

1955

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 852

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ξαπλωμένος σ' ένα στρατιωτικό «ράντζο», ο Άλαν Μέρικ είχε χάσει τις αισθήσεις του απ' το δυνατό πυρετό. Ο Ρίτσαρντ Χάρλαν, ο σύντροφός του, θόρυβος, άκουμπισμένος στο μεσαίο κοντάρι της σκηνής, κττάζε με γουρλωμένα μάτια το πορτραίτο μιας όμορφης γυναίκας.

— Ω, Ντενίξ! Γιατί;... ψιθύρισε με πόνο.

— Ένώ έψωχνε στis τσέπες του Μέρικ, για ένα χάρτη της Σαχάρας που έπρόκειτο να διασχίσουν οι δύο τους, είχε βρή τυχαίως μία φωτογραφία της γυναίκας του!

— Όχι, δεν είν' η Ντενίξ! φώναζε μ' απελπισία. Δεν μπορεί! Κάποια άλλη θάνα, που της μοιάζει...

Μά, στο πίσω μέρος της φωτογραφίας, διάβασε τ' όνομα «Ντενίξ», γραμμένο με το κομψό και λεπτό γράμμα της γυναίκας του! Δεν υπήρχε πιά αμφιβολία! Η Ντενίξ τον είχε απατήσει με το Μέρικ!

Μια θάλασσα από αναμνήσεις τριγύριζε μέσ' στο μυαλό του: Η Ντενίξ τον είχε ικετεύει να δεχθεί να τον συνοδεύει απ' το Λονδίνο ως τη Μασσαλία, κι έπειτα ως το Οράν, όπου θαμνε περιμένοντας το γυρισμό του... Σανείδε το πρόσωπό της, που έλαμψε από χαρά όταν της έκανε αυτή τη χάρι... γιατί θα βρισκόταν περισσότερο καιρό κοντά στον τρυφερό φίλο της! Η καρδιά του μάτωσε...

Ξαναμύηκε στη σκηνή. Ο Μέρικ παραμιλούσε απ' τον

πυρετό. Πήγε κοντά του, γονάτισε κι έβαλε τ' αυτί του δίπλα στο στόμα του.

Περιμενε έτσι, πολλή ώρα. Έπιτέλους, τον άκουσε να προφέρει τ' όνομα της Ντενίξ, ανακατεμένο με λογάκια παθητικά κι ασυνάρτητα. Μία τρομερή αγωνία τον κυριεύε. Ένοιωσε πως η ζωή του ήταν πιά συντριμμένη...

Την ίδια νύχτα, απόφασισε να γυρίσει πίσω, στον πολιτισμένο κόσμο, να πάει στη Ντενίξ το φίλο της, έτοιμο θάνατο. Ήθελε να τη δει να υποφέρει, όπως είχε υποφέρει κι' αυτός...

Τ' άλλο πρωί, το μικρό καρναβάνι πήρε το δρόμο του γυρισμού. Ο Μέρικ, αναισθητός πάντα, ήταν ξαπλωμένος σ' ένα φορείο δεμένο ανάμεσα σε δύο γκαμήλες. Ο Ρίτσαρντ είχε καθολικέψει σε μίαν τρίτη γκαμήλα.

Είχε τηλεγραφήσει στη Ντενίξ να φύγει για το Μπενί-Λιμπέρ, προσθέτοντας πως ήταν κάποιος έτοιμος θάνατος — μ' αίχμα να δρίξει το πόδι. Ήθελε ν' απολαύσει την απελπισία της, όταν θάβλεπε το Μέρικ στο κατώφλι του θανάτου.

Έπειτα από δυο ημερών δρόμο, έφτασαν σ' ένα χωριό και σταμάτησαν εκεί για να περάσουν τη νύχτα. Κάποια στιγμή που συνέλαθε, ο Μέρικ είπε στον άλλο:

— Σε δυο μέρες, θα ξαναδείς τη γυναίκα σου. Τά σβυσμένα μάτια του φωτίστηκαν από κάποια χαρά, και προσέθεσε:

— Θάθελα κι' εγώ να τη

δω πριν πεθάνω... πρέπει... Ο Ρίτσαρντ ώρμησε έξω, σαν τρελλός.

— Είναι δυνατόν... μουρμούρισε μ' απελπισία, σηκώνοντας τα χέρια του στον ούρανο. Η Ντενίξ φιλενάδα του Μέρικ; Άδύνατο!...

Τά ημερώματα, ξεκίνησαν πάλι. Κι' ύστερα από τεσσάρων ημερών κουραστική πορεία, φτάσανε στο Μπενί-Λιμπέρ. Το τραίνο της Ντενίξ θαρχότανε σε μία ώρα. Στο μεταξύ, ο Ρίτσαρντ έκλεισε δυο δωμάτια στο ξενοδοχείο και φρόντισε να μεταφέρουν τον άρρωστο στο ένα απ' αυτά.

Μία γνώριμη φωνή ρώτησε, λίγο αργότερα, το θυρωρό του ξενοδοχείου:

— Έφτασε ο κύριος Χάρλαν;

Ο Ρίτσαρντ κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια.

— Ντενίξ! φώναξε. — Ω, Ρίτσαρντ! Έσύ, αγάπη μου!... είπε η νέα γυναίκα, πεφτώντας στην αγκαλιά του. Πως φοβήθηκα μήπως ήσουν εσύ ο άρρωστος!... Τώρα είμ' εύτυχισμένη!...

Και τα γυνιά μπράτσα της αγκάλιασαν το λαιμό του.

Δίχως να πη λέξη, εκείνος την τραβήξε στην κάμαρα του έτοιμοθάνου, κοντά στο κρεβάτι του. Παρακολουθούσε κάθε κίνησή της μ' απερίγραπτη αγωνία...

Ο Μέρικ αναστήθηκε τότε, άκουμπώντας στον αγκώνα του, και ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή:

— Κυρία Χάρλαν... Ντενίξ... Θέλησα ν' αντισταθώ μ' όλες μου τις δυνάμεις... ν' ανθέξω, να ζωώ ακόμα... για να μπορέσω να σάς δώ... και να σας ζητήσω συγγνώμη.

Ξανάπεσε ύστερα βαρεία στα μαξιλάρια. Η Ντενίξ κτύπησε έρωτηματικά τον άντρα της. Ύστερα ρώτησε σιγανά τον άρρωστο:

— Να μου ζητήσετε συγγνώμη; Για ποιο λόγο;

— Έκλειψα... απ' τη βαλίτσα του Ρίτσαρντ... μία φωτογραφία σας! Ω, συχωρέστε με!... Σας αγαπούσα κρυφά, τόσο πολύ που δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ...

Σώπασε, ανασήκωσε λίγο το χέρι του και τ' άφισε να ξεραπέσει δίπλα του, άψυχο. Δεν ζούσε πιά...

Μία ώρα αργότερα, στον κήπο του ξενοδοχείου, η Ντενίξ είχε άκουμπήσει το ξανθό κεφάλι της στον ώμο του άντρός της και του ψιθύριζε:

— Είσο' εύτυχισμένος που με βλέπετε, Ρίτσαρντ!... Έγώ πέρασα μέρες φοιχτές! Σ' έβλεπα μπροστά μου έτοιμοθάνο, να παραμιλάς. Ο Χάρλαν της χάριδεψε τρυφερά τα μαλλιά.

Ο καυμένος ο Μέρικ! συνέχισε εκείνη. Μά τί ήταν αυτά πούλεγε, για μία φωτογραφία πούκλειπε απ' τη βαλίτσα σου;

— Ά, τίποτα. Παραμιλούσε ίσως... απάντησε ο Ρίτσαρντ.

Κι' έσφιξε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του. Η αγωνία του, το μαρτύριό του είχε τελειώσει.

ΤΖΕΙΜΣ ΝΤΟΥΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

Ο χιουμορίστας κωνσταντίνος Γιώργος Οικονομίδης κατά την διάρκεια της τελευταίας παραμονής του στο Λονδίνο ήλθε σε διαπραγματεύσεις με τον έφοπλιστή κ. Γουλιανόρη για το γύρισμα μιας πρωτότυπης ταινίας.

Η ταινία αυτή με τον τίτλο «Περίπετα στον ήκεανό» — μία ξεκαρδιστική φάρσα με αλληπαλλήλους παρεξηγήσεις δυο έρωτευμένων ζευγαριών — θα γυρισθεί εξ ολοκλήρου σε ένα από τα καλοκαιρινά ταξίδια του υπερκεκαμένου «Ολύμπια».

Τους βασικούς ρόλους μαζί με τον Γ. Οικονομίδη θα παίξουν η Μελίνα Μερκούρη, η Μαργαρίτα Παπαγεωργίου και ο Ντίνος Ηλιόπουλος.

Ο Οικονομίδης στο Λονδίνο έδωσε μασε ακόμη μία πολύ δυσάρεστη έκπληξη.

Ενώ συζητούσε ένα απόγευμα σε ένα πάρκο σε έντονο τόνο φωνής με ένα φίλο του Άθηναιο, τον ηλπίσσε ένας πολισμαν και με πολλά ευγένεια του είπε να τον ακολουθήσει στο αστυνομικό τμήμα!

Τί είχε συμβεί; Άπλουστατα το όργανο της τάξεως ακούγοντας τη ζωηρή συζήτηση νόμισε πως μαλώνανε!

Στό Παρίσι, εξ άλλου, ο Οικονομίδης για ν' αποφύγει την έκμεταλλευση μερικων σωφέρ που όταν αντιπαθήσουν ξένο για μία ελάχιστη διαδρομή κάνουν όλο το γύρο του Παρισιού, έκανε τον κωφαλαλο!

Η Λυρική Σκηνή μετεκάλισε από την Ιταλία τον κορυφαίο Έλληνα τενορό Τζανή Καμπάνη για σειρά εμφανίσεων σε μελοδραματικές παραστάσεις.

Δύο αθηναϊκοί κινηματογράφοι θα λειτουργήσουν το καλοκαίρι ως θέατρα, η «Γκλόρια» και η «Φαντασία».

Ο «Ερωτόκριτος» του Κορνάρου, που θα παρουσιάσει έφετος ο θίασος του Νίκου Χατζίσκου, στον Βασιλικό Κήπο, θα γυρισθεί ταυτόχρονα και ως ταινία από την «Αν-Ζερόφ» με στερεοφωνικό ήχο.

Στον «Μάκβεθ» του Σαίξπηρ, που παίζεται από προχθές στο θέατρο «Κοτοπούλη», αφίνουν ιδιαίτερη εντύπωση τα επιβλητικά σκηνικά και τα κοστούμια έποχής του Γιώργου Άνεμογιάννη.

Στον «Μάκβεθ», εκτός από τους βασικούς πρωταγωνιστές του έργου, λαμβάνουν μέρος και 50 κομπάρσοι.

Ο θίασος Λεμού θα ανεβάσει την έρχομένη εβδομάδα στον Πειραικό Συνεδριο ένα βυζαντινό έργο θρησκευτικού θεάματος, την «Κασσιανή».

Η Καίτη Παρίση, πρωταγωνιστεί στην Κωνσταντινούπολη, όπου τώρα βρίσκεται, σε δυο φιλμ τουρκικής παραγωγής: το «Γλέντι στη Μεσόγειο» και «Δοξασμένα φτερά».

Το καλοκαιρινό θέατρο «Μεντινερράνεαν» (πρώην Ντορέ), που πρόκειται ν' ανεβάσει ένα καινούργιο πολιτισμένο ν' ανεβασμένο έργο, εξασφάλισε ήδη τη είδος επιδεωρήσεως, εξασφάλισε ήδη τη συνεργασία της Μαρίκας Κρεβάτα με τον Γιώργο Γαβριηλίδη και της Ρένας Ντορ με τον Άλικο Λειβαδίτη.

Επίσης τη συνεργασία του χορευτικού ντουέτου «Γκρέκο Σιστέρς».

Ενα έντελως ιδιότυπο άτυχημα συνέβη στην γνωστή τραγουδίστρια Νίτα Παπαϊωάννου.

Ενα από τα τελευταία βράδια, ενώ τραγουδούσε σε ένα αθηναϊκό κέντρο, έκλεισε απότομα η φωνή της, και δεν μπορούσε να άρθωσει ούτε λέξη. Ταυτοχρόνως δε της έπεσε το μικρόφωνο από τα χέρια και η τραγουδίστρια λιποθύμησε.

Όπως διειπίστησαν οι γιατροί, το άτυχημα ώφειλετο σε εξάντληση των φωνητικών χορδών, δεδομένου ότι η Νίτα Παπαϊωάννου τραγουδούσε συνεχώς κάθε βράδυ, επί οκτώ μήνες σε ένα κέντρο της Κωνσταντινουπόλεως.

Ενα πολύ πικάντικο λαϊκό τραγούδι, με τον τίτλο «Άγαπώ έναν αλήτη», λανσάρει στην καινούργια επιθεώρηση του θιάσου «Παπαϊωάννου» η βενετα του τραγουδιού Έλσα Λάμπο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ κάθε αδικίας — έφριξε η κ. Ξανθίππη, όταν άκουσε το πάθημα της φίλης της κ. Ίουλίαν, που είχε δανείσει κάτι λίρες σ' έναν έμπορο και δεν μπορούσε να πάρη το λεφτά της. Το δάνειο είχε συμφωνηθεί με τόκο μιας λίρας τον μήνα κι' η κ. Ίουλία έκρινε πως δεν ήταν άδικη να δώση τις πενήντα λίρες της και ν' εισπράττει κάθε μήνα την λιρίτσα της.

Γιατί νάχετε τα λεφτά σας και να κἀθωνται; Όλος ο κόσμος τα εκμεταλλεύεται! χρημάτα του.

Αυτά και άλλα πολλά της είχε πη ο έμπορος κι' η κ. Ίουλία βρήκε το πράγμα λογικώτατο κι' έδωσε τα λεφτά της μαζεμένα. Δυστυχώς όμως, τα πράγματα πήγαν καλά μόνο τον πρώτο μήνα, όποτε ο έμπορος ευγενέστατος και προθυμώτατος και συνεπείστατος στην συμφωνία έδωσε και τις πληρώσει τον τόκο.

Όρίστε κ. Ίουλία.

Ευχαριστώ κ. Κοσμά.

Αντίο σας κ. Ίουλία.

Από τον δεύτερο, όμως, μήνα ο κ. Κοσμάς άρχισε να δείχνει σημάδια πολύ άνησυχαστικά γιατί δεν πληρώσε (όμα τη εμφανίσει) την κ. Ίουλία, παρά της είπε να περάση τη Πέμπτη κι' από τη Πέμπτη την άναβαλε το Σάββατο κι' από το Σάββατο την μεταθέσει στη Τετάρτη.

Διακολίες κ. Ίουλία.

Για μία λίρα;

Μάλιστα κ. Ίουλία, Για μία λίρα. Υπάρχει μεγάλη στενότητα χρημάτων. Τον τρίτο μήνα ο αξιότιμος κ. Κοσμάς αποδείχτηκε ένας συνεπής και κολλημένος πού με το σύστημα του δανεισμού είχε καταβροχθεί τα λεφτά και άλλων άφελων. Η κ. Ίουλία έβρινε κατάπληκτη, όταν ο κ. Κοσμάς, αφού την βασάνισε με το πηγαιν' έλα, ξαφνικά έ-

δειξε τους βαθύτερους καταβροχθιστικούς σκοπούς του.

Επί τέλους άφισέ με ήσυχο κ. Ίουλία! φώναζε καταγανακτισμένος. Δεν έχω! Τι να σου δώσω; Και στο κάτω-κάτω, όταν κάνης τοκογλυφία πρέπει να έχης υπ' όψει σου και τις συνέπειες. Κτύπησε μ' ή σου υποβάλω καμιά μίνυσαι και βρής άσκημους μπλεάδες.

Η κ. Ίουλία έμεινε έμβρόντητη:

Μηνυσαι; ρώτησε.

Μάλιστα, μηνυσαι!

Για τα λεφτά που σου δάνεισα;

Για τον τόκο που μάς ζητάς. Σέρεις πως δίκωεται η τοκογλυφία;

Σεροκατάπαι η κ. Ίουλία και μπήκε στο νήμα. Ήταν φανερό ότι ο κ. Κοσμάς βάζει επί προδιαγεγραμμένου αχεδίου να της φάη τις λίρες της. Κι' ήταν απελπισμένη. Άναστέναζε, συμβουλευόταν κόσμο, ρωτούσε δικηγόρους, κι' όλοι της έλεγαν ότι αφού είχε δανείσει τις λιρίτσες της με τόση άφέλεια και χωρίς έγγραφες σ' έναν κακοπληρωτή δεν υπήρχε κανένας νόμιμος τρόπος να τα πάρη. Μερικοί, μάλιστα, γνώστοί της, άπόρριαν πως έδωσε τα χρημάτα της σ' έναν τέτοιον άνθρωπο που ήταν γνωστότατος για το «μπατάλαϊκι» του.

Σε άπατεώνα έπεσα λοιπόν;

Άλλά;

Και τί να κάνω τώρα;

Τίποτα δεν μπορείς να κάνης!

Όμως η κ. Ξανθίππη που άκουσε για πρώτη φορά την ιστορία αυτή δεν την δέχτηκε καθόλου με τον μοιρολατρικό τρόπο, που την δέχτηκαν οι άλλοι. Πρώτα πρώτα άναψε και φούντωσε κι' έγινε το μούτρο της κατακόκκινο σαν τη φωτιά από την αγανάκτηση.

Πότε τούδωσες τις λίρες;

Πέρσι.

Είναί ένας χρόνος;

Δυναμική επίδειξι

— Ένας χρόνος, σχεδόν. Έχω λυώσει σόλες και σόλες να πηγαίνω έρχωμαι.

Και σε κοροϊδεύει;

Κοροϊδεύει και τώρα, μάλιστα, με άπειλει.

Σε άπειλει;

Μάλιστα. Λέει ότι θα μου κάνη μνήμους για τοκογλυφία.

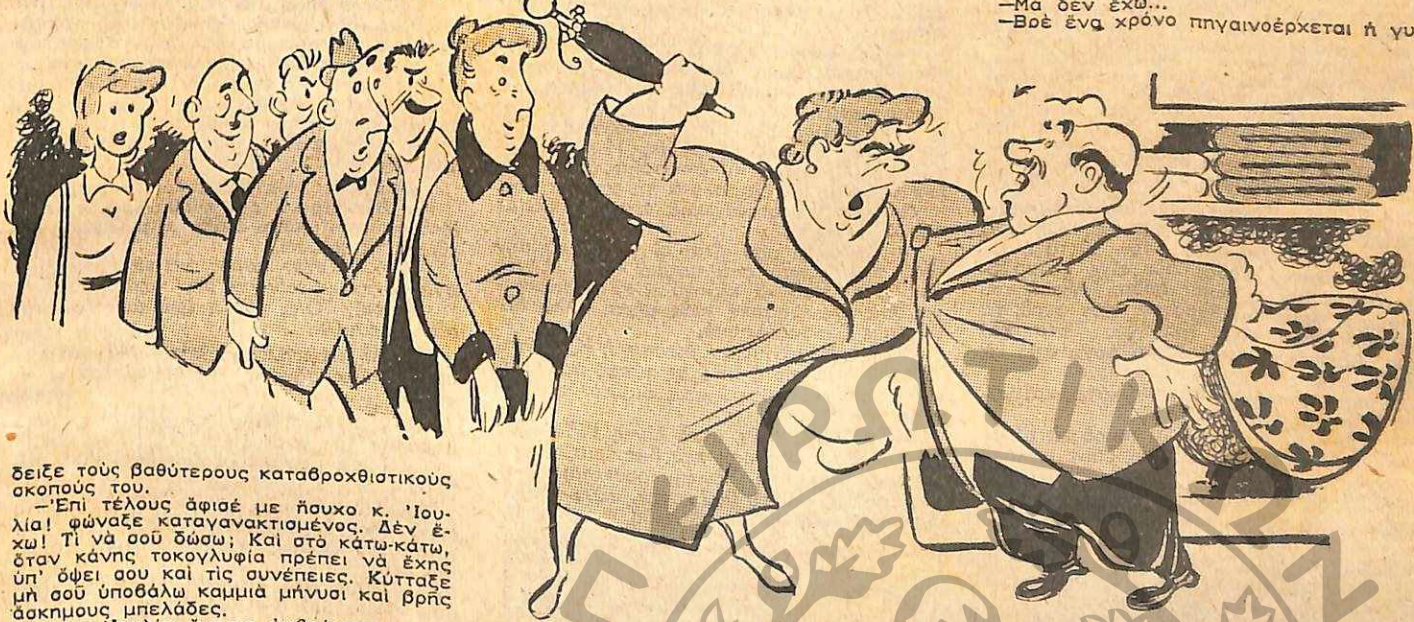
Ταράζεται η κ. Ξανθίππη και λέει:

— Ά, το κάθαρμα!

Σεροκαταπίνει και μουγκρίζει:

— Ά, τον παλάνθρωπο!

Παίζει το άριστερό της μάτι, άστράφτει το δεξι, ογκώνεται, κάνει βόλτες άγριες —

— Άν δεν τις δώσης τώρα άμέσως, σου σπάω το κεφάλι! του φώναξε η Ξανθίππη.

Κατακίτρινος, τρομαγμένος, ρεζίλεμένος ο κ. Κοσμάς όρκίζεται ότι σε τρεις μέρες θα γα δώση και παρακαλεί την κ. Ίουλία να κάνη υπομονή μόνο αυτές τις τρεις τελευταίες μέρες. Καμπτεται η κ. Ίουλία και λέει στην Ξανθίππη:

— Άς κάνουμε υπομονή τρεις μέρες άκόμα...

Και τότε γυρίζει πάλι η Ξανθίππη στον κ. Κοσμά:

— Άκουσε, βρέ μούτρο του λέει, με φωνή που τρέμει από άσχη, άκουσε τί θα σου πω και γράφω: Άν τα λεφτά δεν τα δώσης μέχρι αύριο, θα ξαναβρω έδω και θα στο κάνω, κόκκινο το κεφάλι και το μαγαζί σου! Άκου; Άντιο!...

— Άντιο, κυρία μου...

Και με το... ρόπαλο στο χέρι, άνοίγει δρόμο ανάμεσα στον κόσμο που μαζεύτηκε για να φωνή. Την έπομένη το μεσημέρι ο κ. Κοσμάς έφερε αυτοπροσώπως τις λίρες στο σπίτι της κ. Ίουλίαν. Κι' η Ίουλία, έκλεινε χαμογέλασε.

Αυτό άα τούλειπε να μη τις δώση! Σου χρωστάνε πούθενά άλλω! Είδοποίησέ με...

Και έκλεισε το τηλέφωνο με την ικανοποίησή του ανθρώπου που έφερε εις πέρας μία καλά πράξι.

Σε δέκα λεφτά της ώρας ο κ. Κοσμάς

βλέπει στη πόρτα του μαγαζιού του δυο γυναίκες. Την μία την ξέρει, βέβαια. Ή Άλλη, όμως, του είναι τελείως άγνωστη. Τού κάνει, ωστόσο εντύπωση, το ύφος, το σουλούπι της, τα μάτια της που παίζουν και το όμπρελλάκι που κρατά στο χέρι της, όπως περίπου ο Ήρακλεις το ρόπαλό του. Δεν προφαίνεται καλά-καλά να πη την καλημέρα του, όταν άκούη την άγνωστη γυναίκα να προχωρή μπροστά και ν' άφεινη την κ. Ίουλία πίσω.

—Βρε άπατεώνα, παλάνθρωπε, κλέφτη, λωποδύτη, θρασύτατε, άναίδεστα! η δίνεις τις πενήντα λίρες τώρα άμέσως ή σου σπάω την όμπρελλά στο κεφάλι!

Ο κ. Κοσμάς τ' ά κάνει:

—Σίγα, μη φωνάζετε κυρία μου, μουρμουρίζει ταραγμένος.

Άλλά η κ. Ξανθίππη ύψώνει στο γρήγορα τον τόνο της φωνής και άναποδογυρίζει τ' όμπρελλίνο της, ώστε να το κρατά άπ' την άναποδη για να χρησιμοποίησθ το χοντρό κερούλι στο κεφάλι του κακοπληρωτή.

—Τα λεφτά!

—Κυρία μου, σίγα...

—Τις λίρες, είπα.

—Μα κυρία μου!

—Άν δεν τις δώσης τώρα άμέσως στην κ. Ίουλία σου το σπάω το κεφάλι, παλάνθρωπε και μαζεύω όλη την άγορά στο μαγαζί σου, κλέφτη, λωποδύτη, παλάνθρωπε, καταχραστή.

Με τις φωνές μαζεύεται ο κόσμος. Τρέμει ο κ. Κοσμάς. Σπκώνει τ' όμπρελλίνο η κ. Ξανθίππη και διαγράφει άπειλητικούς κύκλους στον άέρα.

—Για όνομα του Θεού, μουρμουρίζει ο Κοσμάς, αύριο! Δεν έχω τώρα. Αύριο θα τα δώσω τα λεφτά.

—Τώρα!

—Μα δεν έχω...

—Βρε ένα χρόνο πηγαίνω έρχωμαι η γυ-

ναίκα, κλέφτη! Ρημάδι θα το κάνω το μαγαζί σου, αν δεν τα δώσης τώρα!

Κατακίτρινος, τρομαγμένος, ρεζίλεμένος ο κ. Κοσμάς όρκίζεται ότι σε τρεις μέρες θα γα δώση και παρακαλεί την κ. Ίουλία να κάνη υπομονή μόνο αυτές τις τρεις τελευταίες μέρες. Καμπτεται η κ. Ίουλία και λέει στην Ξανθίππη:

— Άς κάνουμε υπομονή τρεις μέρες άκόμα...

Και τότε γυρίζει πάλι η Ξανθίππη στον κ. Κοσμά:

— Άκουσε, βρέ μούτρο του λέει, με φωνή που τρέμει από άσχη, άκουσε τί θα σου πω και γράφω: Άν τα λεφτά δεν τα δώσης μέχρι αύριο, θα ξαναβρω έδω και θα στο κάνω, κόκκινο το κεφάλι και το μαγαζί σου! Άκού; Άντιο!...

— Άντιο, κυρία μου...

Και με το... ρόπαλο στο χέρι, άνοίγει δρόμο ανάμεσα στον κόσμο που μαζεύτηκε για να φωνή. Την έπομένη το μεσημέρι ο κ. Κοσμάς έφερε αυτοπροσώπως τις λίρες στο σπίτι της κ. Ίουλίαν. Κι' η Ίουλία, έκλεινε χαμογέλασε.

Αυτό άα τούλειπε να μη τις δώση! Σου χρωστάνε πούθενά άλλω! Είδοποίησέ με...

Και έκλεισε το τηλέφωνο με την ικανοποίησή του ανθρώπου που έφερε εις πέρας μία καλά πράξι.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έν παρελάσει

Της Έθνικής μας Έορτής όρών τας παρελάσεις κι' άκούων «Ζηθί!» γύρουν εκ γυναίκες άπάσης «Ζηθί!» άναφωτισμένα πρός φανόδαεις τουτέστιν τούτους σφοδρώς έζηλευσαν και κατηφες κατέστην. Προς τούς φανόδαεις τσιγαρούν τα τών Άτθιδων πλήθη έδδουν μετά πείματος ούρανομικη «Ζηθί!» κι' έμε τόν διαθέτοντά τα κλέη τα γνωστά με είχαν ως ρετάλιον και του... πεταματά.

Εφ' ω μεγάλως κολυθείς διά την άνομιαν και δλονότι προσδληθείς εις την φιλοτιμίαν άνθλθον επί καθεκλός και είπον μεθ' όρμης:

—Τά ζήθι δέον προς έμέ ν' άνήκουσιν, ω Μίε! Προς έμαυτον άνήκουσιν της δόξης αι σφραγίδαι και έρωτά, λοιπόν, ύμης άνόητοι! Άτθίдай! Χειροκροτείτε φανόδαεις κι' ω μά τόν Περικλέα, περιφρονείτε τόν λαμβρόν τόν Παρατατικό!

Προς τί τοιούτως πράττετε, ω Δίδω γε-νικός;

Ποτέ δεν ήμν άκαπνος και βοήθι- (κός, αλλά παρατηρήσατε έμέ τόν μέγαν (βάλμην, όστις εις πρώτην την γραμμην δεινώς έμαχεσάμην.

—Πότε; τα πλήθη έκράσαν (δευκρινίσιν.

Εφ' ω μετά εξάρσεως και με δεινών (συγκίνησιν έδδόνσιν ένω χαρά τα στήθη μου έ- (δόνε).

—Υπάρξα ύποδεκανεύς επί... Κολοκο- (τρώνη!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΪΔΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Χριστίνα Πετράκη, που ζή με τη μητέρα της φτωχικά και με στενότητες ο' ένα υπόγειο, και που ονειρεύεται να πάει ένα πλοίοιο άντρα, προσκαλείται από τη Τζούλια Φωτίου, μία πλούσια συμπαθήτρια της ο' ένα αριστοκρατικό πάρτυ στην Κηφισιά, όπου γνωρίζεται με τον θείο Κλην, ένα συμπαθητικό τραπεζιτικό υπάλληλο. Οι δυο νέοι ερωτεύονται και αποφασίζουν να πουν στους δικούς τους ότι θα παντρευτούν. Η μητέρα της Χριστίνας πείθει την κόρη της ν' αρνηθεί αυτό το γάμο, για να μη δυστυχήσει όπως εκείνη. Έτσι η Χριστίνα εξήγει στον θείο μη ότι δεν μπορεί να τον παντρευτεί άμεσα, και του ζητάει να βλέπουνται σαν φίλοι. Εκείνος όμως αρνείται και φεύγει. Η Χριστίνα γνωρίζεται με το Χρόνη Μεραιό, που πεθαίνει από το φόβο του, όταν εκείνη αποπειράται ν' αυτοκτονήσει, επειδή δεν ήθελε να την παντρευτεί. Ο αδελφός του, ο Άρης, την ερωτεύεται, χωρίς από την Τζούλια και την παντρεύεται. Το παιδί της όμως έρχεται στον κόσμο παράλυτο και ο Άρης χωρίζει από τη Χριστίνα, δίνοντας της όλα χρειαζόμενα για να ζήσει πλούσια και πολύ άνετα. Η Χριστίνα πήγε το παιδί της στη Γερμανία και το θεράπευσε. Ο γιατρός της κλινικής, ο Μάξ Λάουινερ, της έκανε πρόταση γάμου κι' εκείνη δέχτηκε. Το βράδυ ο Μάξ είπε σοβαρά στη μικρή Άννη:

— Είσαι κόρη μου από σήμερα, το ξέρεις; Θα με λες πατέρα... Τό κοριτσάκι τον κούταζε με κάποιο φόβο. Δεν είχε καταλάβει να τον βλέπει χωρίς φόβο. Αθελά του το μικρό, φαίνεται, θυμωταν κάθε φορά τα μαρτύρια που είχε τραβήξει. Έτσι και τώρα, έκανε προσπάθειες να φύγει από τα γόνατα του γιαντρου.

Αυτός τ' άφησε να πατήσει κάτω, και γύρισε σοβαρά στη Χριστίνα.

— Πρέπει να μάθετε το μικρό να μ' αγαπάει, της είπε, σαν να της έδινε κάποια διαταγή.

— Ό, θα σ' αγαπήσει σαν αληθινό του πατέρα, είπε γρήγορα η Χριστίνα.

— Το έλπιω. Θα ήταν πολύ θλιβερό για μένα, αν δεν μ' αγαπούσε...

— Σ' αγαπάει ακόμα. Σ' αγαπάει ο γιαντρός...

— Πρέπει να του σβύσετε αυτή την εντύπωση...

— Θα κάνω ό,τι μπορώ! υποσχέθηκε η Χριστίνα.

Κι' από το ίδιο κιάλας βράδυ, άρχισε να κάνει την κατήχησι του παιδιού. Πώς πρέπει να δείχνει τρυφερότητα στον «πατέρα» του.

Η Άννη κουνούσε το κεφαλάκι της, κάθε φορά που έλεγε πως ο γιαντρός, τραβόταν. Ο φόβος δεν έλεγε να φύγει από την παιδιατρική καρδούλα της.

Μετά λίγες ημέρες, ήρθε το γράμμα της Άννας. Θριαμβευτικό, όπως το περίμενε η Χριστίνα.

«Βλέπεις, παιδί μου; Έγραψε η μητέρα. Γύρισαν, γύρισαν τα πράγματα και με δικαιώσαν. Θυμάσαι το υπόγειό μας; Άν δεν άκουγες, θα βρισκόμαστε ίσως ακόμα εκεί. Ενώ τώρα θα γίνης βασίλισσα. Και που όφείλεται αυτή σου η τύχη; Στο χρήμα. Άς μην είχες χρήματα, και βλέπαμε. Ούτε η κορούλα σου θα γινόταν καλά, ούτε ένα τέτοιο γάμο θα μπορούσες να ονειρευτείς. Τα είπα τα νέα στους γνωστούς μας και γούρλωσαν τα μάτια τους. Διαδόθηκαν κιάλας ο' όλη την Αθήνα. Η Θάλεια μόνον φάνηκε επιφωτιστική. Δεν έρω για τί. Ίσως να χλιψέ. Ξέρεις τί μου είπε;»

— Έγω στη θέσι της Χριστίνας, θα το συλλογίζομαι πάρα πολύ. Είναι ξεριζω-

μα. Και κάθε ξεριζώμα, είναι οδυνηρό!...» Κουταμάρες, παιδί μου. Ο άνδρας δεν είναι δέντρο για να κόβεις. Ο Θεός τον έκανε ελεύθερο, για να μπορεί να μετακινείται. Όπου γη και τάφος, λένε. Όπου γη κι' ευτυχία, λέω εγώ. Φάνει να υπάρχουν οι προϋποθέσεις που είπαμε. Η οικονομική άνεσι, άπάνω απ' όλα...»

Έγραψε κι' άλλα πολλά η Άννα, όλα στον ίδιο θριαμβευτικό τόνο. Τα δάδαζε άπληστα η Χριστίνα, κι' έννοιζε την καρδιά της να ζεσταίνεται.

Διάβασε μερικά σημεία της επιστολής στον καθηγητή, κι' αυτός άκουγε σοβαρός, προσεκτικά.

— Βλέπεις; της είπε στο τέλος. Η μητέρα σου είναι έξυπνη. Τί θα κάνει; Θα έλθι;

— Φυσικά, θα έρθη, αποκρίθηκε η Χριστίνα. Τί να μείνι να κάνει μόνη στην Ελλάδα;

— Σύμφωνοι! είπε ο Μάξ, πολύ σοβαρός. Φυσικά, όμως, δεν θα μείνι εδώ, μαζί μας. Θα της νοικιάσουμε ένα διαμέρισμα κάπου κοντά...

Η Χριστίνα δεν τόλμησε να έναντιωθή, αν και της φάνηκε παράξενο. Η κλινική ήταν πολύ μεγάλη κι' όπωσδήποτε υπήρχε ένα δωμάτιο ελεύθερο για τη μητέρα της.

Διάβασε τη στενοχωρία της στα μάτια της ο γιαντρός.

— Η αρχή μου, είναι οι γονείς να μην είναι πολύ κοντά στα παιδιά τους, εξήγησε. Έτσι που τα κανονίζω, είναι περιφρομα. Θα βλέπαμασε κάθε μέρα, αλλά δεν θαόουμε ένα νοικοκυριό.

Θέλοντας και μη συμφώνησε η Χριστίνα. Ο Μάξ Λάουινερ ήταν ένας τύπος που σκούκοβε από την αρχή κάθε διαθέσι αντίλογισ.

Κι' η Άννα ήλθε μετά λίγες έβδομάδες και την έγκατέστησαν στο διαμέρισμα που της είχαν νοικιάσει. Ένα μικροσκοπικό διαμερισμάκι κάπου εκεί κοντά, πούβλεπε κι' αυτό στο πάρκο της κλινικής.

Ενδιανταίνε

«Ό,τι χρειαζόταν...»

Στη λεγόμενα των Ξένων η μύρα, που προσέφερε στους αξιωματικούς δεν ήταν και τόσο καλή, γι' αυτό αποφασίστηκε να δοθι στους στρατιώτες. Λίγο ύστερα ο αξιωματικός θρήκε το λοχία.

— Πώς ήταν η μύρα; τον ρώτησε. — Ό,τι χρειαζότανε, αποκρίθηκε ο λοχίας ευχαριστήμενος.

— Πώς τ' άρθηκαν οι άνδρες; επέμεινε ο λοχίας.

— Ό,τι χρειαζόταν, κύριε λοχαγέ! επανέλαβε ο λοχίας, που κατάλαβε πως κάτι του έκρυβε ο λοχίας, φώναξε εκνευρισμένος:

— Γιατί δεν άπαντας με ίσιο τρόπο, λοχία; Τι έννοιζε όταν λες πως η μύρα ήταν ό,τι χρειαζότανε;

Κι' ο λοχίας, χωρίς να χάσει το θάρρος του αποκρίθηκε:

— Να σας πω, κύριε λοχαγέ. Άν ήταν... λίγο χειρότερη, δεν θα μπορούσαμε να την πούμε. Άν πά- λι ήταν λίγο καλύτερη, δεν θα μάς την δινάτε!

Κόκκαλο ο λοχαγός.

Ο ΦΑΚΟΣ

Κατσούφιασε λιγάκι αυτή όταν την έδω- λαν εκεί. Η Χριστίνα όμως της εξήγησε πως ήταν ρητή η επιθυμία του γαμπρού. — Άς κάνουμε κι' αλλιώς! είπε τότε η Άννα. Είμαστε υποχρεωμένες να σε- βαστούμε κάθε του επιθυμία.

Ένας άπιθανος γάμος

Ο γάμος έγινε την ώριμμένη μέρα, πολ- λυ αριστοκρατικά, πολύ τυπικά. Άρκετοι ήταν οι καλεσμένοι του γαμπρού, σοβαροί έπιστήμονες οι περισσότεροι, άνθρωποι που ήρθαν στην τελετή του γάμου με την επισημότητα που θα πήγαιναν σε μία συναυ- λία, ή σε καμιά κηδεία. Ήλθαν και λίγοι Έλληνες, που είχε γνωρίσει η Χριστίνα ο' αυτό το διάστημα. Αυτοί έδωσαν κάποια ζωή με το χαρούμενο ύφος τους και με τις ζωηρές τους συζητήσεις.

Επακολούθησε μία κλειστή δεξίωσι στα σαλόνια της κλινικής. Αναψυχτικά, προτά- σεις τυπικές, ευθυμία όση ήταν απαραίτη- τη, σαμπάνια και οι καλεσμένοι έφυγαν.

— Πρέπει να φεύγω κι' εγώ! είπε με στενοχώρια η Άννα.

Η Χριστίνα την αγκάλιασε.

— Μου φαίνεται σαν ψέμματα, μαμά! ψιθύρισε.

— Πρέπει να είσαι πολύ ευτυχισμένη... Δεν έρω... Δεν αισθάνομαι τίποτε. Μου φαίνονται τόσο άπιθανα, που δεν μπο- ρώ να τα νοιώσω.

— Χρειάζεται καιρός για να προσαρμο- στής στην καινούργια σου κατάσταση.

— Ναί. Όλη μου η ζωή μου φαίνεται σαν παραμύθι.

— Μη σκέπτεσαι τίποτα. Να σκέπτε- σαι τί είσαι σήμερα, είπε η μητέρα κι' έ- φυγε.

Ο γιατρός πέρασε το χέρι του στο μπράτσο της νεόνυμφης.

— Τώρα μείναι οι δυο μας, είπε σο- βαρά.

Τον κούταζε σαν να τον έβλεπε πρώτη φορά. Με την επίσημη φορεσιά του, φαί- νονταν πιο ώριμος, πιο επιληπτικός, αλλά πιο κρύος.

— Πάμε στο δωμάτιό μας, της είπε, σαν ναδινε μία διαταγή.

— Μία στιγμή, παρακάλεσε. Να πάω να φιλήσω την κορούλα μου...

Της έσφιξε το μπράτσο με το χέρι του, της χαμογέλασε και της είπε σοβαρά:

— Όχι... Δεν κατάλαβε η Χριστίνα.

— Όχι απόψε, της εξήγησε. Η κορού- λα σου κοιμάται τώρα. Τη φρόντισε η δα- σκάλα της.

— Μα θέλω μόνο να φιλήσω το παιδί μου! διαμαρτυρήθηκε η Χριστίνα.

Με το ίδιο χαμόγελο, την κράτησε στα- θερά.

Τον κούταζε με μεγάλα ερωτηματικά μά-τια η γυναίκα.

— Τί θα σε πείραζε να πάω να φιλήσω την κόρη μου μία στιγμή;

— Θέλω όλες σου τις σκέψεις. Τώρα πρέπει να ξεχάσεις, ότι έχεις κόρη. Απόψε είσαι μία γυναίκα μονάχα, μία νεόνυμφη. Κι' έχεις μπροστά σου έναν άντρα που σ' αγαπάει.

Αναστήλασε κρυφά η Χριστίνα, και δεν μίλησε άλλο.

Ο Μάξ κλειδωσε την πόρτα.

Δεν της έδειξε τρυφερότητα. Όάλwege κα- νείς πως η αγάπη ήταν ένα μέρος της έ- παγγελματικής του εργασίας.

Κι' όταν κοιμήθηκε, η Χριστίνα ξαγρύ-

πνισε όλη τη νύχτα, προσπαθώντας να ξε- διαλύνη τα αισθήματά της.

— Πρέπει να είμαι ευτυχισμένη, συλ- λογιζόταν.

Τό πουπουλένιο σκέπασμα ήταν μαλακό, γλυκό, άπάνω της. Δίπλα της όμως, ο Μάξ Λάουινερ, άγκώδης, ροχάλιζε ανάλαφρα, κα- θώς κοιμόταν βαθειά. Και, στον ύπνο του ακόμα, το πρόσωπό του είχε μία σίγουρη, αγέρωχη έκφρασι.

— Είναι άντρας μου! Έλεγε και ξανά- λεγε η Χριστίνα. Άντρας μου αληθινός τώρα...

Στο μισοσκόταδο του δωματίου, η μορ-φή του Θέμη Κληνι πέρασε γρήγορα, σαν σκιά. Μια καλή στην καρδιά της...

— Ο μόνος άντρας που αγάπησα α- ληθινά!...

Εδίωξε γρήγορα αυτή τη σκέψη.

— Είναι κακό να τον συλλογίζομαι τώ- ρα. Τώρα λέγομαι κυρία Λάουινερ. Αυτό πρέπει να θυμάμαι!

Δουλειά!

Δυο-τρεις ημέρες πέρασαν χωρίς τίποτε το εξαιρετικό. Ο Μάξ πήγαινε πολλές ώρες κοντά της, και μερικοί συγγενείς και φίλοι έρχονταν να την επισκεφθούν. Οι ή- μέρες κυλούσαν σαν άπιθανο όνειρο.

Όταν όμως σταμάτησαν οι συγχαρητή- ριες επίσκεψεις, ο Μάξ της είπε ένα πρωί:

— Πρέπει να συστηματοποιήσουμε τη ζωή μας.

— Δηλαδή;... τον ρώτησε.

— Νά... να ιδούμε τί θ' αναλάβης κι' εσύ.

Δεν κατάλαβε.

— Φυσικά, θα σου αναθέσω κάτι που θα το κάνης ευχαρίστως. Μου φαίνεται πως η γενική διοίκηση της κλινικής, θα σε ά- πασχολήσει ευχάριστα. Είσαι γεννημένη για κάτι τέτοιο.

— Ίσως! του αποκρίθηκε.

Δεν ήξερε ακριβώς τί ήθελε να της ά- ναθέσει ο άντρας της.

Ο Μάξ άρχισε να της δινι τις οδηγίες του.

— Θα είσαι η ψυχή της κλινικής. Ό,τι δεν προφθαίνει να επιδέλω εγώ, θα το α- ναλάβης εσύ.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ! του υποσχέ-θηκε.

Άρχισε να εργάζεται. Στην αρχή δεν τή- πήρε υπερβολικά σοβαρά τα πράγματα. Της φαίνονταν δύσκολα, ήταν όμως βεβαία πως, σιγά-σιγά, θα τή κατάφερε να μη κουράζεται τόσο.

Ο Λάουινερ ήταν σκληρός στον έαυ-τό του. Έργαζόταν από τα χαράματα ως τα μεσάνυχτα. Δεν ήξερε τί θα τή άνα- παυσι. Μετά λίγες ημέρες, κι' η Χριστίνα σηκώνονταν χαράματα, κι' ως τη βαθεία νύ-χτα δεν της έμενε καιρός ούτε ν' αναπαύη.

Χίλιες-δυο εύθιες της απορροφούσαν όλη της την ημέρα. Όσπου να τή δόδα σοι ο Θεός πως τέλειωσε η μία δουλειά, άρχιζε η άλλη. Η κλινική ήταν μεγάλη, τό προ- σωπικό πολύ, οι άρρωστοι ατέλειωτοι. Ο Μάξ, με ύφος πολύ φυσικό, τους έστελνε όλους στη γυναίκα του.

— Ν' αποταθίτε στην κυρία! Έλεγε τώ- ρα, όπου παρουσιαζόταν κάποια δυσκολία.

Τό βράδυ, της χαμογλούσε σοβαρά.

— Είμαι πολύ ευτυχισμένος που σε βρή-κα! της έλεγε. Δεν φαντάζεσαι πόσο με ξεκουράζει. Δεν φαντάζεσαι τί ύπεροχο αϊ- σθημα είναι αυτό, ναχω κοντά μου μία γι- ναίκα άξια κι' έξυπνη σαν κι' εσένα.

Η Χριστίνα έπεφτε σαν μολύβι στο κρε-βάτι της. Ούτε αυτός, ούτε κι' εκείνη είχαν τό γού τους στον έρωτα. Κοιμόνταν πρίν καλά-καλά πλαγιάσουν.

Και μέσα από τον ύπνο τους σχεδόν, ά καθηγητής ψιθύριζε:

— Τόσες καθαρές εισπράξεις σήμερα. Άν πάμε έτσι έξη μήνες ακόμα, θα χτίσω και τη δεξιά πτέρυγα. Άν όχι όλόκληρη, τουλάχιστον αρκετά δωμάτια.

Δεν τή καταλάβαινε καλά αυτά που της έλεγε, τόσο νύσταζε.

Όταν όμως επαναλάμβανε τα λόγια του στη μητέρα της, αυτή χτυπούσε τα χέρια της ευθυσιασμένη.

— Θα γίνετε πολύ πλούσιοι! Τό κορι-τσάκι σου θα είναι τυχερό. Κούταζε να κά- νει και κανένα άλλο παιδί. Τό παιδί είναι

ο κρίκος που δένει την οικογένεια.

Ντρεπόταν να πη στη μητέρα της η Χρι-στίνα, πως έτσι, όπως έβλεπε τα πράγμα-τα, δεν υπήρχαν πολλές πιθανότητες να γεν-νηθούν πολλοί κληρονόμοι.

Μέσα της δεν τή ποθούσε αυτό. Λά-τρευε την Άννη της και δεν μπορούσε να φανταστή πως ήταν δυνατόν να της παρου-σιάζει τώρα αδελφάκια. Τίποτε ξανά Γερ-μανόπουλα, άγρια κι' άτίθασα όπως όλα τα παιδιά αυτής της ράτσας...

«Όχι. Καλύτερα να μην κάνω παιδί!», συλλογιζόταν.

Μία φορά τή μήνα, ο καθηγητής έδινε μία επίσημη δεξίωσι. Τό παράξενο ήταν, ότι, ενώ δεχονταν όλες τις προσκλήσεις των άλλων, αυτός δεν πήγαινε πουθενά.

— Πού καιρός; Έλεγε στη γυναίκα του. Άσε τους να καλούμε...

Όταν μαζεύνονταν πολλές προσκλήσεις, έδινε αυτός τη δεξίωσι του και εξωφλούσε. Κανένας δεν τον παρεξηγούσε, κι' όλοι έ- σπευδαν ναρθούν στις δεξιώσεις του. Όλα γίνονταν τυπικά και πλούσια. Σεργιτάροι τρίγυρνοσαν αδόρυβα στις μεγάλες αίθου-σες, που έλεγαν κανένα άστείο πο-τε-ποτε, γελούσαν όσο ήταν απαραίτητο για να φαίνονται πως διασκεδάζουν κι' έ- φευγαν με πολλές ευχαριστίες.

Όταν έκλεινε η πόρτα πίσω από τον τελευταίο καλεσμένο, ο Μάξ έπαιρνε τή σο-βαρό του ύφος, κούταζε τη γυναίκα του κι' έλεγε:

— Τί να γίνι; Αυτά έχει ο κόσμος. Εί-ναι απαραίτητα κι' αυτά.

Η Χριστίνα γελούσε μέσα της. Ήταν σαν να της ζήτησε συχώρεσι. Κι' όμως, δεν μπορούσε να καταλάβει πως η μόνη δα-σι στη ζωή της, ήταν αυτές οι δεξιώσεις.

Δεν τή τόλγε, επειδή καταλάβαινε, ότι θα τήν δυσχερούσαν. Πάντως τις περίμενε αυ-τές τις δεξιώσεις με λαχτάρα. Τότε είχε τή μοναδική ευκαιρία να φορέσει μία από τις ώριες της τουαλέτες, να μιλήσει κάπως ελεύθερα, να ιδή κόσμο έξω από τούς άρ-ρώστους. Τότε καταλάβαινε πως είναι πλού-σια. Επειδή στην καθημερινή της ζωή δεν καταλάβαινε τίποτε άλλο παρά πως εργα-ζεται, πως εργάζεται σαν κυνηγμένη.

Ένα παιδαίτιο παράξενο

Η μικρή Άννη στάθηκε άφορμή να πουνε τον πρώτο ψυχρό λόγο.

Τό κοριτσάκι, μέρα με την ημέρα, γινό-ταν και πιο ζωηρό. Η Γερμανίδα γκουβε-ρνάντα είχε αυστηρές διαταγές από τή γιά-τρο να μη την αφήνι να τρέχει πολύ και να κουράζεται. Η Άννη όμως δεν ήθελε ν

άκουση. Μόλις κατάφερε να ξεκληφτή, έ- τρεχε στον κήπο σαν άγριμάκι ελεύθερο, τή μάγουλα της κοκκίνιζαν, κι' η χαρά αστρα-φτε στα μάτια της.

Όταν όμως βρισκόταν κοντά της, η δα-σκάλα, ή χαρά έσβυνε από τή προσπάκι της. Τότε άρχιζε να γκρινιάζει:

— Θέλω τή μαμά! Θέλω τή μαμά!

Μέσα στις αυστηρές διαταγές, ήταν κι' αυτή. Η μικρή έπρεπε να βλέπει ώριμους ώρες την ημέρα τή μητέρα της. Τυπικά κι' αυτό, όπως όλα.

Η Χριστίνα είχε εξανασθή όταν της τή είπε ο άντρας της...

— Πώς; Δεν θα βλέπω όποτε θέλω τή παιδί μου;

— Αγαπητή μου, της αποκρίθηκε αυ-τός, τα παιδιά θέλουν πιεθαρχία. Όταν δώσης θάρρος στην Άννη, τότε δε θα σ' αφήνι σε ήσυχια. Θα τήν έχης όλη την ώρα ανάμεσα στα πόδια σου. Και δεν θα είναι καλό ούτε γι' αυτήν ούτε γι' εσένα.

Η Χριστίνα δεν τόλμησε να φέρη άν-τίρρηση. Έτσι έβλεπε τρεις φορές την ή-μέρα τή παιδικιά της. Τό πρωί, μόλις ξυ-πνούσε, τή μεσημέρι, και τή βράδυ, την ώρα που πήγαινε να κοιμηθι τή παιδί. Τό- φερνε η Γερμανίδα καινούλες αυστηρές:

— Τί λένε, Άννη;

Η μικρούλα έπαιρνε μία στάσι σοβαρή και ψιθύριζε τυπικά:

— Καληνύχτα, μαμά. Σου εύχομαι να κοιμηθης καλά...

Η Χριστίνα έπαιρνε τότε στην άγκα-λιά της τή μικρή και τή τρέλλαινε στα φι-λιά. Και τότε αυτό έριχνε στη δασκάλα του μία θριαμβευτική ματιά, έχωνε τή κε-φαλάκι στον κόρφο της μάνας και ήταν σά ναλέγε:

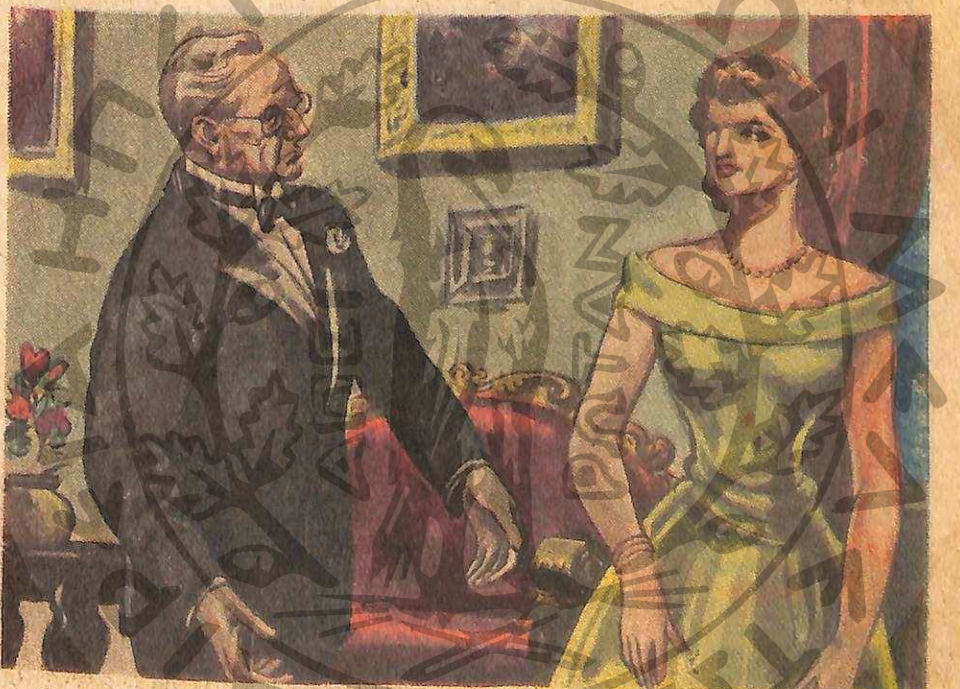
«Εδώ δεν σου πέφτει λόγος εσένα». Οι ώρες αυτές όμως ήταν λίγες. Όλη η ημέρα περνούσε μέσα στην αδιάκοπη έρ-γασία, κι' η Χριστίνα καταλάβαινε στιγ-μές - στιγμές να σφιγγεται η καρδιά της από νοσταλγία για τή παιδί της, λες και τή είχε σε άλλη πόλι.

Μία μέρα έγινε εκείνο που φοβόταν. ο γιατρός. Η Άννη έφυγε από την επίδλε-ψι της δασκάλας της. Χώθηκε μέσα στην κλινική, στην αίθουσα όπου περίμεναν οι άσθενεις. Η Χριστίνα βρισκόταν δίπλα στο γραφείο και επέβλεπε. Ήταν μεγάλη φα-σαρία εκείνη την ημέρα, άλλοι έμπαιναν, άλλοι έβγαίναν από την κλινική, κι' έπρε-πε να κανονιστούν χίλιες δυο λεπτομέρειες.

Απάνω στη φούρια της εργασίας, άκού-στηκε μία άσημνη παιδιατρική φωνούλα:

— Μαυιά! μαυούλα!

Η καρδιά της μάνας λαχτάρησε. Αφ-

—Τί να νίνι; τής έλεγε ο Μάξ, όταν έφευγαν οι καλεσμένοι. Είναι απαραίτητα κι' αυτά.

σε τους ασθενείς, έτρεξε στη κορούλα της, τη σήκωσε στα χέρια της.
— Μωρό μου! Γλυκό μου μωρό!
— Δεν θύμωσες με το παιδί σου; ρώτησε η μικρή.
— Νά θυμώσω με το παιδάκι μου, γιατί;
— Έτσι λέει η φρούλαϊν. Ότι θα θυμώσης!

— Δεν θυμώνω ποτέ με το παιδάκι μου. Το μικρό τη φίλησε σαν τρελλό.
— Σ' αγαπώ, μανούλα! Είσαι η πιο καλή μανούλα του κόσμου.
— Τώρα όμως να πηγαίνεις, είπε η Χριστίνα. Τώρα σαν καλό παιδί να πας στη δασκάλα σου.
Η Άννυ έσφιξε πεισματικά τα χειλάκια της.

— Όχι!...
— Μά έχω δουλειά, γλυκό μου παιδάκι.
— Θα μείνω εδώ...
Η Χριστίνα διάταξε. Στο τέλος δεν της βάσταξε η καρδιά να χαλάσει το χατίρι του παιδιού.
— Νά μείνης, της είπε. Άλλα να καθήσες φρόνιμα σ' αυτή τη γωνίτσα.
Έδειξε μια καρέκλα σε μιαν άκρη στην Άννυ, κι αυτή κάθισε, με τα χεράκια της σταυρωμένα, σαν κούκλα.

Η Χριστίνα της έριχνε πότε - πότε μια γελαστή ματιά, και το κοριτσάκι της χαμογελούσε πονηρό κι ευτυχισμένο.
Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Άξαφνα, φάνηκε η φρούλαϊν. Τα μάτια της ήταν πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους, από το θυμό της, καθώς τα στριφογύρισε μέσα στην αίθουσα άναμονης.
— Α, εδώ είσαι; τσίριξε. Έδώ είσαι, κακό παιδί!...

Μόλις την αντίκρυσε η μικρή πετάχτηκε, πήγε και χώθηκε στη φούστα της μητέρας της.
— Ελα δώ! πρόσταξε η δασκάλα.
— Όχι! Έκανε με πείσμα η Άννυ.
— Θαρρήσε!...

— Δεσποινίς, παρακάλεσε η Χριστίνα, αφήστε την εδώ, δεν πειράζει κανένα. Κάθεται πολύ φρόνιμα.
Η δασκάλα την κύτταξε σαν κεραυνόχτυπημένη.
— Νά την αφήσω εδώ;...
— Ναι, σάς παρακαλώ, υπ' ευθύνη μου.
— Όχι, κυρία! είπε η κοπέλλα σταθερά. Δεν μπορεί να γίνει αυτό.
— Για ποιά λόγο;

— Για πολλούς λόγους. Πρώτα - πρώτα έχω αυστηρή διαταγή από τον κύριο καθηγητή να μη πατήση ποτέ σ' αυτά τα δωμάτια το παιδί. Έπειτα, αν υποκορήσω τώρα, θα χάσει το σεβασμό που όφειλε να μου έχη.
— Ελα δώ! της είπε αυτές.
Σαν μαγνητισμένο το παιδί προχώρησε

Η Χριστίνα ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Ωστόσο, για να δώσει το καλό παράδειγμα υποχώρησε:
— Άννυ, είπε τρυφερά στην κορούλα της, πήγαινε μωρό μου. Πήγαινε με τη φρούλαϊν που σ' αγαπάει.

Το παιδί άρχισε να τραδιέται.
— Δεν μ' αγαπάει! φώναξε δυνατά, κι όλοι γέλασαν.
— Πώς δεν σ' αγαπάει;
— Όχι. Με δέρνει. Δεν μ' αγαπάει.
— Πήγαινε, δεν θα σε δειρη, υποσχέθηκε η μάνα.
Η μικρή όμως βρισκόταν σε επαναστατική διάθεση.

— Όχι. Όχι!...
Τότε η δασκάλα εξαγριώθηκε κι έκανε να την αρπάξει με τη βία. Το κοριτσάκι άρχισε να στριγγιλιζε, σαν να το σκότιναν:
— Μαμά!... μανούλα μου!... Θέλω να μείνω κοντά σου. Θέλω να είμαι πάντα κοντά σου...
Όλο το παιδαίτιο παράπονο ξεσπούσε με μιάς. Πριν λίγον καιρό το κοριτσάκι ήταν συνηθισμένο να βρίσκεται αδιάκοπα κοντά στη μητέρα του. Και τώρα, ξαφνικά, του την είχαν πάρει. Αυτή τη στιγμή ήταν σαν να διαπίστωνε με την παιδιατική ψυχούλα του την αλήθεια, ότι κάτι είχε μπη ανάμεσα σ' αυτό και στη μητέρα του.

Η Χριστίνα παρακάλεσε πάλι τη δασκάλα.
— Σάς παρακαλώ, μη το ερεθίζετε το παιδί. Αφήστε το, θα ησυχάσει...
— Πολύ καλά! τσίριξε η δασκάλα. Πάντως θα το αναφέρω στον κύριο καθηγητή.
Γύρισε στη μικρή.
— Θα τιμωρηθείς αυστηρά, εσύ, γι' αυτό που κάνεις! φώναξε και φοβέρισε το παιδί με το δάκτυλο.
Αυτό φοβήθηκε τόσο, πύδβαλε πάλι τις φωνές. Άπάνω στην ώρα έφθασε ο κύριος καθηγητής.

Μια θλιβερή σκηνή
Μόλις αντίκρυσε το παιδί μέσα στην αίθουσα άναμονής κατσούφιασε.

— Τι δουλειά έχει η Άννυ εδώ; ρώτησε κοφτά.
Πριν απαντήσει η Χριστίνα, μπήκε στη μέση η δασκάλα.
— Μου ξέφυγε, είπε, και κρύφτηκε εδώ. Και τώρα κάνει μεγάλη φασαρία.
Η μικρή μόλις αντίκρυσε τον πατριό της, κοκκάλωσε. Άν και τον φώναζε πατέρα εξακολουθούσε να τον φοβάται παθολογικά.

— Ελα δώ! της είπε αυτές.
Σαν μαγνητισμένο το παιδί προχώρησε

κοντά του. Αυτός το κεραυνόβολησε με τα γκρίζα αυστηρά του μάτια.

— Νά ζητήσης συγγνώμη, είπε, και να φύγης από δω αυτή τη στιγμή. Και για να μη το ξανακάνεις, θα πας να πέσης τώρα αμέσως στο κρεβάτι σου.

Η Χριστίνα άπλωσε το χέρι της σαν να θελε να προστατεύσει το παιδί. Μά συνάντησε κι αυτή παγερή τη μοιά του ανδρός της και δεν τόλμησε να έπιμειν.

Το παιδάκι κατέβασε το κεφάλι, και ψιθύρισε:
— Συγγνώμη...
Ο γιατρός έκανε νόημα στη δασκάλα. Αυτή το άρπαξε απότομα από το χέρι κι εξαφανίστηκαν κι οι δύο.

Η Χριστίνα δεν τόλμησε ν' ανοίξει το στόμα της όλη αυτή την ώρα. Κι οι ασθενείς παρακολουθούσαν βουβοί τη σκηνή. Ο γιατρός μπήκε έπειτα στην αίθουσα των εξετάσεων κι η Χριστίνα εξακολουθούσε τη δουλειά της.

Το μεσημέρι, η Άννυ δεν φάνηκε στο τραπέζι. Ήταν τιμωρημένη στο κρεβάτι της.

Τα μάτια της Χριστίνας βούρκωσαν, καθώς είπε στον άντρα της:

— Δεν μπορώ πιά έτσι. Μου φαίνεται πως βρίσκομαι πολύ μακριά από το παιδί μου.

— Δεν είσαι ευτυχισμένη; τη ρώτησε αυτός.

— Μά... δεν έννω αυτό. Θέλω όμως ναχω κοντά μου το παιδί μου. Δεν μπορώ να νοιώθω διαρκώς μια ξένη γυναίκα κοντά σου.

— Είναι ο μόνος τρόπος για να ζήση το παιδί σου! της είπε κοφτά.

Τα βλέφαρά της φτερούγισαν.
— Κοντά στη δασκάλα θα ζήση; Και κοντά μου δεν θα ζήση; ρώτησε με χείλη πανισμένα.

— Δεν έννω αυτό. Θα ζήση έτσι, με μια ζωή πειθαρχημένη και μετρημένη. Άν έμενε κοντά σου, θα του επέτρεπες να κάνει τρέλλες, και τότε θ' άρχιζε ο κίνδυνος.

— Μά πάλι κι' έτσι, δεν είναι ευτυχισμένη η μικρή μου.

Την κύτταξε πολύ ψυχρά.
— Χριστίνα, εσύ είσαι ευτυχισμένη; Δεν μου αποκρίθηκες σ' αυτό.

Δίστασε η γυναίκα.
— Είμαι! είπε στο τέλος, χωρίς πεποίθησι.

Η μοιρική λύσι
Το καλοκαίρι πέρασε με υπερβολική εργασία, και με τη διαρκή λαχτάρα της Χριστίνας για το παιδί της. Μηχανεύονταν διάφορες πονηρίες για να το βλέπη κι' άλλες ώρες από τις ώριμένες. Κι' η μικρή, λες κι' έμπαινε στο νόημα κι' αυτή, καταφέρνε να ξεφεύγη κάθε τόσο από τη δασκάλα της, για να τρέξη κοντά στη μάνα της.

Κάθε τόσο εδημιουργούντο επεισόδια. Όταν δεν τόπαινε είδησι ο καθηγητής, το πράγμα δεν είχε μεγάλη σημασία. Όταν όμως τύχαινε να το αντιληφθώ ο Λάουερ, τότε χαλούσε τον κόσμο.

Άρχισαν ν' ανταλλάζουν λόγια πικρά μεταξύ τους.
Μια μέρα, η Χριστίνα ξέσπασε σε κλάμματα, και τού φώναξε:
— Είσαι τύραννος. Δεν είσαι άνθρωπος. Είσαι μια μηχανή, που δεν σκέπτεται τίποτ' άλλο από τη δουλειά και το χρήμα!...

Την κύτταξε ψυχρά. Κουράστηκε κιόλας; τη ρώτησε.

Η Χριστίνα δεν μίλησε.

— Άν κουράστηκες δεν έχω αντίρρηση... της είπε. Δεν πάθαμε τίποτε... Μια δσκιμή...

Ήταν φανερό πως κι' αυτός ο ίδιος είχε αρχίσει να κουράζεται. Άλλοιώς τα φανταζόταν τα πράγματα. Συνηθισμένος όμως να διευθύνει ολόμονος όλη τη ζωή του, δεν άνεχόταν την παραμικρή παρέμβασι.

Κι' όσα και να τ' άπέφευγε, η Χριστίνα αναγκαζόταν καμμία φορά να πη κι' αυτή τη γνώμη της, να εκφράση κάποια της επιθυμία.

— Όπως θέλεις, τού αποκρίθηκε κρύα.

— Έγώ; έκανε αυτός. Έγώ δεν κάνω το πρώτο βήμα. Έσύ σκέψου κι' άποφάσισε

Άφησε τη δουλειά της εκείνη την ημέρα ή Χριστίνα και πήγε στο σπιτάκι, όπου έμενε η μητέρα της.

— Θα τρελλαθώ! στέναξε. Μητέρα, δεν το βαστώ άλλο.

Και διетραγώδησε στην Άννα πως περνούσε η ημέρα της. Με δουλειά, χωρίς ίχνος άναψυχής, χωρίς ίχνος τρυφερότητας ή χαράς.

Η Άννα έσφιξε τα χείλη της.
— Δεν πρέπει να χάνης το θάρρος σου, της είπε. Τα καλά θέλουν κόπους. Έτσι θα είσαι μια μέρα πάρα πολύ πλούσια... Είσαι κιόλας υπερβολικά πλούσια...

— Τι να τα κάνω τα πλούτη; Δεν μου μένει καιρός να τα χαρώ.

— Θθάνει που ξέρεις ότι τάχεις.

— Μά είμαι σκληρά της δουλειάς. Δεν προβαίνω ούτε σ' ένα κινηματογράφο να πάω. Κι' ο χειρότερος εργάτης έχει τις ώρες της άναψυχής του. Για μάς, για το Μάξ και για μένα, δεν υπάρχει καμμία τέτοια ώρα.

— Είναι μια προσπάθεια τώρα, μια υπερένταση, ώσπου να φάσεται.

— Δεν άνέχομαι, πού δεν μου επιτρέπεται να χαίρωμαι το παιδί μου.

— Κάνε υπομονή, κάνε υπομονή! συμβούλευε η μητέρα. Δεν ξέρεις πόσο σ' ζηλεύει ο κόσμος. Δεν ξέρεις πόσες γυναίκες θάδιναν δέκα χρόνια της ζωής τους για να ήταν στη θέση σου. Κάνε υπομονή!...

Τα θυμόταν τα λόγια της μητέρας της, τις στιγμές που ένοιωθε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι της από το θυμό ή Χριστίνα, ή που καταλάβαινε τα γονατά της να λυγίζουν από την κούρασι. Κι' όμως, ήρθε η μέρα που με την καλύτερη θέλησι, δεν μπόρεσε πιά να τ' άνεχθί.

Είχε περάσει μια ολόκληρη μέρα στο πόδι, να παραλαβάνη διάφορα υλικά για την κλινική. Ήταν μια δουλειά που θα μπορούσε να την κάνει και κάποιος άλλος. Ο Λάουερ όμως είχε την άπαίτησι να την κάνει αυτή η ίδια.

— Άχχω το κεφάλι μου ήσυχο, όταν τα παραλάβης εσύ, της είπε. Όλοι οι άλλοι κυτάνε πως να καταχραστούν.

Όλη την ημέρα, δεν είχε άνασάνει η Χριστίνα.

Το βράδυ ένοιωσε μια άκατανίκητη επιθυμία να πάη στην όπερα. Έπαιζαν «Τριστάνο και Ιζόλδη» και θα ήθελε πολύ να το ιδί αυτό το έργο.

— Νά, πάμε! παρακάλεσε τον άντρα της.

Αυτός κατσούφιασε.

— Είναι αδύνατον, αγαπητή μου. Αύριο πρέπει να ξυπνήσω χαράματα για μια έγχειρησι.

— Δεν πειράζει! επέμεινε η γυναίκα. Αισθανόμαι πως ασφυκτιώ εδώ μέσα. Θέλω να πάω να ξεσκάσω άπόφε. Είναι πραγματική ανάγκη για μένα.

— Λυπάμαι! της είπε. Άν άσφυκτιάς, να όρίσουμε μια μέρα που θάχης κι' εσύ την άδεια να βγαίνης το άπόγευμα.

Τό ύφος του, τα λόγια του, την πλήγωσαν.

— Λες και είμαι υπάλληλος, ψιθύρισε.

— Όλοι είμαστε υπάλληλοι, αγαπητή μου, της είπε κρύα. Μήπως κι' εγώ αν θελήσω να βγώ, δεν πρέπει να δώσω άδεια στον εαυτό μου;

— Δεν θέλω να πάω πουθενά, τού είπε με άπογοήτευσι.

Αυτός σήκωσε τούς ώμους του.

— Καλύτερα. Τώρα φέρεσαι πιο λογικά.

Έπεσε χωρίς στο κρεβάτι της εκείνο το βράδυ. Αισθανόταν μια παράξενη άνησυχία. Δεν τέκρυζε από τον εαυτό της. Ήταν νέα, πολύ νέα ακόμη...

Έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να δώση στον άντρα της να καταλάβη πως εκείνη τη βραδυά δεν έννοούσε να την περάση κάποιον λογασμούς ή συζητώντας για έγχειρήσεις. Ο Μάξ την κύτταξε με μάτια άφρημένα, κι' όλο της άρχιζε τις ίδιες συζητήσεις.

— Αυτοί οι έπίδεσμοι που παραλάβαμε ήταν σε τιμή ευκαιρίας... Και ξέρεις αύριο έχω την πιο δύσκολη έγχειρησι, που μπορείς να φανταστής. Νά λάβης υπ' όψι σου...

Άρχισε να της άναπτύσση τις δυσκολίες.

Η Χριστίνα άκουγε πολλή ώρα σιωπηλή.

Άξαφνα, τόν είδε να άνοίγη ένα χοντρό βιβλίο μπροστά του.

— Τι κάνεις; τόν ρώτησε. Θα μελετήσης;

— Ό, ναι, αποκρίθηκε αυτός. Δεν έχω όιόλου όρεξι για ύπνο. Κοιμήσου εσύ, παιδί μου. Έγώ θα ξημερωθώ άπάνω σ' αυτό το βιβλίο...

Τότε ξέσπασε η Χριστίνα. Λυγμοί άνατάραξαν το στήθος της. Ο Λάουερ την κύτταξε κεραυνόχτυπημένος.

— Τι έχεις; τη ρώτησε κάπως νευρικά.

— Δεν βαστώ άλλο! φώναξε η γυναίκα.

— Πρέπει να μου ξηγήσης. Τι έχεις; Είσαι άρρωστη;

Τούριξε μια έχθρική ματιά, σκούπισε τα μάτια της, σηκώθηκε από το κρεβάτι. Πέρασε μια ρούπα και, χωρίς να τού άποκρίνεται στις ερωτήσεις του, έτρεξε στο δωμάτιο, όπου κοιμόταν το παιδί της με τη δασκάλα. Έσκυψε στο κρεβάτάκι του, τó φίλησε και τó πήρε στα χέρια της. Ο Μάξ την παρακολουθούσε σαστισμένος. Τό παιδάκι έμπνησε τρομαγμένο, έβαλε μια φωνή. Μόλις την άναγνώρισε, όμως, πέρασε τα χεράκια του ευτυχισμένο γύρω στο λαιμό της. Η φωνούλα του άκούστηκε τραγουδιστή, καθώς της έλεγε ελληνικά, με τα ματάκια του βαρεία από τόν ύπνο:

— Μανούλα... Καλή μου μανούλα!... Κοίμισέ με στην άγκαλιά σου.

— Είσαι τρελή! της είπε ο καθηγητής σκληρά. Γιατί τόκανεσ αυτό; Γιατί τó ζυπνησες τó παιδάκι σου;

Πήρε τó μικρό στην άγκαλιά της, έάπλωσε στο κρεβάτι της, τόβαλε δίπλα της.

— Γιατί δέ μπορώ πιά... τού είπε. Γιατί δεν βαστώ στη μοναξιά μου... Θα τρελλαθώ.

— Στη μοναξιά σου; άπόρησε αυτός.

Μά όλη την ημέρα βρίσκεσαι άνάμεσα σε πλήθος... Άκόμα δεν ευχαριστήθηκες κόσμο; Και τά βράδυα είμαι πάντα κοντά σου!

Δεν τόν άκουγε. Έσφιγγε τó παιδάκι της στην άγκαλιά της κι' αισθανόταν ένα κόσμο καινούργιο ν' άνοίγεται μέσα της, γύρω της.

Εμεινε έτσι πολλή ώρα, έπειτα ξαναπήγε τó μωρό στην κάμαρά του.

Όταν γύρισε, ήταν πιά άποφασισμένη. Στάθηκε μπροστά στον άντρα της:

— Μάξ, τού είπε κρύα, σοβαρά. Μου

είπες να σκεφθώ... Σκέφθηκα πολύ καλά. Δεν είναι δυνατόν να τραδηή πιά αυτή η κατάσταση. Κάνε ό,τι χρειάζεται για να χωρίσουμε.

Τά βλέφαρά του τρεμόπαιζαν.

— Τό θεωρείς άπαραίτητο; τη ρώτησε.

— Ναι, τού άποκρίθηκε σταθερά. Άπαραίτητο, αν θέλω να διατηρήσω τó λογικό μου!...

— Καλά! της είπε ήρεμα, αλλά παγερά. Αύριο θ' άρχίσω τις έγργειες. Έλπίζω να μη βασανιστής πολύ.

Πίσω στην Ελλάδα
Η διαδικασία τού διαζυγίου δεν βάσταξε πολύ. Ο Μάξ πήρε την άποφάσι πως αυτή ήταν η μοιραία λύσι και, καθώς είχε πολλές γνώριμες, κατάρφε να έκδοση πολύ γρήγορα τó διαζύγιο. Έξ άλλου, η Χριστίνα δεν είχε άδιώσεις. Τό μόνο που ήθελε, ήταν ή έλευθερία της.

Άπό τις πρώτες ημέρες κιόλας, πήρε τó παιδάκι της κι' έφυγε από την κλινική. Οι ημέρες που μεσολάβησαν ως την έκδοσι τού διαζυγίου, ήταν ευτυχισμένες.

Έπαιρνε την κορούλα της και γύριζαν όλη την ημέρα έξω, με όποιον καιρό.

Άπάνω στη χαρά της για την έλευθερία της, δεν συλλογιόταν τά λόγια τού γιατρού. Πολλές φορές, τρώμαζε καθώς έδλεπε τó κοριτσάκι κουρασμένο. Διάβαζε όμως τόση χαρά στα ματάκια του, που δεν φοβόταν.

— Η χαρά δεν σκοτώνει! έλεγε και ξάναλεγε.

Η μητέρα της φοβόταν πιο πολύ.

— Πρόσεχε! της έλεγε. Άσε να περάση λίγος καιρός ακόμα!

Την ημέρα που της έστειλε ο Μάξ μήνυμα, ότι ήταν έλευθερη έντελώς, άνασανε με άπέραντη άνακούφισι η Χριστίνα.

— Πάει κι' αυτό... Μου φαίνεται πως είδα ένα εφιαλτικό όνειρο.

Η Άννα κούνησε τó κεφάλι της.

— Δεν πειράζει. Δεν έχασες και τίποτα. Σούκανε τόσα πλούσια δώρα, σουμειναν τόσα διαμαντικά...

Κύτταξε η Χριστίνα ένα μεγάλο διαμάντι στο δακτυλίδι της και χλωμίασε.

— Μου φαίνεται πως πρέπει να τού τά έπιστρέψω όλα! είπε.

Η μητέρα της έβαλε τις φωνές:

— Τρελλάθηκες; Τά δώρα δεν έπιστρέφονται...

Κι' η Χριστίνα τά κράτησε. Όχι, ότι τά ήθελε αυτή η ίδια, αλλά δεν ήθελε να στενοχωρήση τη μητέρα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΓΟΝΔΟΛΑ ΑΠΟ ΜΠΑΜΠΟΥ

Τό πιο παράξενο μεταφορικό μέσον, που χρησιμοποιήσε κατά τó πρόσφατο ταξίδι της ή πριγκίπισσα Μαργαρίτα είναι μια «γονδολά από μπαμπού», με την όποια έκανε ένα περίπατο στο γραφικό ποτάμι Ρίο Γκραντέ, στην Τζαμάικα. Στον πρωτότυπο αυτό περίπατο τη συνόδευσε ή λαϊκή φούνη, σύζυγος τού κυβερνήτου της νήσου. Η Τζαμάικα, τó «μπαρβαδό» των Άντιλλών, όπως άποκαλείται, είναι ένα από τά πλουσιώτερα νησιά και φημίζεται σ' όλον τόν κόσμο για τά εκλεκτά προϊόντα της, ιδιαίτέρως δέ για τó ρούμι της, τη ζάχαρη και τις μανάνες της.

ΣΠΙΡΤΑ ΜΕ... ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Τό γαλλικό μονοπώλιο κυκλοφόρησε νέα κουτιά σπέρτων, πάνω στα όποια υπάρχει μια σειρά από έξυπνες γελοιογραφίες, έμπνευσμένες από λαϊκές παροιμίες. Σε μια απ' αυτές π.χ. είναι ζωγραφισμένη μια άρκουδα, που κρατάει στα δόντια της έναν κυνηγό και από κάτω ή παροιμία εμψυχώνει τó τοιγάκι μιας άρκουδας, προτού τη σκοτώσεις. Η πρωτότυπη αυτή ιδέα ένοούσασε τούς Γάλλους, πολλοί δέ απ' αυτούς άρχισαν να κρατούν τά κουτιά για να συμπληρώσουν μια πλήρη σειρά τών σατιρικών σκετών.

Πώς πρέπει να ντύνεται ΜΙΑ ΝΕΑ

Μην προσπαθήτε να μιμηθείτε τις μεγάλες

“Αν οι γυναίκες κρύβουν τα χρόνια τους, οι νέες δεν δυσκολεύονται να προσθέσουν μερικά για να φανούν μεγαλύτερες.

Αυτό φαίνεται πιο πολύ στο ντύσιμό τους. Θέλουν να μιμηθούν τις μεγάλες σε όλα και συχνά δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να καταστρέφουν τη φυσική χάρη της νεανικής τους ηλικίας.

“Η αλήθεια είναι πως δεν υπάρχει μία ιδιαίτερη μόδα για τις νέες. Οι δημιουργοί της μόδας παίρνουν συνήθως για πρότυπα τους τη γυναίκα των 20-30 χρόνων.

Είναι αναμφισβήτητο, ωστόσο, ότι εκείνο που κάνει γοητευτική μία γυναίκα 25 ή 30 χρόνων δεν ταίριαζει πάντοτε σε μία νέα 18 ή 20.

“Αλλά τι είναι εκείνο που ταίριαζει και αντίθετα τι είναι εκείνο που δεν ταίριαζει στην ηλικία αυτή, που θα μπορούσαμε ν’ αποκαλέσουμε «πρώτη νεότητα» της γυναίκας;

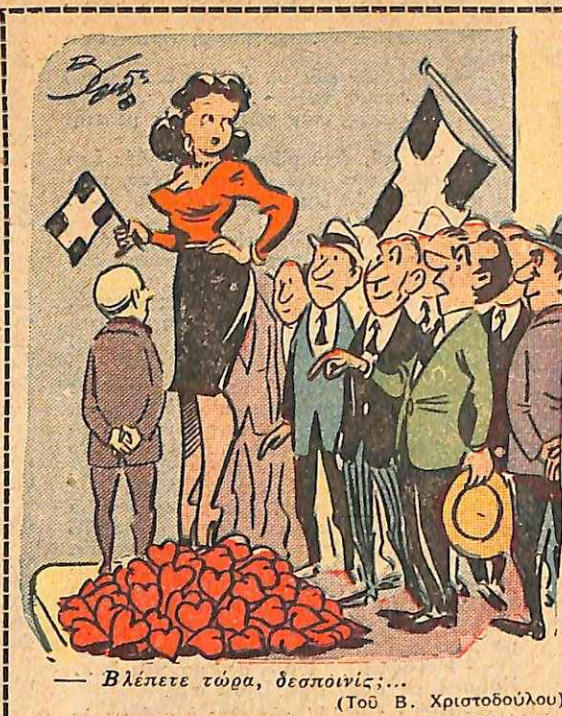
Να μερικές χρήσιμες συμβουλές που δίνει πάνω σ’ αυτό το ζήτημα η Γαλλίδα αισθητική Άλλις Φουρνιέ:

ΤΙ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

- 1) Για την ημέρα: τα κοντά φορέματα.
- 2) Για το βράδυ: τα κοντά φορέματα του χορού.
- 3) Τα φαρδιά φορέματα.
- 4) “Όλα τα ζωρά χρώματα, καθώς και τα παστέλ.
- 5) Τα έμπριμέ φορέματα.
- 6) Το μαύρο ταίριαζει σε κείνες που έχουν ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα.
- 8) “Ενας καλός στυλίστας.
- 8) Τα μακρὰ παντελόνια αν είσα-στε λεπτή.
- 9) Το σόστ, επίσης αν είσατε λεπτή.
- 10) Τα φορέματα σόφρ.
- 11) Τα ίσια τακούνια.
- 12) Οι φούστες σε σχήμα μπαλα-ρίνας.
- 13) Τα ανοιχτόχρωμα και ελαφρά κα-πέλλα.
- 14) Τα ελαφρά και καλής ποιότητας ρώματα.
- 15) Το ελαφρό ροζ για τα νύχια.
- 16) Τα ελαφρά (αφροαίχ) κο-σμήματα. Μπορείτε να φορέσετε ένα κολλιέ από μαργαριτάρια αρκεί να εί-ναι ελαφρό (μικρά μαργαριτάρια σε μία ή το πολύ δύο σειρές).
- 17) Τα κοντά μαλλιά.
- 18) “Η υπροτινική επιδερμίδα.
- 19) Οι φανταχτερές ζώνες.
- 20) Το μέτρο ντεκολτέ.
- 21) “Η σφιχτή μέση αν είσατε λε-πτή.
- 22) Τα μικρά σκουλαρίκια.

ΤΙ ΔΕΝ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

- 1) Τα πολύ στενά φορέματα. Και στην περίπτωση ακόμη που έχετε πολύ αρμονικό σώμα.
- 2) Τα πολύ μακρὰ φορέματα. Δεν ταίριαζουν σε μία νέα ούτε για το θράδυ.
- 3) Τα μαύρα φορέματα και μαντώ.
- 4) Τα πολύ βαρέα γουνιάρια.
- 5) Τα σόφρ φορέματα, που μοιάζουν πολύ με τα ανδρικά.
- 6) Τα πολύ ψηλά τακούνια.
- 7) Τα μεγάλα ντεκολτέ.
- 8) Το υπερβολικό μακιγιάζ.
- 9) Τα μεφιστοφελικά φρύδια.
- 10) Τα πολύ βαμμένα μάτια.
- 11) Τα ψεύτικα ματωσίνορα.
- 12) Τα πολύ βαμμένα χείλη.
- 13) Τα πολύ σκούρα νύχια. Θα προ-τιμήσατε βερνίκια προς το ροζ.
- 14) Τα πολύ μακρὰ νύχια.
- 15) Τα διαμάντια ή στράς.
- 16) Τα πολύ βαρέα κοσμήματα.
- 17) Τα μακρὰ σκουλαρίκια.
- 18) Τα βαμμένα μαλλιά. Θα αποφύ-γετε τα πολύ χτυπητά χρώματα.
- 19) Τα αχτένιστα μαλλιά.
- 20) Τα καπέλα «εξαντρικά».
- 21) Οι μενεξέδες.
- 22) Τα δαχτυλίδια με μεγάλες πέ-τρες ή πολύπλοκα διαγράμματα.
- 23) Το καλύτερο είναι να μην καπνί-ζετε. “Αν καπνίζετε, όμως, θα αποφύγε-τε τις μακρές πίπες.
- 24) Τα πολύ δυνατά αρώματα.
- 25) Το υπερποτικό ύφος.
- 26) Μην παίρνετε επίσης ύφος μοι-ραίας. Δεν ταίριαζει στην ηλικία σας.
- 27) Δεν πρέπει ακόμη να ανδροφέ-ρετε. Διατηρήστε τη θηλυκότητά σας, που είναι το μεγαλύτερο άπότη σας.

ΠΕΖΟΙ ΛΥΡΙΣΜΟΙ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μην την μαδās την μαργαρίτα. Τι μπορεί να πη μιὰ μαργαρίτα; Σε καλό της... Μπορεί να είναι ώραία και δροσερή, κατάλευκο το κάθε πέταλό της, μα είναι λουλουδάκι μοναχά και μέσ' την έννοια την μοναδική μας, τι ξερουν τα λουλούδια τα φτωχά να πούν, για την αγάπη τη δική μας;

Κι' αν η καρδιά σου, αγάπη μου, χτυπά με πόνο για το έρωτα την έννοια, μ' αυτό το «Μ' αγαπά» — δεν μ' αγαπά» στα πέταλα τα μαργαριταρένια, για σκέψου το... Τι τάχα θα κερδίσης κι' αν θέλεις και αλλοιώς να σου το πώ, απλώς μιὰ μαργαρίτα θα μαδήσης και θ' αμφιβάλλης πάλι αν σ' αγαπώ...

Γι' αυτό μην την μαδās. Είν' άμαρτία... Μα πώς να σου το πώ, λοιπόν, δεν κάνει, να γίνη η αμφιβολία σου αίτια μιὰ ώραία μαργαρίτα να πεθάνη. Μην την μαδās... Είν' άδικο να πάθη το άγρο λουλούδι κάτω τη κακό και ούτε η καρδιά σου δεν θα μάθη της δόλιας μου καρδιάς το μυστικό.

Κι' αν νοιώθης μία κάποια ανατριχίλα τι τάχατε νομίζεις; Τι θαρρείς; Μαδώντας τα λευκά κι' άθωα φύλλα για μιὰ στιγμή και μόνο θα χαρής... Κι' ίσως να λυπηθής... Και τότε πάλι θα νοήσης — για τον ίδιο τον σκοπό — και άλλη θα μαδήσης... κι' άλλη... κι' άλλη και θ' αμφιβάλλης πάντα αν σ' αγαπώ.

Μα κύνταξε στα μάτια μου... Για κύντα μιὰ λάμψη, απ' την αγάπη, αναμμένη από πια την κάθε μαργαρίτα στον κόσμο της, να ξη, ευτυχισμένη. “Ασ' τηνε τη φτωχή... Μή τη μαδήσης γιατί χωρίς καθόλου να ντραπώ, με δύο σου λόγια μόνο αν με μεθύσης θ' ακούσης την αλήθεια: Σ' αγαπώ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οί φορολογούμενοι ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ

Μ' έλα τά μέσα έντός... από φένο!

Το Γαλλικό Κράτος σκοπεύει να μεταχειρισθί κάμποσες νέες και ώ-ρσιες γυναίκες, ως εισπρακτόριτες των φόρων. Τις προσηγομιάς ήδη γι' αυτό το ρόλο, με μία σειρά μαθη-μάτων γοητείας. Γιατί είναι βέβαιο ότι οι Ιπποτικοί Γάλλοι φορολογού-μενοι δεν θα φερθούν ποτέ με αγέ-νεια σε τέτοια θελκτικά πλάσματα...

Οι άρσενικοί όμως εισπρακτορες και έφορειοι τραβάνε το διάβολό τους, στη Γαλλία, για να κάνουν τη δουλειά τους! Πέρσι, στο Ίλνυν, 700 γεροί άντρες ανέλαβαν τη φρού-ρση ενός χασάπικου, για να έμπο-ρίσουν ένα «φορατζή» να έλεγξη τα βιδία του.

“Υπάρχει μάλιστα στη Γαλλία κι' ένα... κίνημα αντίστασης των φορο-λογουμένων, με την ονομασία «Ε-νωσις Άμυνας Έμπορων και Βιοτε-χνών», οργανωμένο από τόν πρώην φοροεκφορτωτή Πιέρ Πουζάντ.

“Ενας Γάλλος είναι ικανός να με-ταχειρισθί κάθε μέσον — έκτός από ...φόνο — για να μην πληρώσει τους φόρους του ή για να βασανίση τόν εισπρακτορά. “Όταν κάποτε ένας εισπρακτορας πήγε σ' ένα καταστή-μα για να κάνει τη δουλειά του, μό-λις άγγιξε το μετρίνιο πόμολο της πόρτας τινάχθηκε τρία μέτρα μα-κριά. “Ο καταστηματάρχης είχε δια-χτεύσει στο πόμολο ηλεκτρικό ρεύμα!...

Στην Κολωνία της Γερμανίας, δύο έφορειοι πήγαν στο σπίτι κάποιου που άδονταν να πληρώση τους φό-ρους του. Κι' εκείνος τούς υποδέχθη-κε καταβρόχοντάς τους μ' ένα σω-λήνα του ποτίσματος!

Στις Σκανδιναβικές χώρες, τα άν-τόγυνα έπιβαρύνονται, πολύ φορο-λογικά, όταν έργοάζονται κι' ό άν-τρας κι' η γυναίκα, γιατί η Έφορεία προσέβει τα εισοδήματα και τών δέο τους. Πολλοί λοιπόν σύζυγοι ζή-τησαν διαζύγιο, ώστε να θεωρούνται έπισημως χωρισμένοι, ενώ στην πρα-γματικότητα εξακολουθούσε να ζούν μαζί όπως και πρώτα.

Οί Άμερικανοί κι' οί Βρετανοί είναι πιο πειθαρχικοί στην πληρωμή των φόρων τους. Δεν παραλείπουν ό-μως συχνά να διαμαρτυρούν κι' αυτοί, με πρωτότυπο τρόπο.

“Ετσι, ό γνωστός στάρ του Χόλ-λυγουντ Γκλέν Φόρντ στέλνει τις φο-ρολογικές δηλώσεις του μέσα σε φα-κελλό... πένθιμο, με μαύρα περιβό-ρια. Κι' ό Ρόμπερτ Φριελ, απ' την “Αϊόδα, τις γράφει με αίμα, που το προμηθεύεται απ' τα σφαγεία!

“Ενας Άγγλος έφορος έλαβε ένα μικρό δέμα με ευριστικές λεπίδες και μ' ένα άνωμο σημείωμα, που του συνιστούσε... να τις μεταχειρι-σθί για το λαίμο του! Στην ίδια Έφορεία έφτασε κι' ένα άλλο δέ-μα, με δύο κορότα και με την έξης υπόδειξη: «Είναι για το γαϊδάρο που κανόνισε τούς φόρους μου».

Το 1951, μερικά μέλη του Έπι-μελητηρίου του Μπιρμινγχαμ δήλω-σαν ότι είχαν λύσει το μυστήριο των τεραστίων αποτυπωμάτων ποδιών, που έχουν παρατηρηθεί επανειλημ-μένως οί όρειβάτες πάνω στα χιόνια των Ίμαλαίων. Είναι — είπαν — οί πατημασιές ενός Θεϊστιανού «φο-α-τζή», κι' είχαν γίνει τόσο βαθιές απ' το μεγάλο βάρος των χρημάτων που κουβαλούσε! Το πόδι του είχε μο-νάχα τρία δάχτυλα, γιατί του είχαν κόψει τα υπόλοιπα οί πόρτες όπου τάχωνε για να μη τούς κλείσουνε κατάνουτρα!

Ε

ΚΕΙΝΟ το βράδυ η Στάσα μου τηλεφώνησε.
—“Η αύριανή έκδρομή μας αναβάλλεται, Δημητράκη.
—Για ποίο λόγο, Στάσα; Σούτυχε κανένα ξαφνικό έμπόδιο;
—“Οχι. Άλλά ό καιρός...
—“Ο καιρός είναι μιὰ χαρά.

—Ναι, αλλά για διάβαζε το άνα-κοινωθέν του Άστεροσκοπίου, τι λέ-ει για αύριο. Προβλέπει συννεφιά και βροχή. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι θα ήταν άνοησία να τρέχουμε στο ύπαιθρο με νεροποντή. Έγώ, τουλά-ισται, δεν έχω καμιά άρεξη να γί-νω παπί.

—“Ούτ' εγώ, Στάσα. Άλλά μπο-ρώ να σε βεβαιώσω και με στοιχη-μα ότι αύριο ό καιρός θα είναι θαυ-μάσιος.
—“Χά, χά, χά! Μα έδω κοτζάμ Ά-στεροσκοπείο...

—Κοτζάμ Άστεροσκοπείο, αλλά πάντα προβλέπει καιρό άντίθετο από κείνον που θα κάνει την έπομένη.

—Νά μου έπιτρέψης, σ' αυτό το ζήτημα, να δίνω πιο πολλή βάσι στους ειδικούς. Μιά φορά έγώ έκ-δρομή δεν πάω αύριο.

—Δεν θα σε άναγκάσω διά της βί-ας. Άλλά μιὰ φορά κι' εγώ σε πλη-ροφόρω ότι αύριο ό καιρός θα είναι άριστούργημα. Κι' αν ής το παραμικρό συν-νεφιά, να μού το περάσης σκουλαρίκι.

—Πώς το ξέρεις, δηλαδή, ότι δεν θα βρέξει;
—“Αν ήτανε να βρέξη, θα είχα είδοποιήσι.

—Από πού;
—Από το νευρόπονο που έχω στην πλάτη. Πάντα, όταν είναι να βρέξη, έχω αυτό το σι-νιάλο 24 ώρες πριν.

“Η Στάσα γέλασε πάλι ειρωνικά εις βάρος μου. Δεν έλπικεινα περισσότερο στην άποψί μου, για δύο λόγους. Πρώτον γιατί η Στάσα λί-γος καιρός ήτανε που την είχα γνωρίσει και δεν υπορούσα νάχω την άπαιτηση να δείχνη τυφλή έμπιστοσύνη σ' άτμοσφαιρικά μου προ-γνωστικά. Μ' έπειτα γιατί ήθελα άπωσθήποτε να έχω ένα θρίαμβο την έπομένη, όταν, μαζί με τόν ούρανό και τόν ήλιο, θα γελοούσα κι' εγώ με τη σειρά μου. “Όμως δεν μπορώ να πώ και πώς δεν στενωχωθήσκη. Είχα φτιάξει σπουδαία αγένδια γι' αυτή την έκδρομή, την πρώτη που θα έκανα με τη Στάσα και θα ήταν ιστορικός σταθμός στο αίσθημά μας. Κι' αυ-τό τα αγένδια μού τα γκρέμιζε τώρα το Άστε-ροσκοπείο μ' ένα δελτίο που σκάρωνε και το δημοσίευε στον τύπο, γεμάτο σκοτεινιά κι' ά-παισιοδοξία. Το διάβασα από περιέργεια: «Με-τεωρολογικόν δελτίον. “Ο καιρός αύριον θα είναι νεφελώδης μετά οαυδαίων βροχών καθ' άπασαν την χώραν και ιδιαιτέρως εις την πε-ριφέρειαν Άττικοβουλιακή». Παίρνω άμέσως το Άστεροσκοπείο στο τηλέφωνο και ζητώ τόν άρ-μόδιο.

—Παρακαλώ, έδω ένας τακτικός άναγνώ-στης του άτμοσφαιρικού σας δελτίου. Καθώς είδα, προβλέπτε για αύριο νέφη και βροχές. Άπό πού βγάξετε αυτό το συμπέρασμα;

—Από τα μετεωρολογικά μας όργανα, κύριε. —Με συγχώρητε, αλλά μή-πως είναι χαλασμένα;

—Λειτουργούν έν τάξει, κύριε.

—Λοιπόν να πητε στα με-τεωρολογικά σας όργανα, έκ-μέρους μου, ότι δεν ξέρουν τί τους γίνεται. Άδρ' ό θά έ-χουμε λαμπρή λιακάδα, κύ-ριε άστρονόμη. Κι' αν ήθε-λε να πέσουν πουθενά τίποτα να σταγόνες βροχής, έγώ θα σάς τις πληρώσω χρυσάμ-νι. Σας υπογράφω και γραμμά-τιο, αν θέλετε.

—Μά τώρα θα διαφεύσετε τα μετεωρολογικά μας όρ-γανα;

—Αύριο θά τα πούμε!

“Η άλλη μέρα ξημέρωσε άκριβώς όπως την είχα προ-βλέψει. “Ενας ούρανος κατα-γάλανος, μέρα χαρά Θεού. “Η πρώτη μου δουλειά ήτα-νε να πάρω στο τηλέφωνο τη Στάσα για να πανηγυρίσω το θρίαμβό μου. Τα είδες που σου τάλεγα, Στάσα;

—Συνέπεσε, λέει εκείνη. Καμιά φορά γίνονται κάτι τέτοιες συμ-πτώσεις.

“Η δεύτερη ήτανε να ζητήσω και πάλι το χθεσινό άστρονόμο: —Είμαι ό χθεσινός, κύριε προτίστανε. Βγίητε στο παράθυρο να μα-ζέψετε το χρυσάφι που σας υποσχέθηκα.

—Τι θέλετε να πητε, δηλαδή;
—Θέλω να πώ να βάλετε τα μετεωρολογικά σας όργανα σ' ένα γουδί και να τα κοπανήσετε.

—Τα όργανά μας είν' έν τάξει, κύριε. Άλλά κατά τη διάρκεια της νυκτός συνέβη ν' αλλάξουν κατεύθυνση οί χαμηλές άτμοσφαιρικές πιέ-σεις. Τι θέλετε να κάνουμε; Πιέσεις είν' αυτές, τραβάνε ένα άρισμένο δρομολόγιο, αλλά στο δρόμο μετανοιούνται και τραβάνε γι' άλλου.

—Μά γι' αυτό σας λέω να βάλετε στο γουδί τα μετεωρολογικά σας όργανα. Άφού χάσουν τις πιέσεις στο δρόμο, τι χρειάζονται; Μόνο ζημιές προκαλούν στην κοινωνία. Διότι έγώ, κύριε άστρονόμη, για σή-μέρα είχα κανονίσει μιὰ ρωμαντική έκδρομή με το κορίτσι μου. Και

—Τα όργανά μας είν' έν τάξει, κύριε. Άλλά κατά τη διάρκεια της νυκτός συνέβη ν' αλλάξουν κατεύθυνση οί χαμηλές άτμοσφαιρικές πιέ-σεις. Τι θέλετε να κάνουμε; Πιέσεις είν' αυτές, τραβάνε ένα άρισμένο δρομολόγιο, αλλά στο δρόμο μετανοιούνται και τραβάνε γι' άλλου.

—Μά γι' αυτό σας λέω να βάλετε στο γουδί τα μετεωρολογικά σας όργανα. Άφού χάσουν τις πιέσεις στο δρόμο, τι χρειάζονται; Μόνο ζημιές προκαλούν στην κοινωνία. Διότι έγώ, κύριε άστρονόμη, για σή-μέρα είχα κανονίσει μιὰ ρωμαντική έκδρομή με το κορίτσι μου. Και

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

για να δώση πίστι στο δελτίο σας, το ανέβαλε. Ποιος με άπορημιώνει έμένα;

—Κάντε μας άγωγή.

—Έσείς έχετε άρεξη για καλαμπούρι, αλλά έγώ μιλάω σοφά. “Ας είναι. Για αύριο τί καιρό προβλέπουν τα μετεωρολογικά σας όργανα;

—Δεν βγάλαμε ακόμα συμπέρασμα. Θα διαβάσετε το δελτίο στις ά-πογευματινές έφημερίδες.

Το δελτίο είχε πούες προβλέψεις: έπιθανός καιρός αύριον, αέθριος καθ' άπασαν την χώραν. Θερμοκρασία άνω-τέρη της σημερινής. Αυτό το δελτίο είδε και η Στάσα και με είδοποίησε:

—Δεν κάνουνε αύριο την έκδρομή μας; “Η μήπως προβλέπεις καμιά άλλαγή;

Και διάκρινα τηλεφωνικάς στο βλέμμα της μια ειρωνική έκφρασι.

—Γιά την ώρα όχι. “Αν ό-πάρχη άργότερα τέτοιο έν-δεχόμενο, θα σε είδοποιήσω.

“Επεσα να κοιμηθώ κατά τις δέκα. Άλλά σε μιὰ ώρα με ξύπνησαν δύο σοφά κι' άνησυχητικά γεγονότα. Πρώ-τα ένα ξαφνικά λάλημα του κόκκορα που είχε ή σπιτονο-κοκυρά μου στην αούλη. Και συγχρόνως εκείνος ό προφη-τικός νευρόπονος στην πλάτη. Φανέρα σημάδια πως θα εί-χαμε άλλαγή του καιρού. “Α-μέσως τηλεφώνω στο Άστε-ροσκοπείο. “Ο άστρονόμος ή-ταν εκεί.

—Ξέρετε ποιός είμαι;

—Καταλαβαίνω. Έχουμε τίποτα νεώτερο;

—Τι λένε τα μετεωρολογί-κά σας όργανα άπόψε; “Ε-πιμένουν στις άπογευματινές τους προβλέψεις;

—Έτσι φαίνεται.

—Λοιπόν κι' εγώ σας λέω πως θα έχουμε αλφινidia άλλα-γής του καιρού.

—Σωωωωωωω!

—Έχει να ρίξη βροχή που θα μουσκέψη ό-λόκληρο το Άστεροσκοπείο για τα μετεωρο-λογικά του όργανα. Ρίχτε τους ένα αδιάδροχο, να μη βραχούνε.

“Ο καιρός, κύριε θα είναι όπως τόν έχου-με προβλέψει! Φώναξε με πεποίθησι και κά-ποιο θυμό ό άστρονόμος.

—Άρα, θά τα πούμε το πρωί!

“Η βροχή έπιασε από τις έξημιση. Περιμέ-να να πάη όχτω και πήρα το τηλέφωνο. Ζήτη-σα τόν άστρονόμο, επί του μετεωρολογικού δελτίου.

—Καλημέρα σας! Βρέχει εκεί πάνω;

Μου τόνκλεισε άπτότομα. “Επειτα πήγα στο ραντεβού με τη Στάσα. Φυσικά ή έκδρομή μα-ταιώθηκε.

“Ακολουθήσαν κάμποσες μέρες με καλό και-ρό και το δελτίο του Άστεροσκοπίου τις ση-μείωνε τακτικά. “Επιθανός καιρός αύριον, αέ-θριος. Σ ύμψονοι, δεν είχα καμιά αντίρρησι.

“Ετυχαν όμως κάτι έμπόδια και ή έκδρομή δεν πραγματοποιή-θηκε. Τέλος την ώρισαμε για μιὰ Πέμπτη πρωί. Τη νύχτα που ήθε παύοι το τηλεγράφημα στην πλάτη. “Επί πλέον είδα το πρωί και τη νύχτα μου να γλίσφω μ' έμπνοή το πόδι της. Σημάδια και τα δύο πως θα είχαμε βροχή. Βγίηκα στην τα-ράτσα κι' έπισκόπησα τόν ορίζοντα. Καθάρσε. Μονάχα μα-κριά, πολύ μακριά φαίνονταν ένα άσπρο σύννεφακι. Θεώρη-σα καθήκον μου να πληροφόρησω το Άστεροσκοπείο. Ζήτησα τόν άρμόδιο:

—Επιμένετε ότι ό καιρός θα είναι αέθριος;

—Τουλάχιστον για 48 ώρες.

—Νά μού το θυμηθήτε άργότερα. Χαίρετε.

“Επειτα θεώρησα άλλο καθήκον μου να προετοιμασθώ για την καιρική μεταβολή που με περίμενε. Πήρα την όμπρέλλα μου και τσίλιε τις γαλότσες μου σε μιὰ έφημερίδα. “Η Στά-σα άπόρησε όταν με είδε.

—“Ομπρέλλα! Είπε. Για ποίο λόγο;

—Θάχουμε βροχή, Στάσα.

—Δεν είσαι καλά, Δημητράκη. Μα δεν βλέπεις τόν ούρανό; Δεν έχω ξαναδεί πιο καθαρό.

—Επίτραπέ μου νάχω τις έπιφυλάξεις μου. —Μά καμμένε. Είσαι γελοίος με την όμπρέλλα. Θα μάς βλάνη ό κόσμος και θα γελάει μαζί μας.

—Τι σε νοιάζει έσένα; Μαζύ μου θα γελάς.

—Μά συγχωρή, αλλά θαμαι κι' εγώ παρέα σου. Θα με πάρουν κι' έμένα τα σκάγια. Με όμπρέλλα δεν έρχομαι, Δημητράκη, να το ξέρεις.

—Τι να την κάνω; Νά την καταπιώ;

—“Οχι. Νά την άφισες κάπου.

—Στάσα, θά μάς χρειασθί.

—Τότε κράτα την και πήγανε μόνος σου.

Τό δίλημμα ήτανε σοφάρο: “Η την όμπρέλλα θα κρατούσα παρέα ή τη Στάσα. Προτίμησα τη δεύτερη.

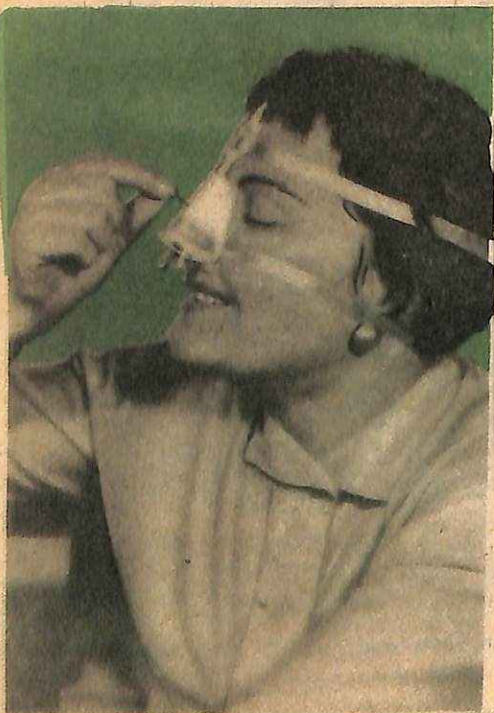
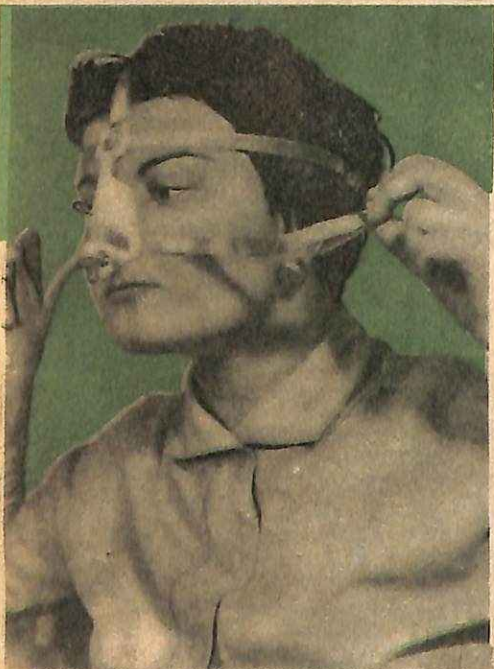
—Και στο δέμα τι έχεις; Τίποτα για να φάμε;

—“Οχι, τίς γαλότσες μου.

—Μηνάηθί μου, Κύριε! Κι' αυτές θα τις άφισες.

—Τι σε πειράζει, αν τις έχω στο χέρι;

—Μά θα αισθάνομαι πολύ γελοία να πηγαινώ έκδρομή με τέτοιον

Δυσμορφίες ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Πώς θα τις διορθώσετε χωρίς έγχυσης

Λίγες γυναίκες είναι ευχαριστημένες με τη μύτη τους. Κι' οι σύγχρονοι αισθητικοί μ'ας λένε, ότι η μύτη έχει πρωταρχική σημασία για την ομορφιά ενός προσώπου.

Για να πούμε την αλήθεια, ούτε οι αισθητικοί θα ήταν τόσο απόλυτοι στις κρίσεις τους, ούτε οι γυναίκες θα τα έβαζαν με τη μύτη τους, χωρίς τα θαύματα της σύγχρονης χειρουργικής.

Πραγματικά, οι σύγχρονοι αισθητικοί χειρουργοί λένε στις πελάτισσές τους, δείχνοντάς τους μερκα γύφωνα προπλάσματα από μύτες: «Διαλέξτε ποιά προτιμάτε. Είμαι σέ θέσι να ικανοποιήσω την επιθυμία σας».

Τα πράγματα, όμως, δεν είναι τόσο απλά όσον νομίζετε. Πρώτα-πρώτα, δεν αρκεί να διαλέξετε τη μύτη που σας αρέσει. Έκείνο που χρειάζεται, είναι να βρήτε τη μύτη που ταιριάζει στις γραμμές του προσώπου σας. Κι' αυτό δεν είναι τόσο εύκολο. Αν γίνη το παραμικρό λάθος, το αποτέλεσμα θα είναι αντίθετο από κείνο που περιμένετε.

Τα βάσανά σας, άλλωστε, δεν θα τελειώσουν με την έγχυση. Το θαύμα του μετασχηματισμού της μύτης από τη μία μέρα στην άλλη, γίνεται μόνον στις κηματογραφικές ταινίες και στα λαϊκά μυθιστορήματα. Στην πραγματικότητα, θα χρειαστούν, μετά την έγχυση, ένα σωρό συμπληρωματικές θεραπείες: μασσάζ, ηλεκτρισμοί, κρέμες, κλπ.

Γι' αυτό, η έγχυση της μύτης ενδείκνυται μόνο στις πολύ σοβαρές περιπτώσεις. Όταν πρόκειται, δηλαδή, για μία εξώθαλη δυσμορφία, ή έπειτα από ένα τραύμα στο πρόσωπο.

Αλλά δεν πρέπει να απελπίζεσθε. Γιατί είναι δυνατόν να επιτύχετε το αποτέλεσμα που επιθυμείτε και χωρίς έγχυση. Μην ξεχνάτε, άλλωστε, ότι αρκούν ελάχιστα μόνον χιλιοστόμετρα, είτε επί πλέον, είτε επί έλαττον, για να αλλάξετε το σχήμα της μύτης σας. Αυτά τα ελάχιστα χιλιοστόμετρα, θα τα κερδίσετε ή θα τα χάσετε με μερικές υπομονητικές και συστηματικές προσπάθειες. Τα μόνα πράγματα που θα σας χρειαστούν, είναι: μια καλή απισχναντική κρέμα και μια μικρή θήκη από κυτταρίνη, που θα προμηθευθήτε από το εμπόριο. Το καλύτερο είναι, μάλιστα, να καταφύγετε σ' έναν ειδικό που θα σας φτιάξη μια θήκη, σύμφωνα με τα μέτρα σας.

Προσέξτε, όμως! Αυτή τη θήκη πρέπει να την βάζετε επί δύο συνεχείς ώρες την ημέρα. Το να την βάζετε επί ένα τέταστο, μετά από μια ώρα επί είκοσ, ακόμη λεπτά και ύστερα από τρεις ώρες επί μισή ώρα δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Το δίωρο πρέπει να είναι συνεχές. Θα διαλέξε-

τε, λοιπόν, τέτοιες ώρες, ώστε να μην υπάρχει φόβος να ενοχληθήτε από τίποτε.

Κατά το δίωρο αυτό μπορείτε να διαβάσετε, να γράψετε ή να ράψετε. Απαγορεύεται, όμως, να καπνίζετε, να στριφογυρίζετε μέσα στην κουζίνα, όπου μαγειρεύετε ή να σκύβετε πάνω από μια αναμμένη σόμπα κλπ. Γιατί η κυτταρίνη είναι εύφλεκτη και η θήκη μπορεί να πάρη φωτιά.

Και τώρα ας δούμε τι θα κάμετε στην κάθε ειδική περίπτωση. Οι κυριότερες ατέλειες της μύτης σας είναι οι ακόλουθες:

1.- ΟΤΑΝ Η ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΧΟΝΤΡΗ

Στην περίπτωση αυτή, θα χρησιμοποιήσετε μια καλή απισχναντική κρέμα, με βάσι το ιώδιο. Θα κάνετε μ' αυτή συχνά μασσάζ, περιορίζοντάς τα μόνον στην άκρη της μύτης. Μην κάνετε κατάχρηση στην κρέμα. Θα χρησιμοποιήτε ελάχιστη κάθε φορά.

2.- ΟΤΑΝ ΤΑ ΡΟΥΘΟΥΝΙΑ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΕΣΤΑΛΜΕΝΑ

Θα χρησιμοποιήσετε μια θήκη από κυτταρίνη, που θα είναι έφωδ ασμένη στο κάτω μέρος της με μια μικρή βίδα, για να σφίγγετε τα ρουθούνια σας. Το σφίξιμο θα είναι κάθε μέρα και έντονωτέρω.

3.- ΟΤΑΝ Η ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΥΘΟΥΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ

Θα χρησιμοποιήσετε μια θήκη με τρεις βιδίτσες. Θα την βάζετε στη μύτη σας κάθε μέρα. Μην πηδάτε τις ημέρες, γιατί τότε δεν θα κάμετε τίποτε.

4.- ΜΥΤΗ ΠΟΛΥ ΠΛΑΤΕΙΑ

Θα χρησιμοποιήσετε μια θήκη με τέσσερες βιδίτσες, που θα σφίγγουν ολόκληρη την επιφάνεια της μύτης.

5.- ΣΤΡΑΒΗ ΜΥΤΗ

Αν η μύτη σας γέρνη προς τα δεξιά ή τα αριστερά, θα παραγγείλετε να σας φτιάξουν μια ειδική θήκη, ανάλογα με τη δυσμορφία σας. Με λίγη υπομονή, θα κάμετε τη μύτη σας ίσια.

6.- ΧΟΝΤΡΗ ΜΥΤΗ

Στην περίπτωση αυτή θα χρησιμοποιήσετε μια ειδική θήκη από καουτσούκ, που θα την εφαρμόζετε πάνω στη μύτη σας. Δεν θα γίνεται τότε άδηλη άναπνοή από τη μύτη σας, ενώ, αντίθετα, θα προκαλήται άφθονη εφίδρωση σ' όλη την επιφάνειά της. Αυτή η εφίδρωση θα την λεπτύνει βαθμιαία.

7.- ΑΝ Η ΜΥΤΗ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ

Δεν μπορείτε, δυστυχώς, να την μεγαλώσετε. Μπορείτε, όμως, να την κάμετε να φαίνεται πιο μεγάλη. Γι' αυτό σκοπό αυτό, θα χρησιμοποιήσετε ένα «φόν ντε τέν» πιο σκούρο από εκείνο που βάζετε στο πρόσωπό σας.

1) Θα δέσετε την πρώτη ταινία στο ύψος του μετώπου, θα εφαρμόσετε τη θήκη στη μύτη σας και κατόπιν θα δέσετε τη δεύτερη ταινία κάτω όμοιως από τα αυτιά. 2) Θήκη με τρεις βιδίτσες (όταν η άκρη της μύτης σας και τα ρουθούνια σας είναι πλατειά). 3) Θήκη με τέσσερες βιδίτσες (όταν η μύτη σας είναι πολύ πλατειά).

Άνοιξε

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΑΛΛΟΤΕ...

“Όταν έφτανε το έαρ, στα παλιά καλά μας χρόνια κι' ευωδίαζαν τα γιούλια και οι γλάστρες στα μπαλκόνια, στις καρδιές των κορασίδων πόθοι άπειροι ξυπνούσαν, μα την Άνοιξη και μόνον εύλαδώς την ξυπνούσαν! Με τους στίχους του Παράσχου έπερνούσαν την ώρα, που μιλούσαν για... ία και για ρόδα μυροφόρα και μεθώντας με το μύρο, που τους έστελνε το ρόδο λησμονούσαν, μια στάλα, τον ίσπότη των άδερ τους, που τις πλεύριζε... «αρόδο» και ουδέποτε τολμούσαν να τον έχουν στο...πλευρό τους!”

Τα πολύχρωμα λειβάδια και της φύσεως τα κάλλη, δεν μπορούσαν να τα δούνε, παρά μόνον με τό...κνάλι! Άπ' τη γοίλλια τους κι' εκείνα τα κηπάρια κυττούσαν και μονάχα με τη... σκέψι στους λειμώνες έπετούσαν. Γιατί πώς να ξεμυτίσουν πάρα πέρα τα παιδιά, και των κήπων ενδύσαν να χαρούν την ευωδιά, όταν, σαν φυλακισμένα ζούσαν μεσ' στην κάμαρά τους, κι' είχαν... άνοιξε τα πάντα, πλην απ' την... έξωθρά (τους);

Με... κλεισούρες κάθε νέα ζούσε φεύ! την άνοιξη της και την έπαιρνε, συνήθως... μυρωδιά την άφριζε της απ' του «Μάρτη» την κλωστήσα που της δένανε στο χέρι, για να μην την κάνη ο ήλιος... μελαψή το καλοκαίρι! Πλήν αυτού, την άφριζε της την μαρτύραγε, παληά, το άμπερμνο πουλάκι κι' η... χελιδονοφωλιά, η την πρόδιδε — πολλάκις — κι' η θεόκλειστή τους (πόρτα)

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Της Άνοιξεως η ώρα μόλις σήμερα σημάνη, των δανδήδων το «λεφούσι» κι' όλο το κοριτσόμνι, τη σεμνότητα θα βράση και τους πάντας θ' άψηρήση, προκειμένου ν' απολαύση την ανθόσπαρτη τη φύσι! “Έρθε η Άνοιξη!”, φωνάζουν νέοι, γέροι και παιδιά, που σου κάνει... περιόβλι την ψυχή και την καρδιά... Έποχή που η βροχή της δεν σε κάνει... βρεχτοκούκι και την άφριζε της ψάλλουν και την χαίρονται κι' οι κού... (κοι).

“Έρθε η Άνοιξη, κραυγάζουν, που τα αίματα ξυπνά και τα νειάτα μας και όλα ειδικώς τα ζωντανά, τα πουλιά δεν περιμένουν, για να μάθουν τι συμβαίνει και πώς η... θερμοκρασία έχει άρξισι κι' άνεβαίνει, τη στιγμή που διανύουν ήλικίαν παντρειάς κι' όσο νάναι κάτι νοιώθουν περί φ ο υ σ κ ο δ εν τ ρ ι ας!”

Τα πουλιά δεν περιμένουν, όπως άλλοτε και τώρα, για να πληροφορηθούνε της Άνοιξεως την ώρα, τη στιγμή που αντίκρύθουν με τα μάτια τους τα ίδια ή και χαίρονται, δέντως, του λειμώνος τα... γ ρ α σ ί δ ι α κι' όταν βλέπουν μεσ' στους δρόμους και στ' άπόμερα (στενά, κάθε είδους φιντανάκι και... μπουμπουκία ζωντανά!

Να μπουνται μόνον απευδούν τα ποικίλα περσικά, τα πουλιά που πάντα πάνε δηλαδή... «ζευγαρωτά» και που τους υπενθυμίζει το κελάιδιμά τους ότι μια φορά είναι η νεότητι κι' ότι εκείνο το κλωνάρι, είτε εκείνο το κλαδί, όπου ο σπίνος και ο φλώρος όλο τρέλλα κελάιδει, θα γενή στα γηραιά τους άποκοιμύμνι και... ρ α β δ ι !

Τέλος, όλα τα πουλάκια που... ζυγά-ζυγά περνούν και τις άπειρες τις χάρες της Άνοιξεως ύμνούν, βλέπουν να τους αναγγέλλουν, μεταξύ των άλλων πώς η χαρά είναι ο μόνος της ζωής μας ο σκοπός, γιατί όταν θα σημάνη της νεότητος η δύσις τότε, πλέον αναγγώστα, σκυθρωπός θα τραγουδήσης: “Έμουν μια φορά... πουλί και μ' άγάπαγαν πολύ, μα έπήγα να τηρήσω των προγόνων μου τη θρησκεία και παντού το λέω τώρα πώς άπλήρως... κ ο υ τ ο ρ ε ν ί θ ε !”

Ο Συνεργάτης Γ

Εισαγωγή: Σημ. Γαββία.

Εισαγωγή: Γ.

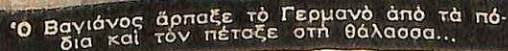
ΤΟ ΑΓΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΕΣ

Με κάποια δυσκολία, ξύσαν τη βάρκα τους
στην άμμο. "Υστερα άνηφόρισαν ανάμεσα στους

“Όταν ο Άλλαν άφηήθηκε με σύντομα λόγια τη δραματική τους περιπέτεια, ο ταγματάρχης λυπήθηκε για τους άλλους, μά χάθηκε σαν

Σὲ λίγο, τὸ καταδιωκτικὸ ἦρθε κι' ἄραξε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς. Εὐτυχῶς ἡ βάρκα τῶν ναυαγῶν ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη

Δέκα λεπτά αργότερα ο ασυρματικός της άποστολής, μετέδιδε με το πομπό του την εμφάνιση της έλθουσας ηγοπομπής, στο συμμαχικό στρατηγείο του Κόλπου.

Η περιπέτεια της "Ανν Μπλάιθ με το νεογέννητο παιδί της

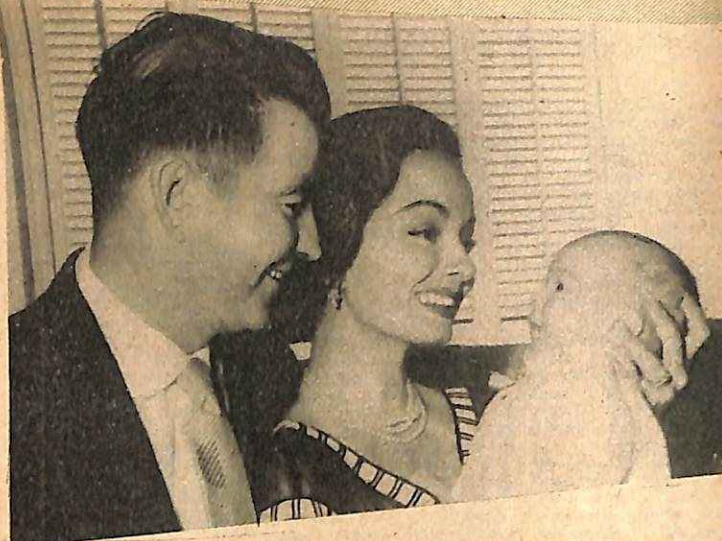
Η "Ανν Μπλάιθ, η χαριτωμένη στάρ που αντικατέστησε στις μουσικές ταινίες την Ζαννέτ Μακντόναλντ και την Ντιάνα Ντάρμπιν, παίζει από πολλά χρόνια στον κινηματογράφο, αλλά μόλις από το 1950 κι' εδώ το άστρο της ξεχώρισε, απέκτησε πολλούς θαυμαστές και έπεδλθη. Κι' αυτό χάρις σε μερικές μεγάλες μουσικές και μη ταινίες, όπως ο «Μεγάλος Καρούζος», με τον Μάριο Λάντα, «Κυρίαρχος του κόσμου», με τον Γκρέγκορ Πέκ, «Όλοι οι αδελφοί ήταν γενναίοι», με τον Στιούαρτ Γκρέντζερ, «Ρόζ Μαρί», με τον Χάουαρντ Κηλ και «Πρίγκιψ Φοιτητής», με τον Έντμουντ Πέρντομ.

Μέχρι τους πρώτους μήνες του 1954, ύστερα από τον ταίριαστο γάμο της με τον χειρουργό γιατρό Τζέιμς Μάκ Νάλτυ, που έγινε στο Χόλλυγουντ, στις 27 Ιουνίου του 1953, η "Ανν είχε τέτοια ραγδαία εξέλιξη, ώστε τα στούντιο της έδιναν διαρκώς τους καλύτερους ρόλους στις μεγαλύτερες ταινίες. 'Αλλά όσο περνούσε ο καιρός, τόσο η εξωτερική εμφάνισή της γινόταν διαφορετική. 'Επρόκειτο να γίνει μητέρα και έπρεπε να αποσυρθεί από τα στούντιο για να ετοιμασθεί. Πραγματικά, έφυγε τον Μάρτιο και στις 10 Ιουνίου του 1954 έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι που είναι σήμερα 9 μηνών και άκουσε στο όνομα Τίμοθι - Πάτρικ.

Τώρα, λοιπόν, που το παιδί ξεπετάχθηκε λίγο και δεν έχει την άμεση ανάγκη της μητέρας του, η "Ανν ξαναγύρισε στα στούντιο να συνεχίσει την καριέρα της. Αυτή τη στιγμή γυρίζει τις πρώτες σκηνές από το εγχώριο σινεμασκοπικό φιλμ «Ο Κλέφτης του βασιλέως», ένα ιστορικό και θεαματικό δράμα με συμπρωταγωνιστή πάλι τον Έντμουντ Πέρντομ.

Η απουσία της "Ανν από τα στούντιο κράτησε περισσότερο από έξι μήνες και δεν ωφείλετο μόνο στο γεγονός ότι είχε αποκτήσει παιδί. Τώρα μόλις έγινε γνωστόν ότι η χαριτωμένη βεντέτα πέσσε ένα ψυχικό δράμα. Νά τι διηγούνται αυτή τη στιγμή στην πόλη του κινηματογράφου γύρω από την περιπέτεια της:

Τρεις μόλις μήνες μετά την γέννηση του παιδιού κι' ενώ οι γονείς του

Ο γιατρός Μάκ Νάλτυ, η γυναίκα του "Ανν Μπλάιθ και το παιδί τους.

ήταν εύτυχισμένοι και έκαναν σχέδια για το μέλλον του, ένα ξαφνικό μεταμεσονύκτιο τηλεφώνημα από άγνωστη ανδρική φωνή ήθε να τους αναστατώσει και να τους ρίξει σε απελπισία. Ούτε λίγο ούτε πολύ η άγνωστη φωνή τους είπε βιαστικά ότι, αν ήθελαν να σώσουν το παιδί τους από απαγωγή, έπρεπε να καταβά-

λου άμεσα, σε πρόσωπο και τόπο που θα τους έλεγαν την επόμενη, 20.000 δολάρια ως λύτρα! Καί, φυσικά, δεν παρέλειψε να τους συστήσει να συμμορφωθούν με την υπόδειξή και να μην ειδοποιήσουν την αστυνομία.

Αντίθετα προς τη γυναίκα του, η οποία όπως ήταν επόμενο επανικοδόγη και άρχισε να κλαίει, ο γιατρός Μάκ Νάλτυ δέχθηκε τον εκβιασμό χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του. Την ίδια στιγμή έκανε μια πράξη που ούσκει με την "Ανν, σχετικά με τη στάση που έπρεπε να τηρήσουν, αλλά διαπίστωσε άμεσα ότι οι γνώμες τους ήταν διαφορετικές. Μέσα στον πανικό της εκείνη τον έπιασε να συμμορφωθούν άμεσα με τις υποδείξεις των κακοποιών. 'Εκείνος, πάλι, είχε τη γνώμη ότι, ύστερ' από το δεύτερο τηλεφώνημα, έπρεπε να ειδοποιήσουν την αστυνομία, για να λάβει μέτρα προφυλάξεως του παιδιού και να συλλάβει τους γκάνγκστερ.

Την άλλη μέρα και την ίδια περασμένη ώρα ξαναχτύπησε το τηλέφωνο και ακούσθηκε πάλι η ίδια ανδρική φωνή. 'Αφού επανέλαβε τις ίδιες απειλές και συστάσεις, τους είπε τελικά σε ποιόν, που και με ποιόν τρόπο θα παρέδιδαν τα λύτρα.

Σε νέα σύσκεψη που έγινε τότε μεταξύ των δύο γονέων, διεπιστώθη ότι η ίδια διαφωνία εξακολουθούσε να δώσουν τα χρήματα. 'Εκείνη από φόβο για τη ζωή του παιδιού επέμενε να δώσουν τα χρήματα. 'Εκείνος, πάλι, φαινόταν διατεθειμένος να διακινδυνεύσει και τη ζωή του παιδιού του ακόμη, αλλά να αφήσει την αστυνομία να επέμβει. Και τότε, για να καθησυχάσει τη γυναίκα του, προσποιήθηκε πως διπλώσε σ' ένα δέμα τα χρήματα και ξεκίνησε να τα παραδώσει. 'Αλλά μόλις απομακρύνθηκε, τράβηξε κατ' ευθείαν για το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και κατέγγειλε το γεγονός.

Όπως ήταν επόμενο, η αστυνομία κινητοποιήθηκε δραστήρια. 'Εστειλε άμεσα να περικυκλώσουν το σπίτι αστυνομικοί με πολιτικά ενώ, παράλληλα, έδωσε τις κατάλληλες οδηγίες στον Μάκ Νάλτυ. Τού ειπαν, δηλαδή, να συμμορφωθεί φαινομενικά με την αίτηση των εκβιαστών και να ετοιμάσει ένα δέμα με χαρτονομίσματα των 50 και 100 δολαρίων, που όλες αυτές οι ενέργειες έγιναν τους αριθμούς. Φαίνεται, όμως, ότι όλες αυτές οι ενέργειες έγιναν γνωστές στους κακοποιούς και από τη στιγμή εκείνη δεν ξαναφάνηκαν. 'Ο κίνδυνος εξακολουθούσε ωστόσο να υπάρχει και χρειάζονταν εξαιρετική προσοχή για τη προφύλαξη του μωρού. 'Από τη στιγμή εκείνη άρχισε και η ψυχική αγωνία των γονέων, που κράτησε πολλές ημέρες μέχρι να πεισθούν ότι ο κίνδυνος είχε περάσει πιά. Για καλό και για κακό, όμως, η αστυνομία είχε πάντα το νου της γύρω από το σπίτι, και στο τέλος, δλοι συμφώνησαν ότι ο καλύτερος τρόπος ήταν να έβριγε κρυφά το παιδί.

'Ετσι το πήρε η μητέρα του και έφυγε από το σπίτι για να εγκατασταθεί προσωρινώς σ' ένα προάστιο του Χόλλυγουντ, που έπαιρτο νύχτα - μέρα από δεκάδες μυστικούς αστυνομικούς, που είχαν μεταμφιεσθεί σε εργάτες. Ειδικώς, δεν συνέβη Δεκέμβριο δσα απειλούσαν οι εκβιαστές. Κι' έτσι τον περασμένο Δεκέμβριο η "Ανν και το παιδί ξαναγύρισαν στο σινεμά και τα μέτρα σότερο βάρος τ'α, χωρίς, φυσικά, να χαλαρώσουν και τα μέτρα επιτηρήσεως και προστασίας που είχαν πάρει.

Η Λάνα Τάρνερ

Τα νεώτερα των άστρων

Σύντομες ειδησούλες

Στη κομψή βίλλα της, στο Μεξικό, βρέθηκε την περασμένη βδομάδα νεκρή η γνωστή στάρ του μεξικάνικου κινηματογράφου Μιρόσλαβα, γνωστή μας από τα φιλμ «Κολασμένοι έρωτες», «Φυλακές διεφθαρμένων κοριτσιών» και «Θύματα του υποκόσμου». Η άρτια στάρ είχε αυτοκτονήσει μ' ένα ισχυρό δηλητήριο και κρατούσε στο χέρι της ένα πορτραίτο του περιφημού ταυρομάχου Λούις Μιγκέλ Ντομίνγκι, ο οποίος ως γνωστόν παντρεύτηκε στις αρχές του Μαρτίου την στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου Λουτσιά Μπό-

Ε. Για τον γάμο της με τον Γάλλο δημοσιογράφο Πιέρ Γκαλάντ, η Όλβια ντέ Χάβιλλαντ παρήγγειλε δυο νυφικά στον Κριστιάν Ντιόρ. Το ένα άσκη και το άλλο χρυσό. "Όταν θα πιάει ταίρια θ' αποφασίσει τελικά ποιο φιλμ να κάνει. 'Ο γάμος θα τελεστεί άστικά στις 2 Απριλίου στο Υερού-λε-Μαρν που απέχει 200 χιλιόμετρα από το Παρίσι.

Ο κινηματογράφος γιορτάζει αυτήν την εβδομάδα τα 60 του χρόνια. Στις 22 Μαρτίου του 1895 ο Γάλλος Λουί Λυμιέρ παρουσίασε στο Παρίσι το πρώτο φιλμ: «Η έξοδος των εργάτων των εργοστασίων Λυμιέρ», στην αίθουσα του Βιομηχανικού Επιμελητηρίου.

Το ρεκόρ διαρκείας κινηματογραφικού φιλμ που ήταν 57 δευτερόλεπτα και που το κατείχαν μέχρι σήμερα οι πρωταγωνιστές του φιλμ «Νοτόριους» Ινγκρίντ Μπέργκμαν και Κάρλ Μπράντ, κατερίθηκε από την Μπαρμπάρα Λάας και Ρενάτο Μπαλντινί που πρωταγωνιστούν στο φιλμ «Ναγ-πρωταγωνιστούν στο φιλμ «Εκάναν». Στο φιλμ αυτό υπάρχει ένα φιλμ που διαρκεί ένα λεπτό και δέκα δευτερόλεπτα.

Ο νέος Γάλλος τραγουδιστής Ζιλμπέρ Μπεκώ απέρριψε την περασμένη εβδομάδα την 25η πρόταση να παίξει στον κινηματογράφο. 'Ο Ζιλμπέρ, που είναι σήμερα ο πιο δημοφιλής τραγουδιστής της Γαλλίας, δεν τόλμα να εμφανιστεί σε φιλμ από φόβο μήπως απογοητεύσει τις θαυμαστές του.

Στο φιλμ «Λόλα Μοντέ» η Μάρτιν Κρόλ φορεί 38 φορέματα. Δεδομένου ότι η προβολή του έργου διαρκεί 100 λεπτά, υπολόγισε ότι αλλάζει φόρεμα κάθε 3 λεπτά.

Η "Αννα Μαρία Πιερράντζελε, που τραυματίστηκε σε μια άνωμαλη προσγείωσή του σε αεροπλάνου της, θα υποχρεωθεί να μείνει ένα μήνα ακίνητη για να μην υποστεί περαιτέρω βλάβη. 'Ο Βίκ από μερικούς μήνες. 'Ο Βίκ από μερικούς μήνες. 'Ο Βίκ από μερικούς μήνες.

Τρο στο οποίο τραγουδούσε κι' έ-

τρεξε στο προσκέφαλο της συζύγου του.

Η Μπέττυ Χάττον παντρεύτηκε στο Λας Βέγκας τον "Άλεν Λίδινγκτον, διευθυντή μιας εταιρείας εκδόσεως βιβλίων γραμμοφώνου. 'Ο γάμος αυτός της καλλιτέχνιδος είναι ο τρίτος.

Ο Γκρέγκορ Πέκ αποφάσισε να μη ξαναγυρίσει κανένα φιλμ πριν από το φθινόπωρο. 'Ο ρόλος του στο έργο «Μπόμπ Ντίκ» ήταν πολύ κουραστικός και θέλει τώρα να αναπαυθεί λίγο. Η απόφασή του αυτή συμπίπτει με την άφιξή στην 'Αμερική της Βερνίκ Πασσάνι. Φαίνεται πως οι δύο έρωτευμένοι θέλουν να περάσουν μερικούς μήνες ξένοιαστης ζωής μακριά από τις κουτοπομπές του Χόλλυγουντ.

Η Τζούλια Άνταμς και ο Ραίη Ντάντον είχαν αποφασίσει να παντρευτούν στις 20 Μαρτίου. Βιάζονταν όμως τόσο να φύγουν για το γαμήλιο ταξίδι, ώστε επέπευσαν τον γάμο τους και παντρεύτηκαν μία βδομάδα νωρίτερα.

Για μία νεαρά στάρλετ του Χόλλυγουντ η καλύτερη διαφήμιση είναι σήμερα να βγει μία φορά με τον Μάκ Νάλτυ. Την περασμένη εβδομάδα ο Μάκ Νάλτυ έκανε την τιμή αυτή στην Ρίτα Μορένο. 'Εξακολουθεί όμως να δηλώνει κατηγορηματικά σ' όλους πως θα παντρευτεί τον 'Ιουβινο την Ζοζιά Μαριανί, την κόρη του Γάλλου ψαρά.

Η Τζιούλι Άλλυσον έγινε νοσοκόμα. 'Ο άνδρας της, Ντίκ Πάουελ έσπασε την αμοιβή του κάνοντας σκί στη Σάν Βάλβυ και ένοιε να τον περιποιηθεί η ίδια.

Νομίζει ακόμα πως είναι 28 χρόνων! είπε σηκώνοντας τα μάτια προς τον ουρανό, σε μια δημοσιογράφο που τους επισκέφθηκε στο νοσοκομείο.

Η Λάνα Τάρνερ σπανίως δέχεται να την ντυμπλάρουν στις επικίνδυνες σκηνές των φιλμ της. Στο έργο «Ξαθή κατάσκοπος» υπάρχει μία σκηνή στην οποία πηδά με αλεξίπτωτο. Παρά την επιμονή των προϊσταμένων της δεν δέχθηκε ούτε στη σκηνή αυτή να την ντυμπλάρη η σκιάς της που έχει προσλάβει η «Μέτρο» και στην οποία σπανίως δίδεται η ευκαιρία να εργαστεί.

Ένας εκδότης προσέφερε στον Κλάρκ Γκέμπλ ένα σεξαστό ποσό για να γράψει τα απομνημονεύματά του.

Δεν πρόκειται να συγγραψουν κανένα, του απάντησε ο καλλιτέχνης. 'Εξ άλλου δεν θα ήταν πλήρη γιατί έχω τώρα μόλις αρχίσει να ζω.

Το μωρό της Έλίζαμπετ Τάιλορ γεννήθηκε ακριβώς την ημέρα της 23ης επέτειου των γενεθλίων της μητέρας του.

Η Άστα Νίλσεν, δέκα του βδομάδα κινηματογράφου, που είναι σήμερα 70 χρόνων, άρχισε μία νέα καριέρα στην τηλεόραση της Δανίας.

Μιλώντας για τη μόδα του 1955, η Σεσίλ Όμπρυ είπε: «Θυμίζει τη μόδα του 1925, είναι όμως πρακτική και θα επιτρέψει στις γυναίκες να απαλλαγούν από τις ενόχλικες ζώνες και να αναπνεύσουν πάλι ελεύθερα».

Για τις ανάγκες του φιλμ «Λόλα Μοντέ» ο σκηνοθέτης Μαξ Όφουλς θα βγάλει από το Μουσείο των Γαλλικών Σιδηροδρόμων μία ατμομηχανή και μερικά βαγόνια του 1880. Το μικρό τραίνο θα πάει από το Παρίσι στη Νίκαια με δική του μέρα. Θα χρειαστεί όμως 6 μέρες για να κάνει το ταξίδι αυτό.

Από την εποχή που πήραν διαζύγιο ο Τζο Ντι Ματζιο και η Μαίριλιν Μονρό έχουν γίνει άχώριστοι. Πρώι - πρωί ο Τζο πηγαίνει στο σπίτι της Μαίριλιν για να μάθει νέα της και παίρνουν μαζί το πρωινό τους.

Η δουλειά τους χωρίζεται από την ολόκληρη την ημέρα. Το βράδυ όμως γευματίζουν πάλι μαζί στα πιο κοσμικά ρεστοράν. Δεν μιλούν πάντως για γάμο γιατί πιστεύουν πως τους φέρνει γρουσουζιά.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

«Σενάριο...»

(Η σκηνή σ' ένα λαϊκό νοικοκυρόσπιτο, γεμάτο από τη θερμότητα της γυναικας.

ΕΚΕΙΝΗ: Μέτρια σε όλα — σε αναστήμα, όμορφη, γραμμές κορμιού, «πινελιές» προσώπου — και καταπληκτική σε θηλυκότητα. «Όλη μαζί» δίνει την άκτινοβολία της γυναίκας. 29 χρόνων. Φαίνεται είκοσιπέντε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γεροδεμένος, τριανταπεντάρης, ρυτιδωμένος πρόωρα και στο πρόσωπο και στην ψυχή, απ' τη βιοπάλη.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σαρανταπέντε χρόνων. Ταλαιπωρημένος... 'Ηταν κάποτε νέος και όμορφος και τον πρόσεχαν τα κορίτσια... 'Όταν ανοίγει η αυλαία, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη κουδεντιά-ζουν).

ΕΚΕΙΝΗ: ... Δεν καταλαβαίνω γιατί απόψε δεν θέλεις να βάλουμε το ραδιόφωνο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είπα πως δε θέλω. Δεν έχω κέφι...

ΕΚΕΙΝΗ: Το ίδιο είναι. Γιατί να μην έχω κέφι;

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σουλτασάει νευρικά. 'Αναδύει τοιγάρο): 'Ισως γιατί δεν σου είπα κάτι.

ΕΚΕΙΝΗ (σερβίροντας λιγερ): Μούκρυμες τιποτά, Δεν το πιστεύω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιστέψέ το!...

(Παίρνει την απόφασή, με μια βαθειά ανάσα). Σε λίγο θαρθ η εδω ό αντρας σου.

ΕΚΕΙΝΗ (τραγικά): Πώς ξέρεις πως ο Κώστας ζή;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): 'Ησυχασε, αγάπη μου. Για να το λέω, το ξέρω. Μούστειλ' ένα σημείωμα. 'Εμαθε το γάμο μας. Με παρακαλεί να σε προετοιμάσω. (Κλαίει πάλι)... 'Ο Κώστας μου! 'Ο αδερφός μου!... Ζή και ηθε! Δόξα σοι ο Θεός!... Θα μου πάρει τη γυναι-

— 'Αφού, μπαμπά, οι άγριοι δεν πληρώνουν φόρους, γιατί δεν γίνεσαι κι' εσύ άγριος;

ναϊκούλα μου και το παιδάκι μου...
Το δικό του το παιδάκι... Δεν πει-
ράζει... Χαλάλι του... Κι' εσύ δι-
κή του πουν... Δική του είσαι...
Όπως και το παιδί...
ΕΚΕΙΝΗ (Πέφτει τσακισμένη σε
μια πολυθρόνα): "Ηρθε ο Κώστας...
Ζή!... (Κλαίει)... Με συγχωρείς που
χαίρομαι τόσο... 'Ησουν μαζί μου τό-
σο καλός... 'Αλλά ήρθε ο Κώστας!
Το καταλαβαίνεις αυτό;
ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Τό καταλα-
βαίνω, αγάπη μου... Είναι η πιο ευ-
χάριστη πίκρα και η πιο πικρή ευ-
τυχία που μπορεί να νοιώσει ένας
άνθρωπος στη ζωή...
(Μεγάλη σιγή).
ΕΚΕΙΝΗ (μέ λυγμούς): Πότε θαρ-
θω;
ΕΚΕΙΝΟΣ... Μόλις σβύσω κι' α-
νάψω το φως. Είν' απέναντί.
ΕΚΕΙΝΗ: Συναντήθακα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι. Μου γράφει
«προετοιμάσε την» και μετά σβύσε
κι' άναψε το φως για να μπώ... Θέ-
λει το σπίτι του, τη γυναίκα του και
το παιδί του. Θά τάχη όλα απόψε!
(Πάει και σβύνει κι' ανάβει το φως).
ΕΚΕΙΝΗ (Κλαίει)... Κι' εσύ;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' εύχριστο που με
σκέφτηκες... Θα είμ' εύτυχισμένοι με
την εύτυχία σας...
Ο ΤΡΙΤΟΣ (μπάνει. Κρατάει
πακέττα. Έχει πρόσωπο χαρούμενο
σαν να μην ξέρει τίποτε): "Αγάπη
μου!... (Φιλιά ζεστά και δακρυσιμένα
κι' άγκάλιασμα σφιχτό που θαρρείς
έχει σκοπό ν' ανοίξουν τα στήθια
και να φιλήση ή μια καρδιά την άλ-
λη). "Αγάπη μου!... (Μόλις την ά-
φήνει, κυττάζει τον αδελφό του)...
"Ελα Γιώργο μου να σε φιλήσω!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κώστα μου...
(Κλαίει κι' οι τρεις με λυγμούς).
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τό παιδί κοιμάται;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Τό άσχημο εί-
ναι Κώστα...
Ο ΤΡΙΤΟΣ (άνησυχά): Τί; "Ε-
χει τίποτα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι. 'Αλλά... ξέρει
έμένα για πατέρα του. "Όταν πιστέ-
ψαμε πως σκοτώθηκε, κι' έγινε αυ-
τός ο γάμος που... καλύτερα να μην
είχε γίνει βέβαια...
Ο ΤΡΙΤΟΣ (ψύχραιμα): Λάθος
κάνεις. "Ο αδελφός μου προστάτεψε
την όρφανή γυναίκα μου και τ' όρ-
φανό παιδί μου. Τό βρήκα σωστό.
Και τό παιδί σε γνώρισε και σ' ά-
γάπησε σαν πατέρα. Κι' αυτό δεν θ'
άλλαζε. "Εγώ θα είμαι... «ο θεός
άλλαζε». (Σοβαρά και ψύχραιμα).
Μπαρκάρω αύριο για τό Μπουένος-
Άϊρες. Θά ταξιδεύω διαρκώς... Και
θαάρχωμαι να σάς βλέπω... Δεν θά
σου πάρω τη γυναίκα σου... Τώρα...
ότι έγιν' έγινε... "Ετο' ήθελε ο Θεός.
(Βουρκώνει)... Με συγχωρείς που είπα
πρίν στη γυναίκα σου «αγάπη μου».
"Ηταν... από συνήθεια.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κώστα. "Εγώ... δεν έ-
χω θέσι πιά εδώ...
ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): "Αφησε τόν
Κώστα ν' αποφασίσει... Ξέρει να δι-
νη πάντα την καλύτερη λύσι...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' άφού... μόνο τόν
Κώστα αγαπάς!
ΕΚΕΙΝΗ (ήρεμα): Τόν αγαπώ
περισσότερο! "Οχι «μόνο». "Ο Κώ-
στας όμως θέλει όλο να φύγει, να
«μπαρκάρη», πάει στην περιπέτεια...
"Εσύ μένεις εδώ. (Καταπίνει τό δά-
κρυ της). Γι' αυτό λέω πως ο Κώ-
στας ξέρει πάντα να δίνει... την κα-
λύτερη λύσι... (Η φωνή της τρέ-
μει)... Στο γυρισμό σου νάρθης να
μάς δής... (Τού δίνει τό χέρι). Καλό
ταξίδι... «Θεέ Κώστα...»
Ο ΤΡΙΤΟΣ (τη φιλά στο μέτω-
πο βιαστικά). Ευχαριστώ!... (Γρή-
γορα). Γεια σας! Καλή αντάμωσι!
(Μόλις κλείει νευρικά ή πόρτα,
πέφτει άπαλά ή:

ΑΥΛΑΙΑ
Δ. Κ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Επίμαχοι βίλοι

Ω. ΚΑΙΡΟΙ...

Οσοι κακοκαίρια πανταχού παρατηρείται,
που συνέπεια των κρότων της Νεβάδας θεωρείται...
Κι' έτσι οι άνθρωποι των χρόνων των μεταπολεμικών
τουρτουρίζουν μέσα Μάρτη, λόγω των... πυρηνικών!

★

"Αλλ' εάν συμβαίνει, όντως, οι άτομοδοκιμές
να είναι κακοκαίριας οι αιτίες κι' άφορμές,
τότε, αν γίνονταν ακόμη τρεις εκρήξεις στη Νεβάδα
αμφιβάλλω αν θα δούσε και τόν Αύγουστο...λιάκαδα.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΝ

"Οριστική απόφασις ελήφθη κι' υπεγράφη
και—αν δεν μείνι εύριο, μεθούριο στο ραφί—
στούς υπαλλήλους άπαντας αυξήσεις θα δοθούν,
που με τους άλλους μισθούς θα «ένσωματωθούν»!

★

Αυτά δηλούνται πομπώδως και με στομφώδες ύφος,
που πιθανόν—αγαπητοί—και να μη βγούνε τίφως...
"Αλλά τί... ένσωματώσει πώς μισθών θα γίνη,
άφου τελείως... αύριο οι πλειστοί έχουν μείνει!

ΚΟΣΜΟΓΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

"Η γνωστή Λολομυρίγκιτα κι' ή Μαγκάνα ή Συλθάνα,
που την ξερωμεν, περίπου, για μοιραία και νταρ-
τόν παγκόσμιο τόν τύπο άποσχόλησαν και πάλι,
έπειδη — ή ήλιε φρίζον — κάνουν... διαίτα μεγάλη!

★

"Εμετρίσαν, σου λένε, την συνήθη την τροφή τους,
για να πάρουν άλλη φόρμα οι μπουί και οι γοφοί
κι' έντελως θ' αδυνατίσουν κι' άλλα πλείστα τους
(σημεία)
προκειμένου να τους τρέψη τό κοινόν... αδυναμία!

ΚΥΜΑΤΑ

Στην άκρίβεια μας, τελεία
περιμέναμε και παύλα,
μά ζανα μαντά τα πλοία
μας αυξανόμενα τα ναύλα...
Κι' έτσι αντί να πούμε ότι βελτιώθηκαν οι όροι,
λέμε πως οι πλοιοκτήτες μας τη σκάαν στο...βαπόρι!

★

"Επί πλέον, λέμε όλοι, πως οτά χρόνια μας τα φαύλα,
που φουσκώνουνε κι' έκεινα τα θαλάσσια τα ναύλα,
όχι μόνον δεν πηγαίνει ο τιμάρημός μας πρίμα,
άλλ' αυξάνει τουναντίον των «αυξήσεων τό...κύμα!»

ΔΙΠΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

"Ο Ντιόρ από τό "Ητα» του αδόξως παρητήθη,
ή έπί τ' ακριβέστερον παταγώδως ήττήθη
και όπως εδιδάσκατε ή κι' έχετε ακουστά,
στις Εύες του αιώνας μας τό "Αλφα συνιτά!

★

"Αλλά δεν άποκλείεται ν' αλλάξη γνώμη πάλι
και αύριο—μεθούριο τό... Μι να έπιβάλη
τό Λαμδα και τό "Εψιλον κατόπιν να λανσάρη
τό... Πι και ή και τ' "Ομικρον, έν τέλει να πλασάρη.
Κι' έτσι, μαζί, παμφιλάτοι, με την μοδιαιτική,
θα μάθουν, πλείστα θέλω και ή Γραμματική!

Ο ΜΥΘΟΣ ΔΗΛΟΙ...

Είπαν οι άρμόδιοι μας ότι μάλλον θα πασιόσουν
τους κλωστούφαντουργούς μας προσεχώς να ένι-
για να νοιώσουνε κι' εκείνοι, οι φτωχοί επί τό πλεί-
(στον)
ωραιότερες ήμέρες «εις τό... κύμα της ζωής των».

★

"Υποσχέσεις, ήτοι, πήραν
οι εργάτες των νημάτων, ότι θα ένισχυθούν,
όμως ξέρουν από πείραν,
ότι τότε που τα «θα» τους θα πραγματοποιηθούν
θαχη άφώρητο τό χαλί της ζωής των καταστ-
κι' οι κλωστούφαντουργοί μας θαχουν γίνει σαν...
(κλωστή!)

ΛΑΧΤΑΡΑ

Τ' είναι τούτη, βρε παιδί μου, ή μεγάλη μας λα-
(χτάρα!)
Να μάς ρίξουν οι Σπανιόλοι μια όλόκληρη... έφτάρα
και οι παίκτες οι όικοί μας, όπως τάφερναι οι όροι,
να πετύχουνε μονάχα ένα γκολ και με τό... ζορί!

★

Για καιρό οι φιλάθλοι μας θά θυμούνται τέτοιο κάζο,
μα κι' οι παίκτες μας θά θυμούνται τέτοιο κάζο,
πως θ' άκούσιν εδώ και πέρα για φουτ-μπαλ ισπανικόν
και θά τρέπωνται, μοιραίως, εις φυγήν κι' εις...
(πανικόν!)

Γ. ΘΕΣΒΙΟΣ

Τα παράξενα της ΔΙΨΑΣ

"Η ινδική «δοκιμασία του ρυζιού»

Μολονότι ή δίψα είναι ένα τόσο
συνήθισμένο συναισθήμα, άποτελεί
άκομη ένα μυστήριο για την "Επι-
στήμη.

Φαίνεται βέβαιο ότι άρχίζουμε να
διψάμε, όταν ελαττωθή κάτω από ένα
όριο ή ποσότης του νερού που περι-
έχεται στον οργανισμό μας. "Παρό-
σο, τα πράγματα δεν είναι τόσο ά-
πλά, γιατί άνακατεύονται και διά-
φοροι άλλοι παράγοντες.

"Ετσι, οι έπιστήμονες που μελέ-
τησαν τό πρόβλημα της δίψας στους
στρατιώτες, στον «πόλεμο της έρ-
μης», βρήκαν ότι ή δίψα δεν άρ-
τελεί άσφαλή οδηγόν της ποσότη-
τος του νερού που χρειάζεται πρα-
γματικά τό σώμα μας. Γιατί πολ-
λοι πολεμιστάι, που είχαν βασανί-
στη άπ' τη δίψα, έννοισαν πως ξε-
δίψασαν έντελώς, όταν ήπιαν μόνο τα
75% του νερού που έλειπε άπ' τόν
οργανισμό τους!

"Εξ άλλου, προκαλείται στέγνωμα
του στόματος και δυνατή δίψα με
υποδόριες ένέσεις πυκνής διαλυσεως
αλατιού και γλυκόζης — μολονότι ο
οργανισμός δεν έχει χάσει καθόλου
νερό. Στην περίπτωση αυτή, προκα-
λεί τη δίψα ή αύξησις της ποσότητος
του αλατιού στο αίμα.

Για τόν ίδιο λόγο, τα θύματα των
τροφικών δηλητηριάσεων, δεν διψάνε
συνήθως την πρώτη μέρα, παρ' όλη
τη συνεχή διάρροια που έχουν. Για-
τί, μαζί με τό άφθονο νερό που
πίνουν έτσι, φεύγει και άλάτι, άπ' τόν
οργανισμό τους. "Η δίψα τους άρχί-
ζει μόνο τη δεύτερη ή τρίτη ήμερα
αυτής της άφυδατώσεως. Ξεδιψάνε δε
τότε με λίγο σχετικώς νερό, πολύ λι-
γώτερο άπ' όσο χάσανε, γιατί τό αί-
μα τους εξακολουθεί να περιέχει έ-
λάχιστο άλάτι.

Μιά άλλη παράξενη παρατήρησι
είναι ότι ή άπλη άπώλεια αίματος
δεν φέρνει δίψα — όπως θα περίμε-
νε κανείς, εφόσον χάνει νερό ο όργα-
νισμός. Πραγματικά, σπάνια διψάνε
αυτοί που προσφέρουν τό αίμα τους
για μεταγγίσεις.

Μιά άσυνήθιστη δίψα μπορεί να
βοηθήσει τό γιατρό στη διάγνωσι
μιάς άσθενείας. Π.χ. τό στέγνωμα
του στόματος, δίχως λόγο είναι συ-
χνά ένα άπ' τα προειδοποιητικά συμ-
πτώματα της συγκοπής.

"Επίσης τό στόμα στεγνώνει άπ'
την άγανία, τό φόβο, την ψυχική τα-
ραχή. Αυτό τό είχαν παρατηρήσει κι'
οι αρχαίοι "Ινδοί και τό εφάρμοζαν
στα δικαστήριά τους για ν' άνακα-
λύπτουν τους ένόχους. "Εδιναν σάλι-
υπόπτους να καταπιούν μια ποσότη-
τα ύμω ρυζι. "Οποιοι λοιπόν δεν τό
κατάφεραν — γιατί τό στόμα του εί-
χε στεγνώσει άπ' τό φόβο — έθεωρεί-
το ένοχος.

Πιστεύουν πολλοί πως είναι δυνα-
τόν να ξεγελάσουν τη δίψα τους, όταν
δεν έχουν νερό να πίνουν, γλύφον-
τας ένα χαλίκι ή ένα κομμάτι λάστιχο.
Στην πραγματικότητα όμως, μ'
αυτό τόν τρόπο αυξάνεται άπλως για
λίγο ή έκκρισις σάλιου και τό στό-
μα γίνεται λιγώτερο στεγνό. Παρα-
μένει όμως ή ανάγκη τό όργανι-
σμού για νερό, και συνεπώς ή δίψα.

Τέλος, οι ειδικοί έρευνήται της δι-
ψας δεν έγκρινουν να παίρνει κανείς
νερό μαζί του σε παγούρι ή άλλο
δοχείο, πρίν άρχίσει ένα ταξίδι μέσα
άπό μια άνυδρη περιοχή. Προτιμά-
τε, κατά τη γνώμη τους, είναι να τό
άποθηκεύη μέσα στον οργανισμό
του, σαν τη γκαμήλα... δηλαδή να
τό πίνει, πρίν ξεκινήσει. "Ετσι, θα
αισθάνεται καλύτερα τόν έαυτό του
σ' όλη τη διαδρομή.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ 21

Μιά ιστορική σκηνή στο άρχοντικό των "Υψηλάντηδων στο Κιονόβι της Ρωσίας

Αν ή "Ελληνική "Επανάστασι άρχισε στο Μωριά, κατά τα τέλη
του Μαρτίου του 1821, στη Μολδαβία και τη Βλαχία, οι
"Υψηλάντες σήκωσαν τη σημαία της έλευθερίας ένα μήνα
προητέρω. Και ή μεγάλη αυτή άπόφασις πάρθηκε στο άρχοντικό
των "Υψηλάντηδων, στο Κιονόβι της Ρωσίας, στις 16 Φεβρουαρίου
του 1821.

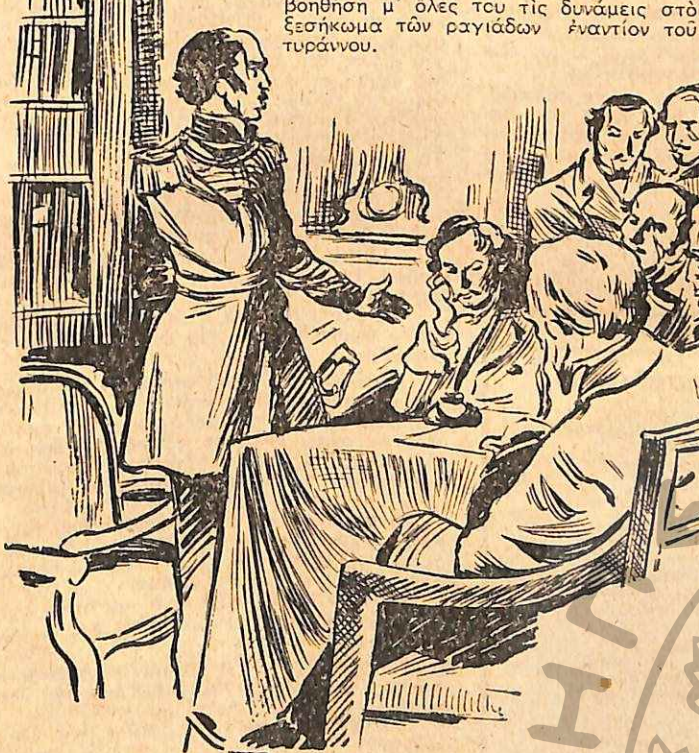
"Ο "Αλέξανδρος "Υψηλάντης, στρατηγός στο ρωσικό στρατό και
άγαπητός υπασπιστής του Τσάρου "Αλεξάνδρου, ήταν ο μεγαλύ-
τερος από τα παιδιά του Κωνσταντίνου "Υψηλάντη, Μεγάλου Διερ-
μηnea στο Διδάνι και ήγεμόνα στις Παραδουνάβιες χώρες.

Λίγο πρίν πεθάνη ο Κωνσταντίνος "Υψηλάντης (1816), φώναξε
τόν πρωτότοκο γιού του και τού είπε να συνεχίση την παράδοσι
της οικογενείας και να φροντίση για την άπελευθέρωσι του "Ε-
θνους.

"Ο πάππος σου, τού είπε, πέθανε από τα βασανιστήρια,
στην Πόλη, πρίν δέκα χρόνια, για την Πατρίδα. "Η δική μου ζωή
ήταν μια άδιάκοπη προσπάθεια για τους σκλαβωμένους αδελφούς
μας. Θέλω, εσύ και τ' αδελφία σου, να συνεχίσετε τόν άγώνα.

"Αλλά μην ξεχνάς, γιέ μου, ότι οι "Ελ-
ληνες μόνο στους εαυτούς των πρέπει
να στριβούνται, αν θέλουν να γίνουν έ-
λεύθεροι...

"Από την ήμερα εκείνη, ο "Αλέξανδρος
"Υψηλάντης, παραμερίζοντας κάθε άλλη
φιλοδοξία, κράτησε μονάχα μία: Να
βοηθήση μ' όλες του τίς δυνάμεις στο
ξεσπάσμα των ραγιαδών εναντίον του
τουράνιου.

—"Ιδ' ξέρω, αδελφοί μου, πως όλα θα τα προσφέρουμε θυσία
πατριωτική... τους είπε ο "Αλέξανδρος "Υψηλάντης με άργη φωνή.

"Ενα χρόνο μετά τό θάνατο του πατέρα του, περπατούσε μό-
νος, κάποιο άπόγευμα, στους κήπους του παλατιού του Τσάρκου-
Σέλο. Κρατούσε ένα βιβλίο και διάβαζε ένα ποίημα χαμηλόφωνα.
Ξάφνου, όμως, άκούει βήματα πίσω του και βλέπει τόν αυτοκρά-
τορα.

— Τί κάνετε εδώ; τόν ρωτάει ο Τσάρκος.
— Διαβάζω ένα ποίημα, Μεγαλειότατε, τού άπαντάει ο ύπα-
σπιστής του. Είναι κάποιο Γάλλο ποιητή, τού "Αρνά, μά ται-
ριάζει τόσο καλά στους δυστυχισμένους "Ελληνες...
— Παρακαλώ να μου διαβάσετε αυτούς τους στίχους, τού λέει
ο Τσάρκος.

"Ο "Υψηλάντης άρχισε τότε να διαβάζη:
«Φαγω φύλλο μουσαμένο
άπ' τόν κλώνο σου πεσμένο...».

"Όταν τελείωσε τό διάβασμα, πέταξε μακριά τό βιβλίο και γο-
νάτισε μπροστά στον Τσάρκο.

Αυτή τη στιγμή, τού είπε, με τό δικό μου στόμα, ή πατρίδα
μου ζητάει από τη Μεγαλειότητά Σου, προστασία. Θέλει να της
δώση βοήθειαν ή ρωσιστανική Σου καρδιά και τό χριστιανικό Σου
χέρι!...

— Τσάρκος χαμογέλασε φιλικά.

— Πάντα νωο και πάντα όρμητικός είσαι, στρατηγέ, τού ά-
πάντησε, όπως στους ναπολεόντειους πολέμους, όταν έχασες και
τό δεξί σου χέρι. "Η πατρίδα σου θ' άποκτήση μια μέρα την έ-
λευθερία της. Δεν θέλω να πεθάνω, αν δεν κάνω κάτι για τους
άτυχους "Ελληνες... "Όμως, πρέπει να τό συλλογιστώ πολύ... Μια
ντουφεκιά στο Δουνάβι και παίρνει φωτιά όλη ή "Ευρώπη!...

"Ο "Υψηλάντης σηκώθηκε με βουρκωμένα μάτια και φίλησε τόν
ώμο του αυτοκράτορα, σύμφωνα με τη ρωσική συνήθεια.

"Από τη συνάντησι αυτή, ή έλπίδα άρχισε να τού θερμαίνει την
καρδιά περισσότερο. "Υστερ' από μερικά χρόνια, οι "Υψηλάντες
μυήθηκαν στη Φιλική "Εταιρεία και ο "Αλέξανδρος πήρε την αρ-
χιγία της. Τόν "Απρίλη του 1820 αναγορεύθηκε από τους Φιλι-
κούς «Γενικός "Επίτροπος της "Αρχής».

Την ήμερα εκείνη (16 Φεβρουαρίου 1821) στο άρχοντικό των
"Υψηλάντηδων, στο Κιονόβι της Ρωσίας, είχαν καθίσει γύρω στο
τραπέζι τα τέσσερα άπ' τ' αδελφία: ο "Αλέξανδρος, ο Δημήτρης,
ο Νικόλας και ο Γεώργιος. Κάθισαν ακόμα κι' οι δυο γραμματι-
κοί: ο Γ. Λασσάνης και ο Γ. Τυπάλδος. Είχαν πάρει πια την ά-
πόφασι για την "Επανάστασι και θα έγραφαν την προκήρυξι στο
υπόδουλο "Εθνος.

«Ανδρες Γραικοί, άρχισε ή προκήρυξι, όσοι εύρίσκεσθε εις Μολ-
δαβίαν και Βλαχίαν! "Ιδου μετά τοςούτων αιώνων όδύνας, απλώ-
νει πάλιν ο φοίνιξ της "Ελλάδος μεγαλοπρεπώς τάς πτερυγιάς του
και προσκαλεί υπό την σκίαν αυτού τα γνήσια
και εύπειχη τέκνα της!...

Και συνεχίζουν τη σύνταξι. "Ο Τυπάλδος
γράφει και ο Λασσάνης δίνει τη γνώμη του.
Ζυγίζουν κάθε λέξι που μπαίνει στο ιστορικό
έγγραφο και όταν τελειώσαν και τό διάβασε
μεγαλόφωνα ο Λασσάνης, σηκώθηκε ο "Αλέ-
ξανδρος και είπε με άργη φωνή:

— Τό ξέρω, αδελφοί μου, πως όλα θα τα
προσφέρουμε θυσία πατριωτική. Και τα δυο έ-
κατομμύρια, που ή Πόρτα θα μάς πληρώσει,
σύμφωνα με τη συνθήκη τόν προσεχή Μάιο.
Και τα κτήματά μας στη Βλαχία, που ή ά-
ξία τους ξεπερνάει τα έξη εκατομμύρια. Δεν
μπορούμε, όμως, να περιμένουμε! "Η "Εται-
ρεία μας άνακαλύφθηκε και οι κίνδυνοι είναι
μεγάλοι... "Ας προσφέρουμε ακόμα και τους
βασμούς και τους μισθούς που απολαμβάνου-
με στη ρωσική ύπηρεσία, ας δώσουμε και τους
ιδίους τους εαυτούς μας θυσία στο Βασιλ-
κή της Πατρίδας. "Ετσι μόνο θα εκτελέσουμε την πα-
ραγγελία του πατέρα μας και θα εκδικήσου-
με τα βασανιστήρια, που ύπόφερε ο πάππος
μας και άπόθαμε άπό αυτό. "Όλα άς τα δώ-
σουμε στην Πατρίδα. "Ας κινήσουμε τόν ιε-
ρόν άγώνα γι' αυτήν...

"Επειτα ο "Αλέξανδρος πρόσθεσε:
— "Εχω ακόμα κάποιο χρέος να εκπληρώσω...
Βγήκε από τό θάλαμο και πήγε στο δωμάτιο της μητέρας του,
της πολυτέλειστης άρχόντισσας "Ελισάβετ "Υψηλάντη. Τη βρήκε
με τό μικρότερο από τα παιδιά της, τό Γρηγόρη, που ήταν τότε
δεκατεσσάρων χρόνων. Πήρε τη μητέρα του και τό μικρό αδελφό
του και τους έφερε στο δωμάτιο, που ήταν οι άλλοι μαζεμένοι
και είπε στο Λασσάνη να ξαναδιαβάση την προκήρυξι. Κι' έπειτα,
όταν τελείωσε εκείνος, δήλωσε ο "Αλέξανδρος:

— Μητέρα, ή σωτηρία της Πατρίδας μπορεί ν' απαιτηθή να
θυσιάσουμε και τό κτήμα της Κοκνίτσας, που δίνει εισόδημα στο
σπίτι σου πενήντα τέσσερις χιλιάδες ρουβλία τό χρόνο. Προσφε-
ρεις κι' αυτό τό κτήμα, μητέρα, στην Πατρίδα;

Βουρκώσαν τα μάτια της άρχόντισσας άπ' τα δάκρυα:
— Παιδιά μου, άπάντησε, εγώ προσφέρω εσάς τα φιλάτά μου,
και θα λυπηθώ τα δυο εκατομμύρια ρουβλία; Κι' αν χρειάζεται,
για να έλευθερωθή ή "Ελλάς, και τό στερνό παιδί μου, τόν μικρό
Γρηγόρη, να πάη κι' αυτός με την εύχή μου...

Τότε ο "Αλέξανδρος, άκού φίλησε τό χέρι της μητέρας του, πλη-
σίασε κι' ύπόγραφη με τό άριστερό του χέρι — τό δεξί — τό είχε
χάσει στον πόλεμο — την ιστορική προκήρυξι, που φέρει όμοι-
ασημονία 24 Φεβρουαρίου, γιατί τότε — μαζί με τα δυο αδελ-
φια και τό Νικόλα και τό Γεώργιο — μπήκαν και κηρύξαν την
"Επανάστασι στο "Ιάσιο της Βλαχίας. "Ο δευτερότοκος, ο Δη-
μήτρης, κατέβηκε στο Μωριά κι' έλαβε μέρος στον "Αγώνα.

Στα 1866, πέθανε στην "Οδησσό, σε βαθύτατο γήρας — είχε
φθάσει τα 100 χρόνια — ή άρχόντισσα "Ελισάβετ Κωνσταντινού
"Υψηλάντη. Μιά έφημερίδα της εποχής, έγραφε στη νεκρολογία
της «... όπως εφοδιάση διά χρημάτων και τόν τελευταίον ύπερ
της Πατρίδος μάρτυρα τού "Υψηλάντικου οικου, ή "Ελισάβετ άπε-
στερήθη και των τελευταίων λειψάνων της περιουσίας της και των
κοσμημάτων της. Ουδέποτε πλέον έπανειδε τους υιούς της, αλλά
μέχρι της τελευταίας ήμέρας της ζωής της, έκαιρετα και νύλοιγε
τάς εικόνας αυτών...».

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

23

“Εστρίψε, λοιπόν, αριστερά κι’ έφτασε στην όδο των Έβραίων. Από εκεί είδε πως και στη Μικρή Γέφυρα επίσης υπήρχαν στρατιώτες.

Προχώρησε κατόπιν ως την γέφυρα των Αργυραμοιβών. Οι στρατιώτες που βρίσκονταν εκεί, είχαν τραβήξει τις αλυσίδες της κι’ από τα δύο μέρη.

Η Νέα Γέφυρα και η γέφυρα Σαίν-Μισέλ έφθοντο επίσης. Το ίδιο κι’ η γέφυρα των Περιστεριών.

Ο Παρνταγιάν κατάλαβε τότε ότι ήταν αιχμάλωτος μέσα στο κέντρο του Παρισίου, από όπου δεν μπορούσε να ξεφύγει. Περίπολοι διέσχισαν τώρα τους δρόμους.

“Ονι μόνο τον είχαν αποκλείσει, αλλά και θα τον αναγνώριζαν σε λίγο. Πολλοί περιεργόι είχαν συγκεντρωθεί στους δρόμους, γιατί ήταν όλοφανερό ότι οι στρατιώτες αυτοί ζητούσαν κάποιον.

Ο Παρνταγιάν δεν έχασε, ωστόσο, το θάρρος του και, περνώντας ανάμεσα από τους όμιλους, που είχαν σχηματισθεί στις πόρτες των σπιτιών, έφτασε στην όδο Καλάντ.

Έρριξε τότε μια γρήγορη ματιά ολόγυρα.

Από μπροστά έρχονταν μια ομάδα στρατιωτών, που σταματούσαν από σπίτι σε σπίτι, ζητώντας πληροφορίες. Από πίσω έρχονταν μια άλλη ομάδα στρατιωτών. Προς τ’ αριστερά, ήταν μια συνεχής σειρά σπιτιών, που οι ενοικοί τους είχαν βγεί στα παράθυρα. Προς τα δεξιά, απλωνόταν μια χέρση έκτασι, με λιγοστά χορτάρια εδώ κι’ εκεί. Στη μέση περίπου αυτού του χώρου, υψωνόταν ένα μοναχικό σπίτι με τα παράθυρα έρμητικά κλεισμένα. Η πόρτα του, όμως, ήταν μισάνοιχτη.

Χωρίς να διστάσει, ο Παρνταγιάν διευθύθηκε προς τα εκεί.

Από τα παράθυρα των σπιτιών που βρίσκονταν απέναντί του φώναζαν:

— Μην μπαίνετε!... Φύγετε!... Φύγετε!...

“Αλλ’ ο Παρνταγιάν δεν πρόσεξε αυτές τις φωνές και μπήκε μέσα στο σπίτι. Έκλεισε άμέσως την πόρτα πίσω του και ρώτησε:

— Υπάρχει κανείς εδώ;

“Αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

Προχώρησε τότε στο εσωτερικό του σπιτιού.

Έπειτα από το διάδρομο, βρισκόταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο με λιγοστά έπιπλα κι’ έναν Έσταυρωμένο στόν τοίχο.

“Θα είναι το σπίτι κάποιου κληρικού, σκέφτηκε ο ιππότης. “Αν γυρίση, πιστεύω πως δεν θα με προδώσει.”

Τότε μόνον πρόσεξε πως τα έπιπλα σκεπάζονταν από ένα παχύ στρώμα σκόνης, που έδειχνε ότι από πολύν καιρό δεν είχε μπει άνθρωπος σ’ αυτό το δωμάτιο.

Στο βάθος βρισκόταν μια πόρτα. Ο Παρνταγιάν την άνοιξε και πέρασε σε ένα άλλο δωμάτιο.

Αυτό το δωμάτιο ήταν γεμάτο με λογής - λογής πράγματα: Τσεκούρια με δυο κόψεις, μαχαίρια, σιδερένια ρόπαλα με

καρφιά, τανάβες, σχοινιά, ένα σωρό άλλα παράξενα αντικείμενα.

Όλα αυτά τα πράγματα, που ο κάτοχος του τα είχε βάλει με μεγάλη τάξη, σκεπάζονταν επίσης από πυκνό στρώμα σκόνης.

Ο Παρνταγιάν ανατρίχισε βλέποντάς τα. Πού βρισκόταν λοιπόν;

Σε μια γωνία του δωματίου ήταν ένα τραπέζι. Ο ιππότης άνοιξε το συρτάρι του κι’ έβγαλε από εκεί ένα σωρό χαρτιών.

Φρίκη! Αυτά τα χαρτιά, που είχαν όλα την υπογραφή και τη σφραγίδα του αρχιδικαστού των Παρισίων, ήταν διαταγές εκτελέσεως, που άπευθύνονταν στο δημό.

Ο Παρνταγιάν κατάλαβε. Βρισκόταν στο σπίτι του δημίου!

Αισθάνθηκε τότε μια άκατανίκητη έπιθυμία να φύγει. Προτίμοιζε το θάνατο παρά να μείνει περισσότερο μέσα σ’ αυτό το σπίτι.

“Αλλά, φθάνοντας στο διάδρομο, άκουσε θόρυβο έξω από την πόρτα.

“Εκείνοι που τον καταδίδων, είχαν ανακαλύψει το κρησφύγετό του κι’ είχαν τρέξει εκεί για να τον πιάσουν. Έτσι του ήταν αδύνατο να φύγει.

Κάποιος είπε:

— Είναι εδώ, αψήνε! Τον κρατάμε!

Ο Παρνταγιάν αναγνώρισε τη φωνή του Μωρεβέρ.

— Κυκλώστε αυτό το σπίτι! άκούστηκε μια άλλη φωνή.

“Ήταν η φωνή του δούκα της Γκίζης.

Ο Παρνταγιάν έρριξε ένα έρωτιστικό βλέμμα προς την πόρτα. “Ήταν, ευτυχώς, γερή και θα κρατούσε κάμποσα λεπτά. Στο διάστημα αυτό, έπρεπε να πάρη μια απόφαση.

Ξαναγύρισε τότε στο πρώτο δωμάτιο και από μια σχισμή που υπήρχε στο παραθυρόφυλλο, έριξε μια ματιά έξω.

Ο Γκίζης ήταν έπιπτος ανάμεσα σε μια ομάδα ανθρώπων της ακολουθίας του. Καμιά εικοσαριά στρατιώτες είχαν μεταφέρει μια εικόνα δοκάρι κι’ είχαν αρχίσει να χτυπάνε μ’ αυτό την πόρτα για να την σπάσουν. Τις έπιχειρήσεις στο σημείο αυτό, διηθύνε ο Μωρεβέρ.

Κοντά στόν Γκίζη, ο Παρνταγιάν αναγνώρισε τόν Μπουσι-Λεκέρ και τόν Μαιν-βίλ. Πίσω από τους έφιππους, είχαν συγκεντρωθεί πολλοί άνθρωποι.

“Άκουσε, ξαφνικά, το πλήθος να ουρλιάζει.

“Έτρεξε τότε στο διάδρομο κι’ είδε πως η πόρτα είχε σχιστεί από πάνω ως κάτω.

— Φαίνεται πως έφτασε το τέλος μου!

— Φαίνεται πως έφτασε το τέλος μου!... ψιθύρισε. Θ’ άφισω εδώ τα κόκκαλά μου!... Και να σκέφτωμαι πως ο άγιος Μωρεβέρ ζή άκόμη!

“Έκαμε και πάλι μια σύντομη έπιθεώρηση στο εσωτερικό του σπιτιού.

Πίσω από το δωμάτιο με τα σύνεργα του δημίου βρισκόταν η κουζίνα, που έβλεπε σε μια μικρή αυλή. Οι τοίχοι αυτής της αυλής, ήταν ψηλοί. “Αλλά σ’ έναν απ’ αυτούς, υπήρχε μια σκάλα.

“Ο Παρνταγιάν ανέβηκε άμέσως τα σκαλοπάτια και κύτταξε από το πίσω μέρος του τοίχου. “Ένα στενέ δρομάκι περιούσε από εκεί. Καμιά δεκαριά στρατιώτες φρουρούσαν στο μέρος αυτό.

Ο ιππότης κατέβηκε άμέσως, έτρεξε μέσα στο σπίτι και ξαναγύρισε, κρατώντας ένα μεγάλο τσεκούρι στα χέρια του.

Ξαναέβηκε τότε στη σκάλα.

Την ίδια στιγμή, άκούστηκαν δυνατές φωνές από το μέρος της όδου Καλάντ. “Η πόρτα είχε σπάσει και οι στρατιώτες ώρμουςαν μέσα στο σπίτι.

Ο Παρνταγιάν δεν έχασε καιρό. Πήδησε άμέσως από το αντίθετο μέρος του τοίχου και ώρμησε πάνω στους στρατιώτες, που φρουρούσαν σ’ αυτό το μέρος, κραδαινοντας το τσεκούρι σ’ αυτό.

“Ήταν τούση ή όρμη του, που πέρασε σάν βολίδα ανάμεσα τους.

Έπειτα από μερικά μέτρα, γύρισε και πέταξε πάνω στη μικρή ομάδα το τσεκούρι του. Δυο ή τρεις στρατιώτες σωριάστηκαν κάτω νεκροί ή τραυματισμένοι.

Συνέχισε κατόπιν το τρελλό τρέξιμό του.

“Αλλά τώρα ο μικρός δρομάκος είχε γεμίσει από στρατιώτες, που έτρεχαν από όλα τα μέρη.

Ο Παρνταγιάν προχωρούσε πάντα.

“Αλλά που έπρεπε να διευθυνθή;

“Ο δρομάκος που ακολουθούσε, περνούσε από το πίσω μέρος της έκκληρας της Παργίας και τερματιζόταν στην όχη του Σηκούαν.

Να γυρίση πίσω του ήταν αδύνατο. Να φύγη προς τα δεξιά ή τα άριστερα, δεν μπορούσε επίσης. “Η μόνη λύσι που του έμενε, λοιπόν, ήταν να πείση στο νερό. Θά κατάφερνε ν’ αντίσταθι στο ρεύμα; Αγνώστο. “Ήταν η μόνη έλπίδα του για να σωθι.

Ο Παρνταγιάν δεν έδιστασε. “Έτρεξε ως την όχη και πήδησε μέσα στο νερό.

Ο Γκίζης παρέταξε άμέσως τους άνδρες του στην όχη και τους έδωσε έντολη να πυροβολήσουν μόλις ίδουν τόν Παρνταγιάν να βγαίνει στην έπιφάνεια του νερού. “Αλλοι στρατιώτες μπήκαν σε βάρκες και άρχισαν να περιπολούν στο ποτάμι.

Πέρασε μια ώρα.

Ο Παρνταγιάν δεν φάνηκε πουθενά. “Ολοι σκέφθηκαν τότε, ότι είχε πνιγί κι’ ότι το ρεύμα παρέσυρε το πτώμα του μακριά.

“Η καταπακτή

“Ο ιππότης, όταν βρέθηκε μέσα στο νερό, αισθάνθηκε μια άκατανίκητη δύναμι να τον τραβήξει προς τα κάτω.

“Ένα λεπτό άκόμη και θα ήταν χαμένος.

“Αλλά, ξαφνικά, τα χέρια του συνάντησαν ένα σκληρό αντικείμενο, ένα δοκάρι πιθανόν... Πιάστηκε άμέσως απ’ αυτό κι’ άρχισε ν’ ανεβαίνει...

Αυτό το δοκάρι προχωρούσε λοξά προς την αντίθετη διεύθυνσι από εκείνη που άκολουθούσε το ρεύμα του ποταμού.

“Έπειτα από μερικές στιγμές, ο ιππότης έβγαλε το κεφάλι του από το νερό. Είδε τότε πως βρισκόταν κάτω από ένα έδος έξυλινου θόλου, που κρεμόταν πάνω από το ποτάμι.

“Από μακριά άκούγονταν οι φωνές εκείνων που τον καταδίδων. “Αλλ’ οι άνθρωποι αυτοί ήταν φυσικό να τον ζήτηνε προς την διεύθυνσι του ρεύματος κι’ όχι προς την αντίθετη. Για τη στιγμή, τουλάχιστον, μπορούσε να είναι ήσυχος.

“Αλλά που βρισκόταν;

Πάνω από το κεφάλι του, έβλεπε ένα σωρό δοκάρια, που διασταυρώνονταν.

“Ο Παρνταγιάν κατάλαβε άμέσως.

Το μέρος όπου είχε πηδήσει στο ποτάμι, βρισκόταν κοντά στο μέγαρο της Φαύστας. “Όπως θυμούνται, λοιπόν, οι άναγνώστες μας, το μέγαρο αυτό, είχε στο πίσω μέρος, μια προέκτασι που προχωρούσε σε άρκετο βάθος μέσα στο ποτάμι.

“Εκεί βρισκόταν ο θάλαμος του θανάτου, με την περίφημη καταπακτή του, από όπου τα πτώματα έκφερονόζονταν μέσα στο νερό. Κάτω από την καταπακτή, άπλωνόταν το μέταλλιν ο δίχτυ, που σχημάτιζε ένα είδος πηγαδιού. Εκείνοι που έπεφτε μέσα σ’ αυτό, ήταν άδύνατοι πιά να βγi.

“Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε. “Η μοίρα

του, στ’ αλήθεια, ήταν πολύ περίεργη. Τόν είχε οδηγήσει κάτω από το μέγαρο της θανάσιμης έχθρας του, της Φαύστας. Θά εύρισκε εκεί το θάνατο ή τη σωτηρία;

Για τη στιγμή, ξεκουράζονταν πάνω στα δοκάρια, όπου δεν κινδύνευε να τόν ανακαλύψουν οι διάκτες του.

Μια ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του.

“Ο θάλαμος του θανάτου” θάπρεπε να ήταν όλοτετα άδειος. Γιατί τάχα δεν θα άνοιγε την καταπακτή για να καταφύγει εκεί;

Τα ρούχα του, άλλωστε, κολούσαν πάνω του και το νερό μουδιάζε τα μέλη του.

Ο Παρνταγιάν άρχισε να σκαρφαλώνη πάνω στα δοκάρια και σε λίγο βρέθηκε κάτω από την καταπακτή. Την έσπρωξε τότε κι’ έβγαλε το κεφάλι του.

“Όπως είχε προβλέψει, δεν βρισκόταν κανείς μέσα στο θάλαμο του θανάτου. Περιμένε, ωστόσο, μερικά λεπτά και, βλέποντας, ότι δεν άκούγονταν κανένας θόρυβος, τινάχτηκε προς τα επάνω. Ξανακλείσε έπειτα την καταπακτή.

“Η πρώτη του δουλειά, μόλις βρέθηκε στο άπραντο δωμάτιο, ήταν να βγάλη τα ρούχα του και να τα κρεμάση από τα καρφιά που βρισκόταν στους τοίχους για να στεγνώσουν. “Έκαμε επίσης μερικές δυνατές έντρίδες στο σώμα του, για να διώξη το μουδιασμα και να ξαναδώσει στο αίμα του την κανονική του κυκλοφορία.

Πέρασαν έτσι κάμποσες ώρες.

“Όταν ξαναντύθηκε, είχε νυχτώσει πιά.

“Ο Παρνταγιάν πεινούσε τρομερά.

Τι έπρεπε να κάμη τώρα;

Δυο λύσεις παρουσιάζονταν στο μυαλό του. “Η πρώτη ήταν να ξανακατέβη στο ποτάμι και να βγi κολυμπώντας στη μία ή την άλλη όχη. Αυτή την ώρα, ήταν βέδαιο πως κάδε έπιτήρησι, θα είχε σταματήσει. “Έτσι δεν κινδύνευε να ξαναπέση πάνω στους διάκτες του. “Η δεύτερη ήταν να διευδυθι προς την έξοδο του μεγάρου της Φαύστας και ν’ αναγκάση τους φρουρούς που θα βρισκόταν εκεί να τόν άνοίξουν την πόρτα.

“Ο Παρνταγιάν προτίμησε τη δεύτερη.

“Αλλά δεν βίαστηκε. Άφησε να περάσουν άλλες δυο ή τρεις ώρες.

Μέσα στο μέγαρο δεν άκούγονταν κανένας θόρυβος. “Ο ιππότης σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να διστάση περισσότερο. “Άνοιξε, λοιπόν, την πόρτα του θάλαμου του θανάτου και βρέθηκε σε μια στοά που ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι. Στο βάθος μόνο, σε άπόστασι δεκαπέντε περίπου μέτρων, διέκρινε μια μικρή φωτεινή ανταύγεια... Πατώντας στις μυτές τών ποδιών, διευδύνθηκε προς τα εκεί.

Στο μέρος αυτό, βρισκόταν ένα βαρύ βελούδινο παραπέτασμα. Τα δυο φύλλα του άφηναν μια μικρή σχισμή κι’ από εκεί έβγαине η φωτεινή ανταύγεια που είχε ίδi.

“Ο Παρνταγιάν πλησίασε σε ά παραπέτασμα κι’ έρριξε μια ματιά από το μικρό άνοιγμα.

Πίσω απλωνόταν η άπέραντη αίθουσα του θρόνου. Μερικά κεριά, πάνω σε όλοχρυσά κρησπίγια, έκαιγαν εδώ κι’ εκεί.

“Η αίθουσα αυτή δεν ήταν άδεια. Δυο άνθρωποι βρισκόταν μέσα σ’ αυτή: η Φαύστα, ήρεμη και σοβαρή όπως πάντα, κι’ ο δούκας της Γκίζης, που το ύφος του, έκείνο το βράδυ, ήταν ανήσυχο και ταραγμένο. Οι δυο θανάσιμοι έχθροι του Παρνταγιάν!

Με μια αψόδομητη κίνησι, ο ιππότης έφερε το χέρι του στη λαβή του έχειριδίου του.

“Δεν είναι δικαίωμά μου να τούς σκοτώσω; σκέφτηκε. Τι άλλο έκαμε η Φαύστα ως σήμερα από το να μου στήνη παγίδες θανάτου; Κι’ ο Γκίζης δεν έχει κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του για να μ’ έδωτάση;... Καί βέβαια είναι δικαίωμά μου να τούς σκοτώσω!...”

“Αλλά μετάνοιωσε άμέσως.

— “Οχι, ψιθύρισε. Δεν μπορώ ν’ άκολουθήσω το δικό τους παράδειγμα... Δεν είμαι δολοφόνος έως, όπως αυτοί!

Και κατέβασε το χέρι του από το έχειριδίό του.

Βασίλισσα!

“Η Φαύστα, άκούγοντας τούς θορύβους που έφταναν ως το μέγαρό της, κατάλαβε

πως ο Γκίζης δεν είχε χάσει τόν καιρό του. “Η καταδίωξι του Παρνταγιάν είχε άρχισει.

Αυτή η σκέψι της έδωσε μια μικρή, μια πολύ σύντομη χαρά.

Γιατί, μέσα στην ψυχή της, φώλιαζε τώρα η λύτη κι’ η άπογοήτεσι. Το γιγαντιαίο σχέδιό της είχε ναυαγήσει. Και, αυτή τη φορά, όριστικά. Οι καρδινάλιοι, που το ίδιο το πρωί άκόμη, γονάτιζαν τρέμοντας μπροστά της, την είχαν προδώσει κι’ είχαν φάγει το πολυχρόνιο του Σίζτου.

Κι’ οι άνθρωποι της είχαν σταθι με σταυρωμένα τα χέρια και την είχαν άφισει άνυπεράσπιστη στη διάθεσι τών έχθρών της. Χωρίς τόν Παρνταγιάν, δεν θα βρισκόταν τώρα στη ζωή.

“Οχι, το όνειρο της παρωσύνης δεν έπρεπε πιά να την άπασχολi. Δεν θα άνέβαινε ποτέ στο θρόνο του “Αγίου Πέτρου, όπως είχε φαντασθi ως τότε.

“Αλλά δεν ήθελε να πιστέψη πως είχε νικηθεί τελειωτικά. “Αφού δεν μπορούσε να φέρει την παπική τίαρα, θα γινόταν βασίλισσα. Ναι, θα φορούσε το βασιλικό στέμμα της Γαλλίας στο κεφάλι της, αφού πρώτα θα έκανε τόν Γκίζη βασιλιά.

Θά μοιραζόταν την έξουσία μαζί του. Για τη στιγμή, τουλάχιστον. Ποιός ήξερε αν δεν θα κατάφερνε άργότερα να τόν ξεφορτωθi κι’ αυτόν;

Βασίλισσα της Γαλλίας, με τόν Γκίζη και τόν “Αλέξανδρο Φαρνέζε, θα κατακτούσε τήν “Ιταλία και θα υποδούλωνε τόν Πάπα!

Το σχέδιο αυτό ήταν άντάξιο της Φαύστας. Και μπορούσε να πραγματοποιηθi πολύ πιο εύκολα από το πρώτο. Την πραγματοποίησι του θα την έγκαινιάζε με τη δολοφονία του “Ερρίκου Ζου...

Οι σκέψεις αυτές την έκαμαν να ήρεμησi. “Οχι, δεν έπρεπε ν’ άφιση την άπογοήτευσι να μαράνι την ψυχή της. Δεν έπρεπε ν’ άφιση εκείνους που την περιστοιχίζαν, να μαντέψουν την ήττα της. Είχε χάσει τόν πόλεμο σ’ ένα μέτωπο. Θά τόν συνέχισε σε άλλο.

“Έτρεξε άμέσως στο μπουντουάρ της κι’ άρχισε να καλλωπίζεται με μεγάλη προσοχή. “Έστειλε κατόπιν ένα γράμα στόν Γκίζη. Δυο ώρες άργότερα, ο δούκας βρισκόταν στο μέγαρό της.

“Από τη θέσι όπου ήταν, ο Παρνταγιάν δεν έκανε ούτε λέξι από τη συζήτησί τους.

... “Είμαστε εδώ μόνοι κάτω από το βλέμμα του Θεού, που μας βλέπει και μας άκούει, είπε η Φαύστα. Θυμώσατε όταν, πριν από τρία χρόνια, πήγατε στη Ρώμη, για να έπικαλέσθητε τη βοήθεια του Πάπα;... “Ο Σίζτος Κούνιντος σας έδωσε την εύλογία του. Εγώ, όμως, που βρισκόμουν επίσης εκεί, σας έδωσα δυο εκατομμύρια σε καθαρό χρυσάφι. Με ρωτήσατε τότε τί ζητούσα για ανταλλάγμα. Και σας απάντησα: Θά τόν μάθετε άργότερα.

— Είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο δούκας. “Η εύγνωμοσύνη μου, κυρία...

— “Ας μiν μιλάμε για εύγνωμοσύνη, αλλά μόνον για τα συμφέροντά μας, τόν διέκοψε η Φαύστα. Συνεχίζω... Στη δεύτερη συνάντησί μας, μου έκθέσατε τούς πόθους σας... Θέλατε να γίνετε βασιλιάς!

“Ο Γκίζης κύτταξε ανήσυχα γύρω του.

— Είμαστε μόνοι, συνέχισε η Φαύστα. Κανείς δεν μας άκούει!... Θέλατε, λοιπόν, να γίνετε βασιλιάς. “Αλλά δεν τολμούσατε!... “Εκείνο, όμως, που δεν τολμούσατε να κάμετε σεις, τόν έκαμα εγώ! Πλημμύρισα με τούς πρακτόρες μου τη Γαλλία, έξαγώρασα συνειδήσεις, σας έφερα όπαδούς που δεν τούς περιμένετε ποτέ!... “Έτσι, δεν μου χρωστάτε μόνον τα δυο εκατομμύρια που σας έδωσα στη Ρώμη, αλλά δέκα εκατομμύρια και ίσως πολύ περισσότερα, που έχω δαπανήσει για τόν άγώνα σας...

— Είναι αλήθεια, ψιθύρισε ο Γκίζης.

— Δέκα, είκοσι, τριάντα φορές ες τώρα, ζητήσατε να μάθετε τί απαιτούσα γι’ άνταμοιβή τών κόπων και τών θυσιών μου, ξαναείπε η Φαύστα. Σας άπαντούσα πάντοτε: θά τόν μάθετε άργότερα!... Τό ότι δεν φορείτε αυτή τη στιγμή το στέμμα της Γαλλίας στο κεφάλι σας, είναι δικό σας σφάλμα κι’ όχι δικό μου.

— Κι’ αυτό είναι αλήθεια...

— Μετά τη φυγή του “Ερρίκου Ζου, άναγκωρίζοντας, ότι σε μένα χρωστούσατε τη νίκη σας, με ρωτήσατε και πάλι τί περιμένα από σας. Σας απάντησα: θά τόν μάθετε όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή...

— “Ε, λοιπόν, αυτή η στιγμή ήρθε!

— Ζητήστε μου τη ζωή μου, κυρία, φώναζε ο Γκίζης. Είμαι έτοιμος να σας την δώσω!

— “Η ζωή σας είναι πολύτιμη σε σας τόν ίδιον και σε μένα δεν θα χρoσίμευε τίποτε, απάντησε η Φαύστα. Φυλάχτε την, λοιπόν!... “Εκείνο που θα σας ζητήσω γι’ ανταλλάγμα τών θυσιών μου, θα σας φανι πιβανόν πολυτιμότερο από τη ζωή σας... Μην άνυπομονήτε!... Θά έξηγηθώ άμέσως... Θέλετε, όπως είπαμε, να γίνετε βασιλιάς. Για να τό κατορθώσετε, πρέπει να γίνουν προηγούμενες τα έξης πράγματα: Πρώτα-πρώτα, πρέπει να πεθάνη ο “Ερρίκος Ζος.

“Έπειτα, πρέπει να παραμερισθi ο νόμιμος διεκδικητής του θρόνου, που είναι ο βασιλιάς της Ναβάρρας “Ερρίκος, άρχηγός του οίκου τών Βουρβώνων. Πρέπει, τέλος, ν’ άποφύγετε τόν εμφύλιο πόλεμο και να έπιτύχετε τη συγκατάθεσι τών παραλαμμένων τών Παρισίων και τών έπαρχιών. “Όλα αυτά είναι σωστά;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: “Η συνέχεια

“Εκδόσεις

“Εκυκλοφόρησε το έλαϊρετικό βιβλίο του μεγάλου συγγραφέως “Εριχ Μαρία Ρεμάρκ σ’ Ωρες άγάπης και ώρες θανάτου από τις εκδόσεις “Παπαγάλος. Το έργο αυτό κυκλοφορεί για πρώτη φορά στην “Ελλάδα, σε θαυμασία μετάφρασι του κ. Μίλτου Κανση. Είναι το βιβλίο με το όποιον ο Ρεμάρκ έξετάζει ένα πνευματικό και ψυχικό δίλημμα, που βασανίζει μιά άγάπη, που φύτρωσε μέσα στα έρείπια και που ποτιστηκε με αίμα και με δάκρυα.

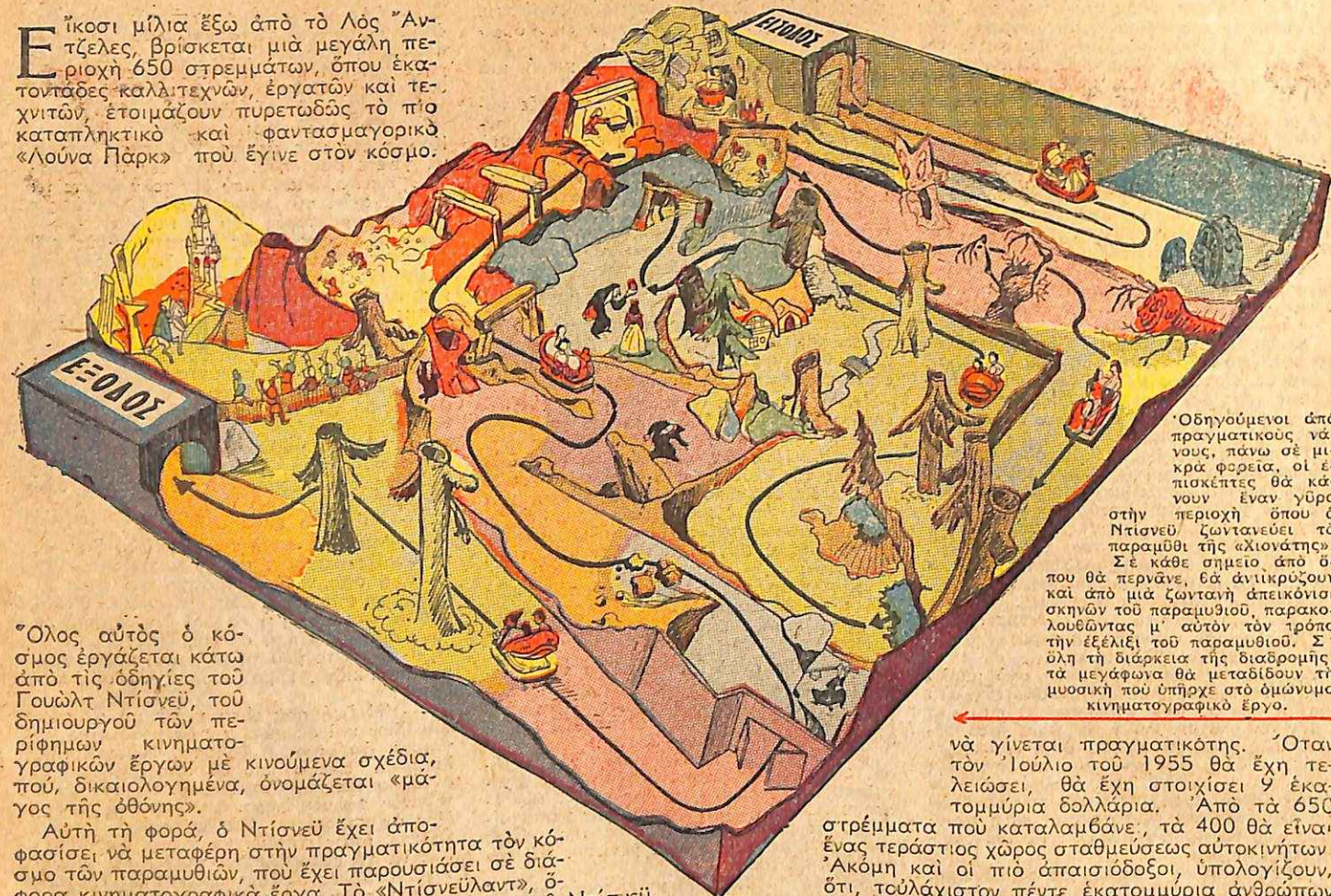

“Η άτυχία του άλεξιπτωτιστού...

Σκωτσέζικες ταιγκουνιές.

Είκοσι μιλία έξω από το Λος Άντζελες, βρίσκεται μια μεγάλη περιοχή 650 στρεμμάτων, όπου εκατοντάδες καλλιτεχνών, εργατών και τεχνιτών, ετοιμάζουν πυρετωδώς το πιο καταπληκτικό και φαντασμαγορικό «Λούνα Πάρκ» που έγινε στον κόσμο.

Όλος αυτός ο κόσμος εργάζεται κάτω από τις οδηγίες του Γουόλτ Ντίσνεϋ, του δημιουργού των περίφημων κινηματογραφικών έργων με κινούμενα σχέδια, που, δικαιολογημένα, ονομάζεται «μάγος της θόδνη».

Αυτή τη φορά, ο Ντίσνεϋ έχει αποφασίσει να μεταφέρει στην πραγματικότητα τον κόσμο των παραμυθιών, που έχει παρουσιάσει σε διάφορα κινηματογραφικά έργα. Το «Ντίσνεϋλαντ», όπως έχει ονομασθεί το τεράστιο Λούνα Πάρκ του Ντίσνεϋ, δεν είναι τίποτ' άλλο από μια ζωντανή αναπαράσταση του παραμυθένιου κόσμου των έργων του Ντίσνεϋ — που έχουν γίνει μηχανικά παιχνίδια για να διασκεδάσουν τους μικρούς και μεγάλους επισκέπτες του Ντίσνεϋλαντ, βρίσκονται εκεί.

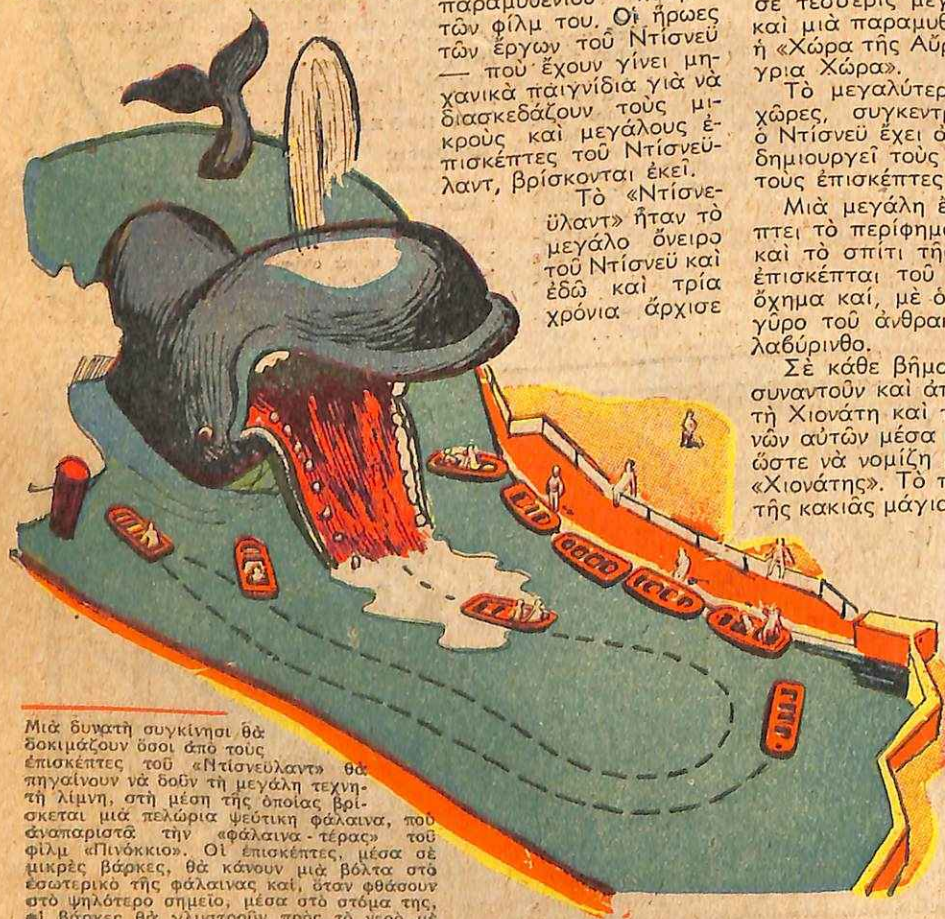
Το «Ντίσνεϋλαντ» ήταν το μεγάλο όνειρο του Ντίσνεϋ και εδώ και τρία χρόνια άρχισε να γίνεται πραγματικότητα. Όταν τον Ιούλιο του 1955 θα έχει τελειώσει, θα έχει στοιχίσει 9 εκατομμύρια δολάρια. Από τα 650 στρέμματα που καταλαμβάνει, τα 400 θα είναι ένας τεράστιος χώρος σταθμεύσεως αυτοκινήτων. Ακόμη και οι πιο απαισιόδοξοι, υπολογίζουν, ότι, τουλάχιστον πέντε εκατομμύρια ανθρώπων θα επισκέπτονται κάθε χρόνο το «Ντίσνεϋλαντ».

Τα υπόλοιπα 250 στρέμματα είναι χωρισμένα σε τέσσερις μεγάλες περιοχές, που η κάθε μία τους έχει μια παραμυθένια ονομασία: Η «Χώρα της Φαντασίας», ή «Χώρα της Αύρας», ή «Χώρα της Περιπετειάς» και η «Αγρία Χώρα».

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τις τέσσερις αυτές χώρες, συγκεντρώνει η «Χώρα της Φαντασίας». Εκεί, ο Ντίσνεϋ έχει αφήσει αχαλίνωτη τη δική του φαντασία και δημιουργεί τους πιο άπιθανους τρόπους για να διασκεδάσουν τους επισκέπτες του.

Μια μεγάλη έκταση της «Χώρας της Φαντασίας» καλύπτει το περίφημο ανθρακωρυχείο, το σπίτι των επτά νάνων και το σπίτι της κακιάς μάγισσας, από τη «Χιονάτη». Οι επισκέπτες του Ντίσνεϋλαντ θα ανεβαίνουν σε ένα ειδικό όχημα και, με οδηγό έναν πραγματικό νάνο, θα κάνουν το γύρο του ανθρακωρυχείου, που μοιάζει με έναν σύγχρονο λαβύρινθο.

Σε κάθε βήμα τους, οι επισκέπτες του Ντίσνεϋλαντ θα συναντούν και από μια ζωντανή αναπαράσταση εικόνων από τη Χιονάτη και τους επτά νάνους. Η τοποθέτηση των σκηνών αυτών μέσα στον λαβύρινθο, έχει γίνει με τέτοιο τρόπο, ώστε να νομίζει κανείς, ότι ζή από κοντά το παραμύθι της «Χιονάτης». Το παραμύθι, φυσικά, τελειώνει με το κυνηγητό της κακιάς μάγισσας — που τρέχει φοβισμένη μπροστά από το όχημα των επισκεπτών — και τον αποχαιρετισμό των νάνων, που βλέπουν την αγαπημένη τους Χιονάτη να φεύγει με το πριγκηπόπουλο, πάνω σε ένα άσπρο αλόγο.

Μια δυνατή συγκίνηση θα δοκιμάσουν όσοι από τους επισκέπτες του «Ντίσνεϋλαντ» θα πηγαίνουν να δουν τη μεγάλη τεχνητή λίμνη, στη μέση της οποίας βρίσκεται μια πελώρια ψεύτικη φάλαινα, που αναπαριστά την «φάλαινα-τερας» του φιλμ «Πινόκκιο». Οι επισκέπτες, μέσα σε μικρές βάρκες, θα κάνουν μια βόλτα στο εσωτερικό της φάλαινας και, όταν φθάσουν στο ψηλότερο σημείο, μέσα στο στόμα της, οι βάρκες θα γλιστρούν προς το νερό με σιχότητα, πάνω στη γλώσσα της φάλαινας.

"ΝΤΙΣΝΕΥΛΑΝΤ."

Η μαγική πόλις του Ντίσνεϋ

στούς επιβάτες. Σε μιαν άλλη πάλι λίμνη της «Χώρας της Φαντασίας», οι επισκέπτες θα μπαίνουν σε κάτι μικρές στρογγυλές βάρκες, που μοιάζουν με μεγάλες πάπιες και κινούνται με ηλεκτρισμό.

Οι βάρκες αυτές περιβάλλονται από μια μεγάλη φουσκωμένη λαστιχένια σαμπρέλλα και οι επιβάτες τους προσπαθούν να κτυπήσουν ο ένας τη βάρκα του άλλου, καθώς περνούν κοντά της.

Σε μια εξέδρα της λίμνης, βρίσκεται ένα μεγάλο όμοιομα του Ντόναλντ Ντάκ (της πάπιας του Ντίσνεϋ).

Δίπλα στη λίμνη με τις πάπιες, έχει τοποθετηθεί ένας τεράστιος ανεμόμυλος.

Πάνω στα φτερά δε αυτού του ανεμομύλου, είναι στερεωμένα μικρά όχηματα, με σχήμα τεράστιων ξύλινων παπουτσιών, που ανεβοκατεβαίνουν ολόενα, καθώς ο μύλος γυρίζει συνεχώς.

Σε αρκετά σημεία του «Ντίσνεϋλαντ», ο Ντίσνεϋ αναπαράστα σκηνές από το παραμύθι «Η Άλίκη στη χώρα των θαυμάτων», προσφέροντας στους επισκέπτες του μια θαυμάσια διασκέδαση.

Γύρω σε ένα τεράστιο τραπέζι, πάνω στο οποίο συζητούν φωναχτά δύο μεγάλα όμοιομα ήρώων του παραμυθιού, κυκλοφορούν μεγάλα ηλεκτροκίνητα όχηματα, με σχήμα φυτζίων του τσαγιού.

Μια γλυκεία μουσική, βγαίνει συνεχώς από ένα πελώριο τσαγέρο.

Στη «Χώρα της Φαντασίας», υπάρχει επίσης και το «Τσίρκο των Ξεφάντων».

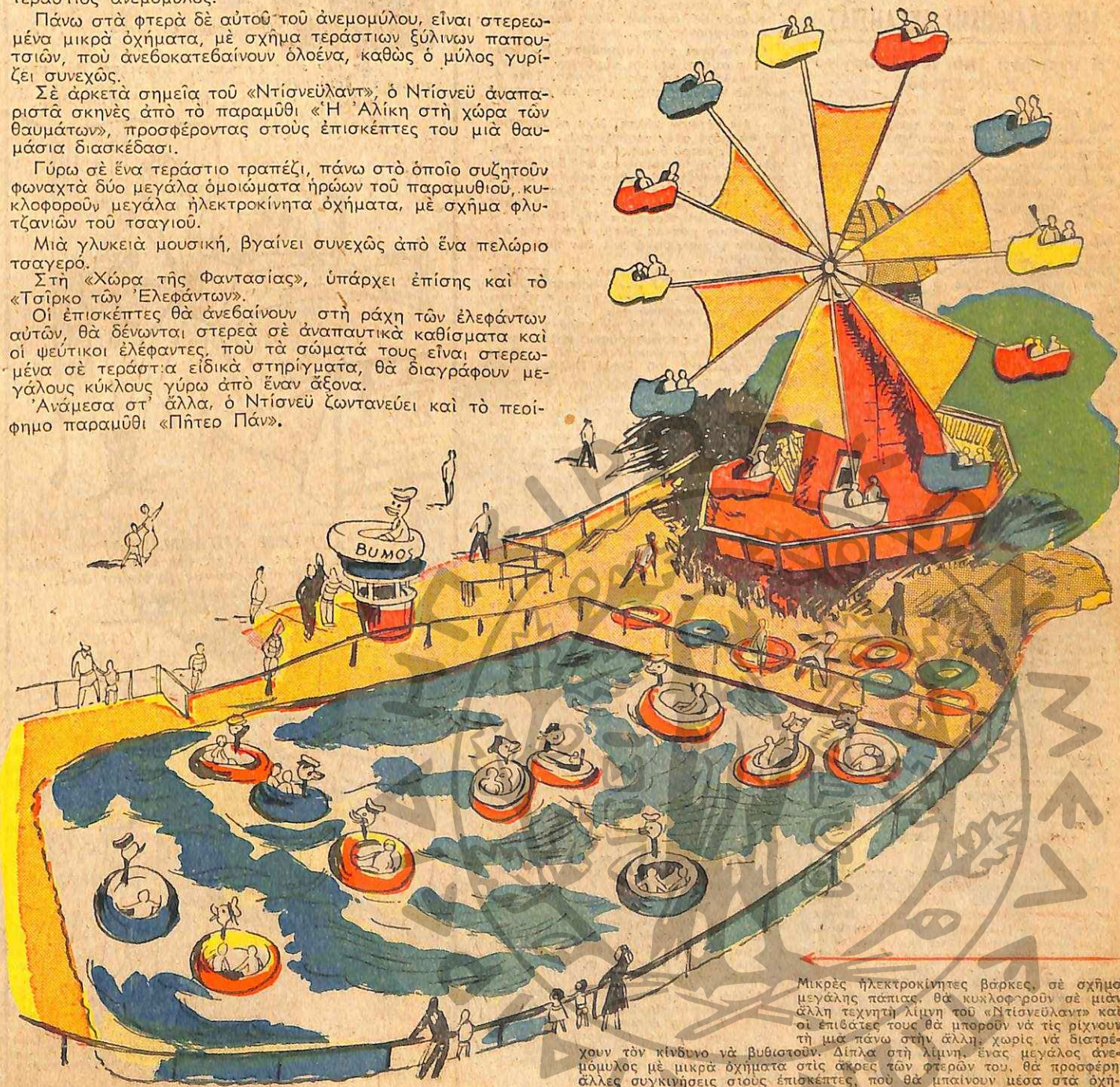
Οι επισκέπτες θα ανεβαίνουν στη ράχη των ελεφάντων αυτών, θα δένονται στερεά σε αναπαυτικά καθίσματα και οι ψεύτικοι ελέφαντες, που τα σώματά τους είναι στερεωμένα σε τεράστια ειδικά στηρίγματα, θα διαγράφουν μεγάλους κύκλους γύρω από έναν άξονα.

Ανάμεσα στ' άλλα, ο Ντίσνεϋ ζωντανεύει και το περίφημο παραμύθι «Πήτερ Πάν».

Όπως συμβαίνει στο παραμύθι, οι επισκέπτες μπαίνουν σε ένα πειρατικό πλοίο — που δεν είναι άλλο από έναν ένα-έριο σιδηρόδρομο σε σχήμα πλοίου — και κάνουν ένα γύρο πάνω από περιοχές, που αναπαριστούν εικόνες του παραμυθιού αυτού.

Όταν, μετά από λίγους μήνες, τελειώσουν οι εργασίες και το «Ντίσνεϋλαντ» άρχισι να δεχεται επισκέπτες, ο Ντίσνεϋ σκοπεύει να γυρίση μια ταινία μέσα στη μαγική αυτή πόλι.

Υπάρχει δε κάθε ένδειξη, ότι το πρωτότυπο αυτό φιλμ του θα σημειώση εξαιρετική επιτυχία.

Μικρές ηλεκτροκίνητες βάρκες, σε σχήμα μεγάλης πάπιας, θα κυκλοφορούν σε μιαν άλλη τεχνητή λίμνη του «Ντίσνεϋλαντ» και οι επιβάτες τους θα υπορούν να τις ρίχνουν τη μια πάνω στην άλλη, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να βυθιστούν. Δίπλα στη λίμνη, ένας μεγάλος ανεμόμυλος με μικρά όχηματα στις άκρες των φτερών του, θα προσφέρει άλλες συγκινήσεις στους επισκέπτες, που θα μπαίνουν μέσα στα όχηματα και θα κάνουν βόλτες στον αέρα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΚΗΝΗ 1η

 $\Sigma KHNH \quad 2n$

τῶν οὐ κυβερνητῆς, νὰ τὴν
κάνῃ ὁ Ζάν. Ἔ. Ζάν;
ΖΑΝ (ξαφνιασμένος): Τ
νὰ κάνω;

Η κ. ΚΑΡΙΓΚΤΟΝ: Έμπο-
δια: Ποιά έμποδια;
ΣΜΕΓΛ: Ένα μόνο: Μία

Η Κ. ΚΑΡΙΓΚΤΟΝ: Αυτό, κύριε, σημαίνει αθέτησι λόγου!

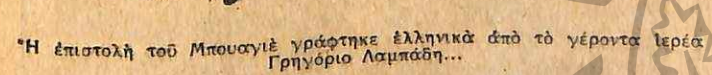
ΣΚΗΝΗ 4η

νῶ οἱ γυναῖκες λιποθυμοῦν
καὶ ὁ Μπόμπ τὸ βάζει στὰ
πόδια). (Αὐλαία)

λίκοπτερο νά ἀναφλεγῇ καὶ
νά πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ο πρώτος, γιατί σκεφτίσθη
τὸ καλὸ τῆς πατρίδας του. Κι' ὁ

Οι διαταγές του όμως πήγαν χαμένες. Την ίδια στιγμή απ' άλλους τούς δρόμους που κατέληγαν στην πλατεία των ανακτόρων...

ῥων ξεχύθηκαν με άγρια ξεφώνητα Εφίπποι και πεζοί στρατιώ-

Ἡ πρώτη «ἐπίσημη» ἀναγνώρισι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας

—Θάνατος στον τύραννο! Θάνατο στον τρελλό αυτοκράτορα!
Τότε, μέσα στον πανικό και στὸ πανδαιμόνιο που είχαν δημιουργήσει, ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἐμπιστούς» τῆς ἀκολουθίας του, ἔθαλε τοὺς πιστοὺς τοῦ καὶ τοῦ ἀδελφείου πᾶντὸν Ντεσολάν.
Ἡ σφαίρα τὸν βόηκε στὸν ὦμο. Ἐκείνος ὅμως μὴ μιά τελευταία προσπάθεια οἰκώσε τοὺς σπαθὶ του κι' ἔσχισε τοὺς κεφάλι τοῦ «προδότη».

—Μην τον σκοτώτε! φώναξε τότε ο Κριστόφ. Δεν πρέπει να πεθάνει τόσο εύκολα.

...υπακούσαν. Και το απόγευμα της ίδιας μέρας, ο Ντεσσάλεν και οι λίγοι αξιωματικοί που του είχαν μείνει πιστοί, πέθαναν με φριχτά βασανιστήρια.

Μ' όλες τις αντιρρήσεις του Πεκόν, ο Κριστόφ τους είχε υποβάλει στα ίδια ακριβώς μαρτυρία-
ται. Είχε απαντήσει: «Είμαι Τσιν

που είχε υψωθεί και ο ισός. Την επομένη οι δύο στρατηγοί συγκάλευσαν Έθνική Συνέλευσι, η οποία ανέθεσε στον Κριστόφορ διοικητή των βορείων επαρχιών.

με δικτατορικά δικαιώματα κα-
στὸν Πεκὼν τὴν διακυβέρνηση
τῶν νοτίων.
Ἄλλα ἡ εἰρήνη δὲν διατηρήθη

κε και πολύ. "Εξη μήνες αργότερα άρχισε ένας φοβερός εμφύλιος πόλεμος πού κράτησε, μ' αραία διαστήματα, ως τ' 1911.

Για μās ωστόσο τούς Έλληνες, η Αιπή παρουσιάζει ένα έντελως ξεχωριστό ενδιαφέρον. Γιατί;

...ριστο ένισαφρον. Πρώτη αυτή επισή-
μως, ως Κράτος, με τον τότε πρόεδρο
της Μπουαγιέ, αναγνώρισε την ανεξαρ-
τησία της Ελλάδος και χαίρετώς με-
θευσε αγχών την ελληνική παλινε-

νασία. Λίγους μήνες μετά την έκρηξη της ελληνικής Έπαναστάσεως, το ελληνικό Έπαναστατικό Διευθυντήριο του Πυραιοιού, που αποτελείτο από τον Άδα-

μάντιο Κοραή, τον 'Αλέξανδρο Βουγα-
ρίδη, τον Χριστόδουλο Κλωνάρη και τον
Νικόλαο Πικόλο, έστειλε προς την
τινή Δημοκρατία μία έκκλησι, ζητών

Στήν έκκλησι αὐτὴ ἀπάντησε ὁ ἴδι-
ος ὁ Μπουαγιέ μ' ἓνα συγγινητικό γράμ-
μα ὅπου - ἀφοῦ ἐκθέτει τίς τραγικές

οικονομικές συνθήκες, εξ αιτίας των οποίων η Αιτινή Δημοκρατία δεν μπορούσε να βοηθήσει με χρήματα τους Έλληνες - εκφοράζει τις ελληνικές και θερμές ευχές ολοκλήρωσης του λαού του για την πραγμάτωσή της, ισχυρά σκοπούς του ελληνικού έθνους.

Νά πως καταλήγει το φράσι και συγκινητικό αυτό γράμμα του Μπουαγιέ:

«Μετά μεγάλο ενθουσιασμό εμάθαμε ότι η Έλλαδα εδράξατο πάλι τον πλην των κτηνικών των έλαιοειδων αυτής και των άλλων»

...ήν μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν κατέκειτο. Μία τῶσον ἄρα καὶ τῶσον νόμος ὑπόθεσις καὶ πρὸ πάντων αὐτοῦ ἀποδεδειγμένη αὐτῇ πρῶτα ἐπιτυχία οὐκ ἔστιν ἀδιαφοροῦ τοῖς Χαιρτίοις ὄψεσιν, ὡς οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἔκλινον τὸν ἀνέχοντα αὐτοῦ ζυγὸν ἐπὸνείοντες.

καὶ διὰ τῶν ἀνύσεων αὐτῶν συνέτριψαν τὴν κεφαλὴν τῆς τυραννίας.

»Πολῖται! Διερμηνεύσατε πρὸς τοὺς συμπατριῶτάς ὑμῶν τὰς θερμὰς εὐχάς, ἅς ὁ λαὸς τοῦ Χαιτίου ἀναπέμπει ὑπὲρ τῆς ἀπε-

Είθε, παρόμοιοι τοίς προγόνους αυτών αποδεικνυόμενοι και υπό των πατρων του Μιλτιάδου διευθυνόμενοι να καταναύωσι εν τοίς ποσίν τοιούτων Μασσαρέων εν Α...

της πεποιθής του νέου ηρώωνος των θρησμάτων της ιδέας υποθέσας, ἤν ἐπεκρίθησαν ὑπὸ τῶν δικαιοκρατῶν αὐτῶν, τῆς ὀρθοκείας καὶ τῆς πατρίδος. Εἶθε, τέλος, διὰ τῶν προφηνίμων διατάξων αὐτῶν, μνημονευθῶσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, οἱ κληρονόμοι τῆς καστορείας καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν προγόνων.

Τῇ 15 'Ιανουαρίου 1822 καὶ 19^α ἔτει τῆς Ἀνεξαρτησίας
ΜΠΟΥΑΓΙΕ».

Ελληνιστά ιερέα των σεβασμίων γέροντα Γρηγόριο Λαμπάδη, πο-
είχε φύγει πριν μερικά χρόνια από την Ελλάδα κυνηγημένος
από τους κατακτητές, κι ύστερα από μία περιπετυμένη περι-
πλάνη σε διάφορες χώρες βρέθηκε εγκατεστημένος στην

31

31

Το θαυματοργό «ρονικόλ»

Θεραπεύει τη φαλάκρα, τις χιονιστρες και την πίεσι

Πριν από λίγον καιρό, ένας "Άγγλος γιατρός", εδιομοίωσε στη «Βρετανική Ιατρική Έφημερίδα», ένα άρθρο, στο οποίο ανέφερε, ότι δύο φαλακροί γέροι από τη Σκωτία και πάλι, μαλλιά, παίρνουν «ρονικόλ». Για την ακρίβεια, οι δύο αυτοί γέροι, πήραν 250 χάπια απ' αυτό το φάρμακο.

Τα πειράματα έγιναν στο νοσοκομείο της Μάντσεστερ. Οι δύο φαλακροί γέροι, ηλικίας άνω των 70 ετών, οι καθένας, είχαν εισαχθεί σ' αυτό, γιατί έπασχαν από ωριμένες κυκλοφορικές διαταραχές. Οι διάφορες θεραπείες, που είχαν εφαρμοσθεί είχαν αποτύχει κι' οι γιατροί αποφάσισαν στο τέλος να τους χορηγήσουν «ρονικόλ». Έπειτα από λίγον καιρό, πάνω στα κεφάλια των δύο φαλακρών, φύτρωσαν μαλλιά, που, σιγά-σιγά, εκάλυψαν ολόκληρο το κρανίο τους.

Το άρθρο αυτό ενθουσίασε τους Άγγλους φαλακρούς, σε τέτοιο βαθμό, ώστε, μέσα σε ελάχιστο διάστημα, εξαντλήθηκαν όλα τα αποθέματα αυτού του φαρμάκου.

Ένας άλλος Άγγλος επιστήμονας, ανέκοιωσε σχετικά με το ζήτημα αυτό, τα εξής:

«Όταν έμαθα το ανέλιπτο αποτέλεσμα, που είχε επιτευχθεί στο νοσοκομείο της Μάντσεστερ, επρόκειτο να δύο φαλακρούς πελάτες μου να υποβληθούν στην ίδια θεραπεία. Στους ασθενείς αυτούς, χορηγήσα 4 δισκία την ημέρα επί 75 ημέρες, δηλαδή συνολικά 300 δισκία. Από το μέσον περίπου αυτής της θεραπευτικής αγωγής, άρχισα να παρατηρώ ένα ελαφρύ τρίχωμα στο κρανίο των πελατών μου, που ήταν πριν τελείως γυμνά. Σήμερα οι δύο ασθενείς μου δεν είναι πιά φαλακροί. Το «ρονικόλ» δεν πρέπει, όμως, να χρησιμοποιείται χωρίς ιατρική παρακολούθηση. Το φάρμακο αυτό προκαλεί διαστολή των αιμοφόρων αγγείων, πράγμα που δεν είναι ακίνδυνο για τα ηλικιωμένα άτομα. Με την ίδια προσοχή, πρέπει να γίνεται η χρήση του και για τη θεραπεία της αρτηριοσκλήρωσης. Προκειμένου για τη φαλάκρα, είναι ενωρίς ακόμη για να μπορούμε να πούμε πότε ωφελεί και πότε βλάπτει, πότε ενδείκνυται η χρήση του και πότε αντενδείκνυται».

Το «ρονικόλ» αποδίδει επίσης πολύ καλά αποτελέσματα στις χιονιστρες και γενικά σ' όλες τις παθήσεις που οφείλονται σε ελαττωματική κυκλοφορία του αίματος.

Το φάρμακο αυτό είναι ένα πολύπλοκο χημικό παρασκεύασμα, που έχει στη βάση του τη βιταμίνη ΡΡ. (Η βιταμίνη αυτή παράγεται, ως γνωστόν, από το νικοτινικό οξύ).

Ξέρουμε ως σήμερα, ότι η φαλάκρη ωριμένων ατόμων,

νέων ιδίως, ωφείλεται στην έλλειψη επαρκούς ποσότητας βιταμίνης ΡΡ, από τον οργανισμό τους. Η έπιδραση του «ρονικόλ», λοιπόν, δεν έχει τίποτε το εκπληκτικό. Το ζήτημα που απασχολεί σήμερα τους επιστήμονες, είναι αν αυτό το φάρμακο, έχει επίδραση σ' όλες τις μορφές φαλάκρας ή σε ωρισμένους μόνον. Το δεύτερο φαίνεται πιθανώτερο.

Έπειτα από τα επιτευχθέντα αποτελέσματα, τα αγγλικά νοσοκομεία, αποφάσισαν να κάμουν πειράματα σε ευρεία κλίμακα και για το σκοπό αυτό, εξέλεξαν 500 έθελοντές. Μέσα σε δύο μόνον ημέρες, παρουσιάστηκαν πάνω από 900 χιλιάδες. Ανάμεσα σ' αυτούς, επισημειώθηκαν οι υπηρετούντες σε νοσοκομεία, λόγω του ότι ο έλεγχος μπορεί να γίνει ευχερέστερα σ' αυτούς. Σε καθέναν από τους εν λόγω έθελοντές, θα χορηγηθούν 300 δισκία «ρονικόλ», σε αναλογία 4 την ημέρα. Το κραθίο καθέναν απ' αυτούς, εφωτογραφήθη με μεγεθυντικούς φακούς. Από εκείνους, εξ άλλου, που είχαν λίγους, εξ άλλου, οι πειγες τούφες μαλλιών, οι πειγες ραμίσια, εξ άλλου, μερικές τρίχες και τις εξέχυσαν. Μετά τον τερματισμό της θεραπείας, θα ζυγισθούν και πάλιν οι καινούργιες τρίχες, που τυχόν θα φυτρώσουν, και θα εξακριβωθεί έτσι αν είναι πιά βαρείες και αν έχουν μεγαλύτερη αντοχή από τις πρώτες.

Οι περισσότεροι από τους υποψηφίους έθελοντές, ήταν νέοι. Στις σχετικές επιστολές τους προς την διεύθυνση των πειραμάτων, παραπονούνταν, ότι η φαλάκρη τους κάνει δειλούς και άτολμους απέναντι των γυναικών (σύμπλεγμα κατωτέρω τάξης), που, όπως παρατηρούν, δεν ζητούν τίποτε καλύτερο από το να τους ερωτευθούν γι' αυτή την κατάστασή τους.

Πολλοί «μπίζνες-μέν», που προσφέρθηκαν να χρησιμεύσουν ως πειραματόζωα, παραπονούνταν, εξ άλλου, ότι, από την ετα, που έχασαν τα μαλλιά τους, οι δουλειές τους δεν πάνε καλά. Αξιοσημείωτη είναι και η περίπτωση ενός Άγγλου διηγητή, που ισχυρίζεται, ότι κηρόρου, που ισχυρίζεται, ότι δεν μπορεί να αγοράσει στο διδέν καστήριο από τότε που έχασε την πλούσια κόμη του!

Τα αποτελέσματα των πειραμάτων, που γίνονται αυτή τη στιγμή, θα γνωσθούν κατά τα τέλη Μαρτίου. Οι φαλακροί θα πρέπει να έχουν υπομονή ως τότε για να μάθουν τα αποτελέσματα τους. Στο μεταξύ, μπορούν να ελπίζουν...

Οι κανονικοί άνθρωποι λένε ψέματα

Σύμφωνα με μια ανακοίνωση που έλασε τελευταία ο δόκτωρ

Ορέντερικ Ρέντλιν στην Αμερικανική Ψυχιατρική Έταιρεία, οι κανονικοί άνθρωποι λένε ευκολότερα ψέματα από τους ψυχοσθενείς. Τα ψέματα των πρώτων, εξ άλλου, είναι πιο καλά συναρμολογημένα και σεβασμιότερα. Έξαιρσι αποτελείν οι σχιζοφρενικοί τύποι. Οι τελευταίοι, όμως, δεν έχουν συνείδηση του ότι λένε ψέματα. Πιστεύουν αυτά που λένε, μ' όλο που τις περισσότερες φορές αποτελούν καθάρως επινοήματα της φαντασίας τους. Έπιμένουν επίσης στα ψέματά αυτά, ακόμη κι' όταν τους αποδείξουμε πως είναι άδυσστατα και αβάσιμα.

Το έλκος είναι κληρονομικό;

Κατά τον Αμερικανό επιστήμονα, δόκτωρ Νάντλερ, το γαστρικό έλκος είναι κληρονομικό. Ο εν λόγω επιστήμονας, μεταξύ πολλών άλλων περιπτώσεων, αναφέρει και εκείνην δύο διδύμων αδελφών που έπασαν έλκος σε ηλικία 21 χρόνων μ' όλο που ζούσαν σε χωριστές πόλεις και με διαφορετικό τρόπο ο ένας από τον άλλον.

Τα τοιχώματα της σκουπόφουσας

Δεν υπάρχει πιο λεπτή επιφάνεια από εκείνην που σχηματίζουν τα τοιχώματα μιας σκουπόφουσας. Κι' όμως, οι επιστήμονες του Ινστιτούτου Φάρντυ (Ηνωμένες Πολιτείες), έπειτα από προσεκτικές παρατηρήσεις, βρήκαν ότι τα τοιχώματα της σκουπόφουσας αποτελούνται από 100 περίπου στρώματα μορίων!

Το μητρικό γάλα και η πολιομυελίτις

Ο δόκτωρ Άλμπερτ Σάμπιν, του νοσοκομείου των παιδών του Κιγκινάτι, ανακοίνωσε τελευταία ότι ανακάλυψε μέσα στο γάλα της γυναικας μια ουσία που προστατεύει από την πολιομυελίτιδα.

Η φύσις αυτής της ουσίας δεν εξακριβώθηκε ακόμη. Δεν έχει, πάντως, καμιά σχέση με τα αντισώματα που δημιουργούνται μέσα

στο αίμα και που καταπολεμούν αυτή την ασθένεια. Η παστερίωση του γάλακτος δεν καταστρέφει αυτή την ουσία.

Η ουσία αυτή βρέθηκε σε όλα τα δειγμάτα μητρικού γάλακτος που εξετασθηκαν κατά τις πρώτες πέντε ημέρες της γεννήσεως του παιδιού. Έπειτα όμως, ελαττώνεται ή εξαφανίζεται. Σε μερικές περιπτώσεις, ωστόσο, εξακολουθεί να υπάρχει μέσα στο μητρικό γάλα και έπειτα από 340 ημέρες από τη γέννηση του βρέφους.

Η ανακάλυψις του δόκτωρος Σάμπιν εξηγεί γιατί η πολιομυελίτις είναι ασύνηθη σε ωρισμένες περιοχές της Άπω Ανατολής, όπου οι μητέρες θηλάζουν τα παιδιά τους ως την ηλικία των τριών ή των τεσσάρων χρόνων. Έξηγεί επίσης γιατί, κατά την διάρκεια μιας πρόσφατης επιδημίας μεταξύ των Έσκιμώων, μόνον τα βρέφη που θηλάσαν ακόμη δεν προσεβλήθησαν από πολιομυελίτιδα.

Το μπεναντρώλ έναντι των «κράμπ»

Στο Νοσοκομείο του πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας έγιναν επί τετραήμερου πειράματα των νυκτερινών «κράμπ» με το γνωστό αντιεμετικό φάρμακο «μπεναντρώλ». Οι ένοχλοι των ασθενών στους οποίους χορηγήθηκε αυτό το φάρμακο σταμάτησαν άμέσως.

Το «μπεναντρώλ» μπορεί να χορηγηθεί και στις έγκυες γυναίκες, που υποφέρουν συχνά από «κράμπ» και στις ύπαιτες οι γιατροί διατάζουν να δώσουν κινίνη ή κινιδίνη.

Πόσες λέξεις προφέρουμε στο λεπτό

Πειράματα που έγιναν στο Ινστιτούτο της Βαλτιμόρης απέδειξαν ότι ένας άνθρωπος, στη συνηθισμένη όμιλία, μπορεί να προφέρει εύκρινα 200 περίπου λέξεις στο λεπτό. Οι γυναίκες φθάνουν τις 250 λέξεις. Το ρεκόρ στον αριθμό των λέξεων το έχουν οι Ιάπωνες (300-320 λέξεις) και οι Γάλλοι (270-300 λέξεις).

Ο άγνωστος κόσμος ΤΩΝ ΨΥΧΟΠΑΘΩΝ

Ποιές είναι οι κυριότερες ψυχώσεις

Συχνά, οι επισκέπτες των ψυχιατρείων, εκφράζουν την εκπληξή τους, βλέποντας ωρισμένους απ' τους ασθενείς να συμπεριφέρονται και να μιλάνε «κανονικά».

Εξ άλλου, έχοντας ύπ' όψιν τους τις περιπτώσεις ασθενών που, αφού είχαν βγει απ' το ψυχιατρείο, παρουσίασαν αργότερα υποτροπή της παθήσεώς τους, πολλοί πιστεύουν πως είναι αδύνατο να θεραπευθεί πραγματικά ένας ψυχοπαθής.

Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, πρόκειται για συνέπειες λανθασμένων προκαταλήψεων, που είναι πολύ διαδεδομένες έπισης ο περισσότερος κόσμος δεν ξέρει παρά ελάχιστα πράγματα για τις ψυχικές παθήσεις.

Οι αιτίες των παθήσεων αυτών χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες. Πρώτον, η υπερένταση κι' η καταπόνησις της ζωής, μπορεί να επηρεάσει το νευροψυχικό κόσμο του ατόμου και να του προκαλέσει είτε μια απλή νευρασθένεια (λειτουργική διαταραχή του νευρικού συστήματος), είτε — στις σοβαρότερες περιπτώσεις — μια ψύχωση. Οι κυριότερες ψυχώσεις είναι: η παρανοια (μανία καταδωξας, μεγαλομανία), η μανιακή καταθλιψη (εναλλαγές εξάψως και καταπτώσεως) και η σχιζοφρενία (δημιουργία ενός ανύπαρκτου κόσμου).

Δεύτερον, το νευρικό σύστημα μπορεί να πάθει από διάφορα φάρμακα, μικρόβια, ιούς, όγκους ή τραυματικές κακώσεις, που προκαλούν βλάβες στα νευρικά και στο υπόλοιπο σώμα (οργανικές διαταραχές).

Αφού είδαμε τώρα τις κυριότερες αιτίες των ψυχοπαθειών, ας ασχοληθούμε με τις κοινότερες λανθασμένες αντιλήψεις, που άφορουν αυτές και τα θύματά τους.

1) Όλοι οι διανοητικώς ανώμαλοι θάπρεπε να βρίσκονται στα ψυχιατρεία.

Αν αλήθευε αυτό, θα χρειαζονταν εκατοντάδες χιλιάδες ψυχιατρεία για να τους χωρέσουν! Δεν υπάρχει όμως κανείς λόγος να κλειστούν σε νευρολογικές κλινικές άνθρωποι καθ' όλα «όμοιοι», που έχουν μονάχα μια αδελφή έμμοιο ιδέα. Αυτό δικαιολογείται μόνον όταν είναι επικίνδυνοι ή ενοχλητικοί. Άλλωστε, οι όμοιοι άνθρωποι μπορεί να πεισθούν για τα λάθη τους, με λογικά επιχειρήματα ή με θετικές αποδείξεις.

Ας μη ξεχνάμε δέ, ότι ο χαρακτηρισμός μιας ιδέας ως κανονικής ή όχι, εξαρτάται από τις συνθήκες, την εποχή, το περιβάλλον, τα έθιμα, κλπ. Οι αρχαίοι Σπαρτιάτες π. χ. θεωρούσαν άρετη την επιτυχημένη κλοπή. Κι' οι Έρυσθόδεσμοι Χόπι χαρακτηρίζουν ως ντροπή κάθε είδους συναγωνισμό, ακόμα και τη βαθμολογία των μαθητών στο σχολείο με καλύτερους ή χειρότερους βαθμούς — ενώ στη δική μας κοινωνία ο συναγωνισμός, μέχρι ενός σημείου, θεωρείται απαραίτητο στοιχείο της γενικής προόδου.

2) Οι ψυχοπαθείς σπάνια

θεραπεύονται τελείως, και τότε δε ακόμη είναι υποκείμενοι συνήθως σε υποτροπή.

Η λανθασμένη αυτή αντίληψη, βασίζεται στην άγνοια και στην προκατάληψη. Γιατί ο πολυς κόσμος δεν ξέρει τί ακριβώς είναι η ψυχοπάθεια.

Κάθε άνθρωπος ανήκει σ' ένα βασικό ψυχολογικό τύπο. Οι τύποι δε αυτοί είναι κυρίως τρεις, καθένας με τα ιδιαίτερα γνωρίσματά του: ο κυκλοθυμικός (κοινωνικός, έκδηλος, εξωστρεφής), ο σχιζοειδής (ήσυχος, αποτραδηγμένος, κλεισμένος στον εαυτό του) και ο παρανοϊκός (φιλόποπος, εύθικτος, έγωκεντρικός).

Όταν τώρα υποστή ισχυρούς ή συνεχείς ψυχικούς κλονισμούς, ο κυκλοθυμικός τύπος μπορεί να πάθει μανιακή καταθλιψη, ο σχιζοειδής σχιζοφρενία κι' ο παρανοϊκός μανία καταδωξας. Υστερα, όταν υποβληθεί στην κατάλληλη θεραπεία, καθένας απ' αυτούς τους ψυχοπαθείς, ξαναγυρίζει στο βασικό του τύπο.

Τίποτε δεν αποκλείει να ξαναπαθή αργότερα την ίδια ψύχωση αν υπάρξουν πάλι τα ίδια αίτια — ακριβώς όπως εκείνος που θεραπεύεται από μια πνευμονία, μπορεί να ξαναπροσβληθεί έπειτα από μήνες απ' το ίδιο μικρόβιο. Είναι σφάλμα όμως να θεωρούμε αυτές τις υποτροπές σαν κάτι το αναποφύκτο, σαν γενικό κανόνα, ενώ είναι μάλλον εξαιρετικές. Τόσο για τις σωματικές, όσο και για τις ψυχικές ασθένειες, ισχύουν οι ίδιες ακριβώς αρχές.

3) Οι ανώμαλες ιδέες και τρόποι των ψυχοπαθών δεν έχουν νόημα ούτε και γι' αυτούς τους ίδιους.

Μπορεί να μην έχουν νόημα για τους άλλους, τους υγιείς. Για τους ψυχοπαθείς όμως, αποτελούν τις σωστές απαντήσεις στα ανύπαρκτα πνευματικά και σωματικά μηνύματα που νομίζουν πως δέχονται απ' τον έξω κόσμο ή απ' τον ίδιο τον εαυτό τους. Απαντούν δηλαδή σε φανταστικές φωνές, σε όπτασιες και σ' άλλες τέτοιες ψευδαισθήσεις. Είναι όμως απόλυτα βέβαιοι πως απαντούν σωστά, κανονικά — εκτός των σπανίων περιπτώσεων που έχουν χάσει πιά κάθε πνευματικό είρμος.

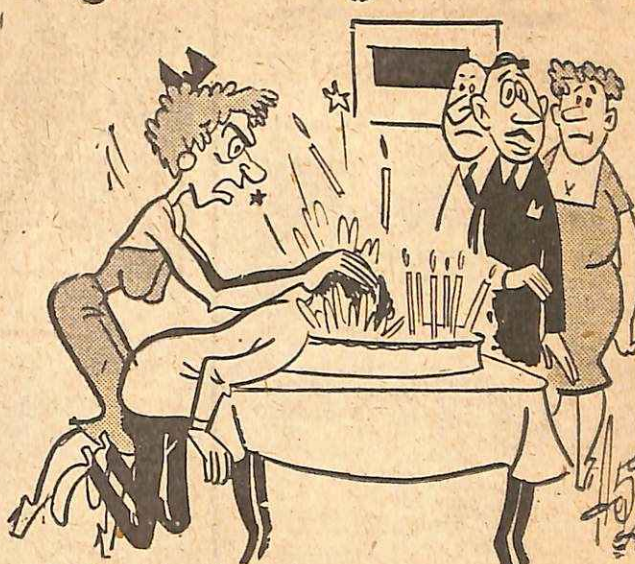
4) Είναι άσκοπο να μιλάμε με τους ψυχοπαθείς, γιατί δεν μας καταλαβαίνουν.

Απεναντίας — εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων — οι ψυχοπαθείς καταλαβαίνουν πολύ καλά τί τους λέμε. Και μάλιστα επιζητούν μια κανονική και λογική συνομιλία, σαν ένα μέσον που θα τους βοηθήσει στην πάλιν τους για να βγούν απ' την πνευματική «όμιχλη» τους. Άλλωστε, οι περισσότεροι ψυχοπαθείς είναι «κανονικοί» σε όλα τ' άλλα, εκτός από ένα ή από λίγα θέματα.

Μην δίνετε αίμα στις συζυγείς σας!

Πιστεύεται γενικά ότι ο σύζυγος είναι ο ιδεώδης αιμοδότης για τη γυναίκα του. Παρομοία μετάγ, γιαις όμως, κατά τον δόκτωρ Σάου, μπορεί να προκαλέσει με σοβαρότατη ασθένεια, την εμβρυική ερυθροελασθη, στα παιδιά που πρόκειται να γεννηθούν στο μέλλον. Αυτό ισχύει ακόμη και στην περίπτωση που οι δύο σύζυγοι άνηκουν στην ίδια ομάδα αίματος.

Τελωτοθεραπεία

— Της έβαλε τα κερά... 15 παραπάνω!...

T' αγαθά του επαννέμματος...

— Για θυμήσου, σε Γαβρήλο, κι' εκείνο τό...θηρίο της Κηφισιάς!... (Του Αρχέλαου)

Την ήξερε τί ήταν!

Μεταξύ συζύγων:
— Τάκη, με πρόσβαλαν τρομερά!
— Ποιος, αγάπη μου;
— 'Η... μητέρα σου (ψευτολυγμός).

— Μά αυτή μένει χίλια μίλια μακριά!

— Θα σου εξηγήσω αμέσως: Το πρωί έφτασε μια έπιστολή για σένα και καθώς αναγνώρισα το γραφικό χαρακτήρα της μητέρας σου, την άνοιξα.

— Όρα! Και πού βλέπεις την προσβολή;
— Στο ύστερόγραφο. Έγραφε τα εξής: «Αγαπητή μου Μαρία, μην ξεχάσεις να δώσεις κατόπιν το γράμμα στον άντρα σου!...»

— Μπαμπά μου, να δής πώς ό Τάκης θα σ' άρέσει, όταν έρθη να σου ζητήσει το χέρι μου. Είναι τόσο έξυπνος, τόσο συμπαθητικός!...

— Έχει λεφτά;
— Τέλος πάντων, όλοι όμοιοι είσα-

στε, έσεις οι άντρες! Το ίδιο με ρώτησε κι αυτός για σένα!...

Σκέψεις μπεκρή μπροστά στο άδεια-νό ποτήρι του:

«Είναι τό δέκατο πέμπτο ούζο που πίνω, για να ξεχάσω τη Λιλή. Πόσο μου κοστίζει τελοσπάντων αυτή ή γυναίκα!...».

Στην Κοινότητα ενός προαστείου, κάποιος παραπονέθηκε σ' έναν κοινοτικό σύμβουλο, ότι δεν φωτίζονται οι δρόμοι.

— Δεν ανάβουμε φώτα τὰ βράδυα, που έχει φεγγάρι, του εξηγεί ο σύμβουλος.

— Έστω... Χτές όμως δεν είχε φεγγάρι.

— Δεν είχε, επειδή υπήρχαν σύννεφα... Υπήρσε σιακάω όμως είχε!

Σήμερα είναι πολύ δύσκολο να κάνει κανείς λεφτά.

— Πιό δύσκολο όμως είναι να τὰ χαλάσει...

— Αστείρευσαι!

— Καθόλου! Ξέρω εγώ τί σου λέω. Είμαι κιόδηλοποιός!...

Μεταξύ φίλων:
— Μου δανείζεις πέντε λίρες;

— Τὰ δάνεια μεταξύ φίλων καταστρέφουν τη φιλία και ή δική μας φι-λία αξίζει παραπάνω από πέντε λίρες.

— Κάνε τις τότε δέκα!...

Ο μικρός ρώτησε τόν πατέρα του:

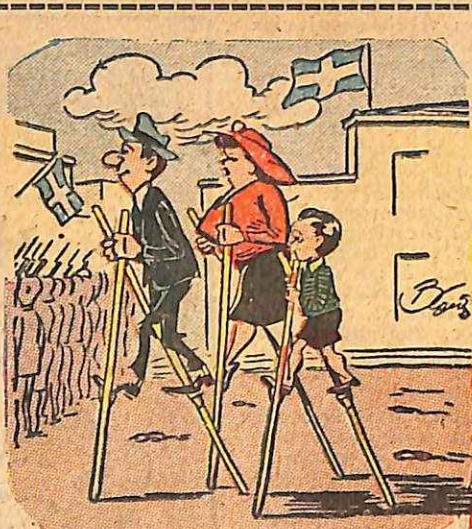
— Τι σημαίνει, μπαμπά, ή λέξη «διπλωμάτης»;

— Διπλωμάτης, παιδί μου, απάντησε ό συγκαταβατικός πατέρας, είναι ένας σύζυγος που μπορεί να πείσει τη γυναίκα του ότι της χρειάζεται μια όμπρέλλα, όταν εκείνη πιστεύει, ότι της χρειάζεται μια... γούνα!...

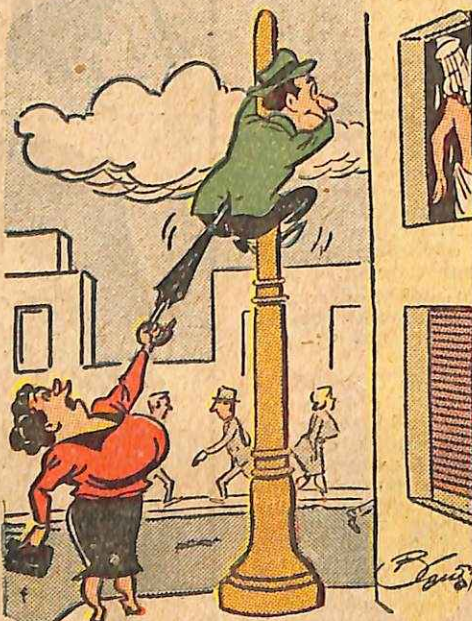
Έκανε πόσο κρύο εκεί όπου βρισκόμαστε, έλεγε ό πολικός εξερευνητής, που ή φλόγα τών κεριών πάγωνε και δεν μπορούσαμε να τη σβύσουμε!

Αυτό που λέτε δεν είναι τίποτα απάντησε ό αντίπαλος του εξερευνητής.

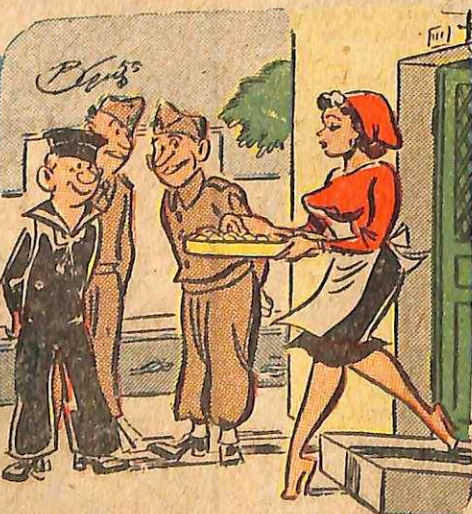
Εμείς, όταν βρεθήκαμε σ' ένα άλλο σημείο της πολικής περιοχής, τὰ λόγια μας έβγαιναν από τό στόμα μας σε κομμάτια πάγου κι' έπρεπε να τὰ ξε-σπάνουμε για να... καταλάβουμε τί λέγαμε!

Μια πρακτική οικογένεια!

— Έ, Αναξαγόρα, κατέβα!... Τελείωσε ή παρέλασι!...

*Ο... σταθμός τών ενόπλων δυνάμεων!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὰ σπειράκια της άνοιξεως

Συχνά, την άνοιξη, τό δέρμα σκεπάζεται από επίμονα σπειράκια, ιδίως δέ στα νέα κορίτσια.

Για την καταπολέμησή τους, χρειάζεται πρώτα μια καύρα καθαρισμού του αίματος επί μερικές βδομάδες. Πρέπει να εξασφαλισθή ή κανονική λειτουργία του εντέρου, που είναι άπαραίτητη για την όμορφη — όπως και για την ευδιαθεσία.

Συνήθως, τὰ σπειράκια αυτά περνάνε με την ηλικία. Μπορείτε ωστόσο να μεταχειριστήτε έναντιόν τους, μ' άρκετη επιτυχία, ένα φάρμακο που χρησιμοποιούσαν κι' οι γιαγιάδες μας: Κάθε πρωί, πριν φάτε οτιδήποτε, παίονετε μια μικρή κουταλιά θειάφι σε σκόνη, ζυμωμένο με μια μικρή κουταλιά μέλι. Αλείψετε επίσης τό πρόσωπό σας με μια λοσιόν από 10 γραμμάρια αιθέρα, 100 γραμμάρια αλκοόλ 90 βαθμών, 2 γραμμάρια βάμμα βενζόης και 2 γραμμάρια καμφορά.

Μην παρατρώτε λιπαρά φαγητά, ούτε γλυκίσματα. Προτιμάτε τὰ φρούτα και τὰ λαχανικά, ώμα ή θραμμένα.

Αν έχετε δέρμα εξαιρετικά λεπτό μην πλένετε τό πρόσωπό σας με σαπούνι, αλλά με αλεύρι από μύδαλα.

Τό βράδυ, πριν πέσετε στο κρεβάτι, καθαρίζετε καλά τό δέρμα σας. Τό πρωί, τό βρεχετε με λίγο γάλα, τ' αφήνετε να στεγνώση στον ήλιο, χωρίς να τό σκουπίζετε και τό ξεπλένετε ύστερα με λίγο χλιαρό νερό.

Καλοί τρόποι

Είτε σε ξένο σπίτι τρώτε, είτε και στο δικό σας, μην πετάτε ποτέ τὰ κόκκαλα του κρέατος πάνω στο τραπέζιομάνηλο. Βάλτε τα στην άκρη του πιάτου σας.

Αν βρήτε μέσ' στο πιάτο σας μια τριχα ή ένα έντομο, δίνετε τό πιάτο στην υπηρέτρια, αλλά δίχως να πητε τίποτε, για να μην αηδιάσουν οι άλλοι.

Μη μιλάτε ποτέ με τό στόμα γεμάτο. Τρώτε χωρίς να κάνετε θόρυβο με τὰ χείλη ή με τὰ δόντια σας.

Μην πιάνετε τό κρέας με τὰ δάχτυλα. Κι' αποφεύγετε να γλείφετε τὰ κόκκαλα.

Αφού φάτε ένα αυγό βραστό, θρυμματίστε τό σόφλι με τό μαχαίρι σας.

Μη σεβείρεσθε με τό δικό σας πηρούνι, άλλ' μ' εκείνο που βρίσκεται μέσ' στην πιατέλα.

Μη σκουπίζετε τὰ δάχτυλά σας στο τραπέζιομάνηλο. Για τό σκούπισμα του μαχαίριού σας μεταχειρίσεσθε ένα κομμάτι ψωμί.

Μην παίρνετε ποτέ στα χέρια σας τό ποτήρι του διπλανού σας, για να του τὸ γεμίσετε. Χύνετε μέσα τό κρασί, αφήνοντάς το όμως στη θέση του.

Τό αχλάδι δεν πρέπει να καθαρίζεται δολοκληρό. Τό κόβετε στα τέσσερα κατά μήκος και καθαρίζετε τό κάθε κομμάτι όταν τό τρώτε.

Μόνον αν τὰ φρούτα δεν άρκοῦνε για όλους, μπορείτε να προσφέρετε απ' αυτό που έχετε στο πιάτο σας.

Μην τρώτε πολύ γρήγορα, αναγκάζοντας έτσι και τους άλλους να βιαστούνε, άλλ' ούτε και πολύ άργα ώστε να σας περιμένουν.

Αν σας έρθη να φταρνιστήτε, σκεπάστε άγκαίρως τό στόμα σας με την πετσέτα σας. Κι' όταν καθαρίζετε τη μύτη σας, ξαναφυλάτε γρήγορα τό μαντήλι σας.

Αν πάθετε λόξυγκα, απόμακρυνθήτε για λίγο απ' τό τραπέζι, ώσπου να σας περάση.

Τέλος, μη δείχνετε πώς αντίληφθήκατε ένα σφάλμα ή μια παράλειψη που έκανε κάποιος άλλος.

Για τις μυιγες

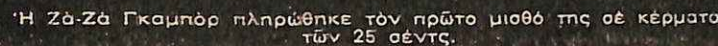
Θέλετε να προφυλάξετε τὰ επιχρυσωμένα έπιπλα, κάρτα κλπ. απ' τις μυιγες που τὰ λερώνουν; Τρίψετε τα με διαφνόλαδο, που τό προμηθεύεσθε απ' τό φαρμακείο. Τό ίδιο κάνετε και για όποιοδήποτε άλλο αντικείμενο. Επίσης οι μυιγες δεν πλησιάζουν στα πράγματα που έχετε τρίψει με μελισσόχορτο.

Παγίδα για κουνούπια

Τὰ κουνούπια φεύγουν απ' τό δαμάτιο, αν σβύσετε κάθε φώς, άνοίξετε τὰ παράθυρα και κάψετε καμφορά ή κοινό καπνό τσιγάρου σ' άρκετη ποσότητα. Μπορείτε επίσης να τὰ πιάσετε, στήνοντάς ένα αναπονή κεράκι στο βάθος ενός δοχείου, που μένο κεράκι που τάχετε αλείψει με μέλι. Τὰ κουνούπια προσελκύονται απ' τό φώς και κολλάνε στο μέλι.

Ann Thompson

Τὸ ἴδιον πράγμα εἶχε γίνῃ λοιπὸν καὶ στὸ
ξενοδοχεῖο.

δέκα μέρες, μιὰ κι' εἶχε πάρει τὴν ἀποφά-
σιν του, πῆγε στὸ σπίτι τῆς νέας καὶ ἔ-
τῃσε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς τὸ χέρι τῆς. Ἦ-
ταν ἀλτρεῖα εὐχάριτος καὶ χαριτωμένος
νέος. ἤξερε νὰ φέρῃ βόλτα τὸν μέλλοντα
πεθερό του. Πῆρε μὲ τὸ μέρος του ἄκομη

4 "Όλοι πίστευαν πως ο διάσημος Γάλλος παραδοσιακός χορευτής Μωρίς Ουτρέιλο, που είναι σή-
μερα 72 χρόνων, είχε πάει να παίξει τα έργαξε-
ναι Κί' όμως ο ακούσιτος καλλιτέχνης έ-
ξακολουθούσε να χρησιμοποιεί τα πινέλλα και
να παρουσιάζει πρό ημερών τα πιο σπείρι-
δικά εγκοσμά με παρισινή μοτίβα. Τα

πρώτη φορά λίσσώθηκες. Στη (τα, που υπή-
μας ο Ουτρίλλο βάζει μία τελευταία πινελιά
στο εξώφυλλο των δικών σου — πινελιά
του, που όνόμασε «Παρσι» — πρώτων των
Κάθε πίνακα συνοδεύει ένα ερώτημα.
του Άντρέ Μωρουά. ερώτημα σχόλιο

ΡΟΔΑΛΗ και ολοκάθαρη πρόβαλε η αύγή, με μία δροσιά α-
νοιτιάτικη. Μοσχοδόλησε το νησί από άνθους. Κι' όταν
ξεπετάχθηκαν μέσ' απ' τη θάλασσα οι πρώτες ακτίδες του
ήλιου, τα κανονάκια της ντίπας άρχισαν να σημαίνουν
χαρούσιμα, όπως ήταν η συνήθεια, μία τέτοια μέρα.
"Όλοι ζήτησαν χαρούμενοι να στολιστούν για να πάνε στην
έκκλησία να γιορτάσουν μία τέτοια μέρα."

"Όλοι. Μονάχα ο καπετάν Λαέρτης, ο γέρος με τα τριάντα
δύο παιδιά, έγγονα, δισέγγονα και νυφάδες δεν ζήτησε."

"Από βράδυ, φεύγοντας από το καφενείο, πούχε λάει να
πιτ το φασκόμυλο και το ναργιλέ του, δεν σκεπτόταν τίποτα
άλλο παρά την αύριανή μέρα του Ευαγγελισμού, γιατί ήταν η
μέρα που αντιπροσώπευε την πιο ένδοξη σελίδα της γενιάς του."

"Ο παππούς του ήταν καπετάνιος στην 'Επανάστασι κι' έπειτα
από την άπελευθέρωσι, κάθε τέτοια μέρα, ο πρωτογυιός πούχε
πάρει κληρονομιά τα ρούχα και τ' άρματα του παππού, τα φο-
ρούσε με καμάρι στη λειτουργία του
Ευαγγελισμού."

Γύρισε σπίτι, το βράδυ εκείνο, ο κα-
πετάν Λαέρτης, έφανε ζέχουρα με τη
μία του νύφη, γιατί τα παιδιά της εί-
χαν πέσει να κοιμηθούν και οι άνδρες
του σπιτιού έλειπαν σε ταξίδι με τα

Γι' αυτό κι' έτρεξε να τον βοή:

—Δέν ξέρω ποιά είναι η έγνοια σου για το σπίτι μου, του
είπε, μα όποιος και νάναι, μάθε το, πως ξένο δέν μπαίνω
στο σπίτι μου...

—Μα... έχω καλό σκοπό! τόλμωσε να πη δειλά ο καπετάν
Λαέρτης.

—Το σκοπό σου και τα σχέδια σου, να πäs άλλου να τα πäs,
για καμμιάν άλλην... Μάθε, λοιπόν, πως η κόρη μου είναι άρρα-
θωνιασμένη!...

*

Αυτό έφτανε για τον καπετάν Λαέρτη, να ακύψη το κεφάλι
και να φύγη με το καϊκι του, την ίδια ώρα. Ποιος να του τόλε-
γε, πως μία που αγάπησε κι' αυτός, για πρώτη του φορά, θα-
δρισκε τέτοιο εμπόδιο.

Κι' οι αναστενάγμοι του μεγάλωσαν κι' έγιναν άγκομαχικό, που
τ' άρπαζε τ' αεράκι
της θάλασσας και τό-
φερνε να ξεσπάση
μπροστά στην πόρτα
της αγαπημένης του.

Γιατί και το Ρηνάκι,
από τη στιγμή που τον
αντίκρυσε μ' εκείνη τη
γιορτινή φορεσιά του,
ζέχασε άρκους και υ-
ποσχέσεις. Γι' αυτό, ό-
ταν μία φιλενάδα της,
της είπε πόσο άσχημα
μίλησε ο πατέρας της
στον καπετάν Λαέρτη
αγρίως κι' αυτή, κι'
ούτε να τον ξαναδη-
λθελε πιά τον άρρα-
θωνιαστικό της.

Μία μέρα, ο καπετάν
Λαέρτης έλαβε ένα γράμμα. Υπογραφή δέν
είχε, μα είχε εκείνο που του χρειαζόταν
για να χαμογελάση από χαρά. Είχε το θάρ-
ρος και την έλπιδα, που τον είχαν εγκα-
ταλείψει.

Τούνορε εκείνη, πως χρειαζόταν ύπομο-
νη και πως δέν θ' άρνούσαν να δούν τα
όνειρά τους να πραγματοποιούνται.

Σεβάρεψε ο καπετάν Λαέρτης κι' άρχισε
να γυροφέρνει στη θάλασσα του νησιού
της. Μία μέρα τόλμωσε και κάτι το πιο πο-
λύ: Μπήκε στο μικρό λιμανάκι του νησιού
της, έφερε τρεις βάρκες με φουσκωμένα τα
πανιά, έπειτα άραξε, έδεσε και βγήκε κα-
μαρωτός στον καφενέ.

Μόνο που δέν τον ακότωσαν την ήμερα έ-
κείνη, γιατί σαν τόμασε το Ρηνάκι, πως ήρ-
θε ο καπετάνιος της, βγήκε από μάλο να
τον καμαρώση από μακριά. Τότε παρά λίγο
να γίνη το κακό. Παράγγειλαν στον άρρα-
θωνιαστικό της κι' εκείνος με δυο φίλους
του, ήρθε να του ζητήσει το λόγο. "Ετσι
άρραθωνιάσαν, ήρθαν στα χέρια κι' αν δέν
μπαίνανε στη μέση άλλοι πιο ψύχραιμοι, οι-
γούρα θα την είχε άσχημα ο καπετάν Λα-
έρτης."

Κι' έφυγε. 'Αλλ' από την ήμερα εκείνη

Ζημιέρωμα ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Μ.ΓΑΛ.

Σε μία στιγμή σφίχτηκαν
τρεμουλιαστά τα χέρια
τους άπάνω στο χορό...

καϊκια τους κι' άλλοι για φάρμα. Το
καλούσε η μέρα να φάη η χριστιανική
σύνη ψάρι.

"Επειτα μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο,
που ήταν από τα παλιά τα χρόνια η
κρεβατοκάμαρα των άρχηγών της οικο-
γενείας κι' άνοιξε το μεγάλο μπαούλο.

Στάθηκε μία στιγμή και καμαρώσε τα
ρούχα. "Επειτα έδωσε τη βράκα, το
κεντητό γιλεκάκι και το λευκό πουκά-
μισο. "Όλα ώραία διπλωμένα και σιδε-
ρωμένα."

Τ' άπλωσε με προσοχή πάνω στο τρα-
πέζι και πέρασε τα δάκτυλά του πάνω
τους, σαν να καίθευε όλόκληρο το πα-
ρελθόν της γενιάς του.

Τι αναμνήσεις τούφεραν τα ρούχα
αυτά! Μα τί χαρά τα πρωτόφορεσε κι'
αυτός, σύμφωνα με το έθιμο, όταν έ-
γινε είκοσι χρόνων, και πως του πη-
γαίνανε στην λεβέντικη κορμοστασιά
του!

Μία κουμπούρα χρυσολόστη και το
γιαταγάνι συμπλήρωναν την εικόνα του
παλληκαριού.

"Ήταν είκοσι χρόνων ο καπετάν Λαέρτης κι' από τότε είχαν
περάσει πενήντα πέντε χρόνια.

Τι αναμνήσεις τούφεραν τα ρούχα αυτά, μα και η πρώτη του
εμφάνισι στην έκκλησία!

Την ήμερα εκείνη ήταν που πρωτογνώρισε το Ρηνάκι.
Είχε έλθει με τον πατέρα της απ' τ' αντίκρυνό νησι ν' αγο-
ράσουν ένα καϊκι και τους βρήκε η γιορτή. "Ετσι άπόμειναν
για το πανηγύρι.

Στην έκκλησιά την πρωτοείδε, μα και άργότερα, όταν τα
βιολιά άνοιξαν το χορό, στην πλατεία.

"Επιασε τη ματιά της να τον κυττάξη επίμονα και μπήκε στο
χορό, όταν του χαμογέλασε.

Πολλά είχαν τα μάτια τους και σε μία στιγμή σφίχτηκαν τρε-
μουλιαστά τα χέρια τους άπάνω στο χορό.

*

Το βράδυ έφυγε το Ρηνάκι με τον πατέρα της και ο καπετάν
Λαέρτης άρχισε ν' αναστενάξει πικρά και να ρίχνει ματιές α-
πελπίσας προς το μέρος πουφύγε το καϊκι με την αγαπημένη
του. Το καϊκι του δέν τον χωρούσε και το σπίτι του δέν
κυνε. "Ο καπετάν Λαέρτης δέν ήσυχάζε παρά μόνο από
άλλα κι' αυτός άρνούσε να τον πάρει από τον άγκαλιά του."

Όταν πούσε μία μέρα στο νησί της, τον αγριοκύτταξαν τα
παλληκάρια, όταν έμαθαν πως ρώτησε τον καφετζή για το Ρη-
νάκι και για τη φαμίλια της.

Κάποιος, μάλιστα, έτρεξε να το πη και στον πατέρα της,
που ήταν σκληρός και άυστηρός. Μοναχοκόρη κι' όρανή ήταν
το Ρηνάκι του και δέν επέτρεπε στον καθένα να κουβεντιάξη
για την κόρη του.

όρκιστηκε να μην άφήση καϊκι για καϊκι δικό τους, που να μην
το βλάψη. θούντωναν οι δυναμίτες, δέθεν για φάρμα και βού-
λιασαν τα καϊκια τους. Πόλεμος σωστός, ένα όλόκληρο χρόνο.

"Ο καπετάν Λαέρτης με τους φίλους του κι' ο άρραθωνιαστι-
κός της με τους δικούς του έστηναν πανίδες ο ένας στον άλλο.

"Ός που μία νύχτα, ο καπετάν Λαέρτης, τ' άποφάσισε.
"Ελπιε με το καϊκι του ταξίδι ο πατέρας της. Αυτό τόχε
πληροφορηθή από την ίδια. "Ετσι ζύγωσε με το καϊκι του σε
μία άπόμηση πούντα, όπου τον περίμενε το Ρηνάκι και την
έκλεψε. Την έφερε στο νησί, τη στεφανώθηκε και τρία μερόνυχτα
γλέντισε όλο το νησί.

Κι' από κείνη την ήμερα ταμπουρώθηκε καλά στο σπίτι του
ο καπετάν Λαέρτης. Νύχτα μέρα έστηνε καρασούλια, μην του
κάνουν οι άλλοι αλφινδιάσμο και του πάρουν πίσω το Ρηνάκι.

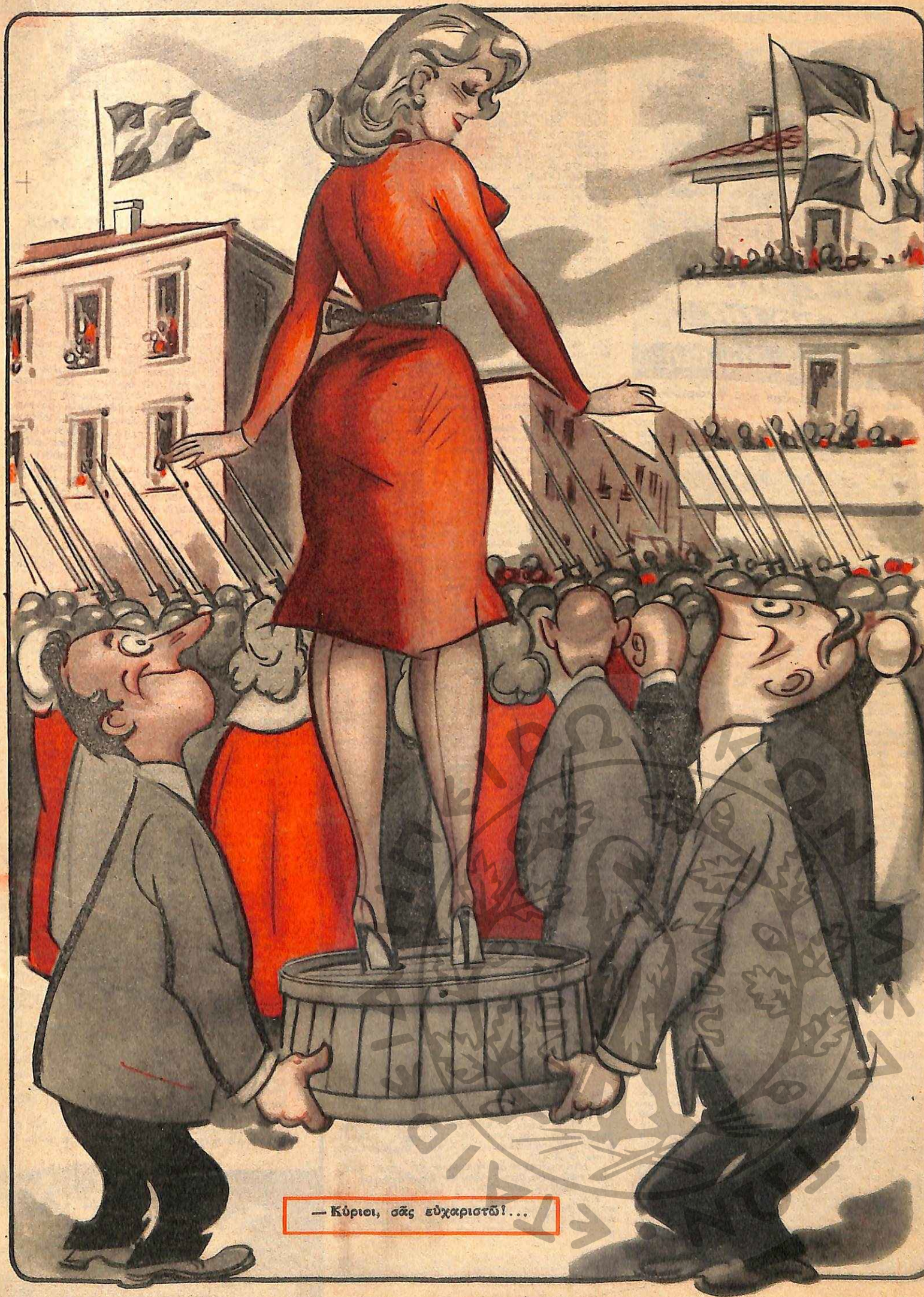
Πενήντα πέντε χρόνια πέρασαν από τότε...
"Άπλωσε το χέρι του και καίθεψε πάλι τα ρούχα του παππού
του, που θα φορούσε αύριο του Ευαγγελισμού, κι' ένα χαμόγελο
άνθισε στα χείλη του γέρου σαν νάβλεπε μπροστά του τη γυ-
νάκα, που τόσο πολύ είχε αγαπήσει. Δυό χρόνια, τώρα, είχε
πέρασει το Ρηνάκι, μα στην καρδιά του την ξανάνοιωσε κείνο
το βράδυ πολύ κοντά, έτσι όπως την πρωτογνώρισε, δεκαοκτώ
χρόνων κοριτσάκι.

—Ε, θάρη κι' η δική μου η ώρα, Ρηνάκι, μωρμούρισε ο κα-
πετάν Λαέρτης.

*

"Όλοι ζήτησαν, εκείνο το πρωινό, να πάνε στη λειτουργία
του Ευαγγελισμού εκτός από τον καπετάν Λαέρτη. Κοιμήθηκε
για πάντα μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στα χείλη.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Κύριοι, σάς ευχαριστώ!...

Η ΕΠΟΠΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Η «Νέα Σμύρνη» της Φλώρινας

ΑΠΟ διάφορα στοιχεία του 16ου, του 17ου και του 18ου αιώνας προκύπτει ότι δυο-τρεις δεκάδες Έλληνες ναυτικοί βρέθηκαν στη Βόρεια Αμερική την εποχή της ακμής του Κεφαλληνίου θαλασσοπόρου Ουκά. Δυστυχώς δεν σώθηκαν αρκετές πληροφορίες γι' αυτούς, κυρίως από το γεγονός ότι όλοι σχεδόν εγκατέλειπαν το οικογενειακό τους έπιθετο κι έπαιρναν το επώνυμο «Γκρέτσιαν», ή «Γκρίκ», ή «Γκριένο» για να υπογραμμίσουν την ελληνική τους εθνικότητα.

Στα παλιά κατάστιχα της Βαστώνης αναφέρεται ότι το 1660 εγκαταστάθηκε στην πόλη αυτή ένας καπετάνιος από την Ίρλανδία που λεγόταν Θωμάς Γκρέτσιαν. Για την ελληνική καταγωγή του δεν υπάρχει αμφιβολία αλλά μεταξύ των στοιχείων που πείθουν σχετικά είναι και το ότι τα παιδιά του είχαν ελληνικά ονόματα: Νικολέττα, Ίωαννα, Ελισάβετ, Δορκάς, Δωροθέα.

Κατά το 1675 έγινε και η πρώτη απόπειρα ομαδικής μετανάστευσης, η οποία όμως απέτυχε μόλις απέκλυθη ότι οι μετανάστες επρόκειτο να εργασθούν ως δούλοι στη Βιργίνια και σε μερικά νησιά του Καραϊβικού πελάγους.

Ένας Άγγλος, ονόματι Μπώλλ, έμαθε ότι οι Μανιότες βρισκόταν σε μεγάλες διαμάχες μεταξύ τους και θέλησε να εκμεταλλευθεί το γεγονός μεταφέροντας μερικά εκατοντάδες απ' αυτούς στην Αμερική, με αντικειμενικό σκοπό να τους εκμεταλλευθεί ως δούλους. Την ίδια περίπου εποχή γινόταν και η μετανάστευση των Μανιωτών στην Κορίνθ και αυτό ήταν που άνοιξε την ορμή του Άγγλου ανθρώπου-εμπόρου. Για να πραγματοποιήσει όμως η ομαδική μεταφορά μετανάστεων χρειαζόταν έγκριση του βασιλέως της Αγγλίας, η οποία δεν υπήρχαν πληροφορίες ότι είχε δοθεί. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Μπώλλ μετέφερε ελαχίστους μόνο Μανιότες στην Αμερική, οι οποίοι εξοντώθηκαν στις καπνοφύτες της Βιργίνιας, όπου εργάζονταν υπό τραγικές συνθήκες.

Ετσι φθάνουμε στην πρώτη οργανωμένη ομαδική ελληνική μετανάστευση στην Αμερική, η οποία πραγματοποιήθηκε το 1767 και της οποίας διατηρείται έκτοτε ενιαία η συνέχεια. Η μετανάστευση αυτή είναι έργο του Σκυτσέου γιατρού Αντρίου Τάρνιπαλ, μιά καλλονή της Σμύρνης, κόρη ενός μεγαλεμπόρου της Ελληνικής πρωτεύουσας. Αυτός υπήρξε και ο λόγος για τον οποίο η πρώτη αυτή συγκροτημένη ελληνική παροικία επί αμερικανικού εδάφους, ονομάσθηκε «Νέα Σμύρνη».

Ο Τάρνιπαλ αφού εξασφάλισε το πρόνομο της εκμεταλλεύσεως μιας τεραστίως εκτάσεως στη Φλώρινα, πήγε το 1767 στην Μεθώνη της Πελοποννήσου για να ξεσηκώσει τους Μανιότες για τη μετανάστευση. Παρά τις έλπιδες του όμως δεν συνήντησε μεγάλη προθυμία. Μόλις και μετά βίας συγκεντρώθηκε περί τους 200 γεωργούς, αλλά και πάλι δεν θα κατώρθωνε να τους παραλάβει αν δεν μετρούσε στον κυβερνήτη της Μεθώνης τετρακόσιες λίρες στερλίνες.

Για την ελληνική παροικία της «Νέας Σμύρνης» γράφθηκαν πολλά βιβλία, αλλά ένα από τα σημαντικότερα είναι το βιβλίο της Κάριτα Ντόττρετ Κόρε, απογόνου του Τάρνιπαλ, που περιέχει όλες τις λεπτομέρειες της εγκαταστάσεως και των δραματικών περιπετειών των Ελλήνων

αυτών, οι οποίοι ήλπιζαν πως θα εύρισκαν τον παράδεισο και βρέθηκαν μέσα σε μια αληθινή κόλαση. Άς σημειωθεί ότι ο Τάρνιπαλ, πλύν των 200 Μανιωτών, μαζέψε και πολλές άλλες εκατοντάδες Έλληνων από την Ίταλία και την Κορίνθ. Άρκετοι από τους γεροντότερους πέθαναν κατά το ταξίδι της μεταβάσεως, που κράτησε τέσσερες ολόκληρους μήνες. Οι άλλοι αποβιβάσθηκαν στη Φλώρινα όπου τους ανέτελλε να καλλιεργήσουν βαμβάκι για λογαριασμό μιας εταιρείας που είχε ιδρύσει ο Τάρνιπαλ.

Πρώτη — και μεγαλύτερη — απογοήτευση των μετανάστεων ήταν όταν διεπίστωσαν ότι οι Άγγλοι επιστάτες τους τους φερνόνταν όπως στους μαύρους δούλους της Βιργίνιας και Γεωργίας. Τους μαστιγώναν, τους υποχρέωναν να εργάζονται περισσότερο από κάθε δριο ανθρώπινης αντοχής κάτω από καυστικάτα ήλιο, τους έτρεφαν όπως τα ζώα. Έτσι άρχισε μία σειρά μαρτυριών, η οποία κατέληξε σε επανάσταση των μετανάστεων εναντίον των επιστάτων. Σ' αυτή την εξέγερση πήραν μέρος και οι Ίταλοι που είχε φέρει ο Τάρνιπαλ στη Φλώρινα μαζί με τους Έλληνες, καθώς και οι ολίγοι Μινωρκέζοι που εργάζονταν επίσης στις βαμβακοφύτες.

Οι μετανάστες δεν εύρισκαν άλλη σωτηρία από τη φυγή. Κατέστρωσαν το σχέδιο να εγκαταλείψουν τη Φλώρινα και να εγκατασταθούν στη Χαβάνα της Κούβας, όπου οι συνθήκες ζωής ήταν ανθρώπινο-τερες. Όμως οι άνθρωποι του Τάρνιπαλ ματαίωσαν τα σχέδια τους ύστερα από πολυήμερες συζητήσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων σημειώθηκαν και θύματα.

Τοίοντα, μόνο, από τους οτασιαστές κατώρθωσαν να διαφύγουν με μία βάρκα και να φθάσουν στο νοτιότερο άκρο της Φλώρινας, από το οποίο θα τους ήταν ευκολότερο να διαπεραιωθούν στην Κούβα, αλλά έπεσαν στα χέρια κυβερνητικών αποστασμάτων κι ωδηγήθηκαν σιδηροδρόμιοι στον Άγιο Αύγουστιν. Πέρασαν από δίκες και οι περισσότεροι απηλλάγησαν.

Αργότερα, όταν αντικαταστάθηκε ο σκληρός κυβερνήτης Γκράντ, ο οποίος υπηρέτησε τα σχέδια του Τάρνιπαλ και των συντρόφων του, ένας από τους μαρτυρικούς μετανάστες, ο Ίωάννης Γιαννιούλης — σώζεται ακόμα το σπίτι του στον Άγιο Αύγουστιν και θεωρείται σαν ένα από τα παλαιότερα των Ήνωμένων Πολιτειών — πήγε κυρτά στον Άγιο Αύγουστιν και εξέθεσε στις δικαστικές και πολιτικές αρχές τα φοβερά μαρτύρια όλων των μετανάστεων γενικά.

Έκτοτε οι βαμβακοκαλλιεργητές της «Νέας Σμύρνης» άρχισαν να διαρρέουν προς τον Άγιο Αύγουστιν, ο οποίος κατά τις αρχές του 1778 ήταν ένα αξιόλογο κέντρον ελληνικής μετανάστευσης. Όσοι δεν μπόρεσαν να απομακρυνθούν από την «Νέα Σμύρνη» αποδεκταίσθηκαν από την έλκονσία και άλλες αρμόστιες, αλλά κι' από τις συγκρούσεις τους με τους αυτόχθονες Ίνδους.

Ελαχίστοι είναι οι απόγονοι των μακρυνών εκείνων Ελλήνων, που διέτρησαν ως σήμερα την αλσθήη της εθνικής τους καταγωγής. Μία από τις απογόνους της Ελληνίδος γυναίκας του Τάρνιπαλ είναι η γνωστή συγγραφέας Κάριτα Ντόττρετ Κόρε, η οποία μιλάει με υπερφάνεια για την ελληνική καταγωγή της και δεν παραλείπει ευκαιρία που να υπενθυμίσει το ενδιαφέρον της για την Ελλάδα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Έργα και ημέρες μάς... αιδεσιμωτάτης

Ένας καθηγητής του πανεπιστημίου του Μίτσιγκαν, ο Άλμπερτ Χύμα ένήγαγε από δικαστήρια την αιδεσιμωτή κυρία Λίλιαν Λή, πάστορα της Έκκλησίας του Χριστού, ζητώντας την επιστροφή ενός ποσού 160.000 δολαρίων.

Η κυρία Λή έβεβαιωσε τον Χύμα ότι βρισκόταν σε επίκοινωνία με το πνεύμα του μεγάλου Σκυτσέου συγγραφέως Θωμά Κάρλαυλ (που πέθανε το 1881) και τον έπεισε να της έμπιστευθεί τις οικονομίες του για να τις πολλαπλασιάσει. Ο Χύμα της έδωσε τα χρήματά του, αλλά έπειτα από κάμποσο καιρό η κυρία Λή του έλεπε ότι χάθηκαν όλα.

«Αλλά μου είχατε πει ότι τα τα τοποθετούσατε σύμφωνα με τις σοφές υποδείξεις του μεγάλου Κάρλαυλ, διαμαρτυρήθηκε ο Χύμα.

—Ναι, απάντησε η κυρία Λή, αλλά εκείνος που μου εμφανιζόταν ως Κάρλαυλ, ήταν κάποιος άπασις...»

Στην πραγματικότητα, η αιδεσιμωτή κυρία Λή είχε σφετερισθεί τα χρήματα του αφελοδύ Χύμα, θα υποχρεωθεί, όμως, τώρα να τα επιστρέψει και μάλιστα εντόκως.

Ο εφιάλτης της «άλλης»

Η «άλλη» είναι πάντοτε ο εφιάλτης κάθε γυναίκας. Την τρέμει προτού ακόμη εμφανιστεί στον ορίζοντα. Και την μαντεύει κι' όταν ακόμη της λείπουν οι θετικές αποδείξεις για την ύπαρξή της.

Δεν είναι δύσκολο, άλλωστε, σε μία γυναίκα να μαντέψει την ύπαρξη της «άλλης». Κάθε άνθρωπος έχει τις συνήθειες, τις προτιμήσεις του, τα γούστα του. Για τον αγαπημένο σας, μνηστήρα ή σύζυγο, ξέρετε π.χ. πώς τα μόνα πράγματα που τον απασχολούσαν ήταν οι δουλειές του, η πολιτική και τα σπορ. Η ζωγραφική του, η φιλοσοφία ή η μουσική. Και, ξαφνικά, τον βλέπετε να μην αφήνει κονσέρτο και να παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον τις καινούργιες σειρές. Δεν είναι λογικό ν' αναρωτηθείτε σε τί οφείλεται αυτή η αλλαγή; Η τον βλέπετε, ξαφνικά, να έχει γνώμες σχετικά με την τουαλέτα σας ή το βαμμένο σας, ενώ πριν τα πράγματα αυτά τον άφηναν αδιάφορα.

Από μερικά παρόμοια πράγματα θα μαντέψετε την ύπαρξη της «άλλης». Όπου μια μέρα θα την ανακαλύψετε. Και, τις περισσότερες φορές, δεν θα είναι κάποια αγνώστη, αλλά μία φίλη σας.

Τι θα κάνει από τη στιγμή αυτή; Προσέξτε! Δεν πρόκειται ακόμη για μία άπιστία, αλλά για την αρχή μιας απιστίας. Στο χέρι σας είναι, λοιπόν, να την στοιχειώσετε εγκαίρως ή να έπιστευσετε τα πράγματα και να δημιουργήσετε το α-ντανακράτο.

Πώς θα αντιμετωπίσετε τον κίνδυνο; Ο Γάλλος ακαδημαϊκός Αντρέ Μαρουά βάζει στο μυαλό της γυναίκας που ανακαλύπτει την ύπαρξη της «άλλης» μερικές σκέψεις, που θα είναι σίγουρα και οι δικές σας σε παρόμοια περίπτωση:

«Από αυτή τη στιγμή θα σταθώ, κέ-δεν θα τον αφήσω να κάνει βήμα χωρίς να ξέρω πο-που είναι. Στην ανάγκη, θα εγκατασταθώ στο γραφείο του. Έτσι, θα κάμω δύναστε τις συνηθειές τους και θα δηλητηριάσω τη ζωή τους. Αλλά που θα με δονήση, αν η έπαρση μου θ' ά-χισή να με βλέπει σαν εμπόδιο και το π-θανότερο είναι ότι θα με μισήσει. στιγμή τουλάχιστον, φερνόνταν τρυφερά γι-ζί μου κι' ίσως πιο τρυφερά από πριν, γι-το λόγο ακριβώς ότι είχε τη συνείδησή του ότι μου είχε ένα μέρος από την ό-τη του.

«Ένα μέρος μόνο;... Η ολόκληρη! Μπορώ να ξέρω, δεν είναι εύκολο να μάθω... Έκείνο που μ' ενδιαφέρει, περισσότερο είναι να ξαναπαράω τον έ-μου... Κι' αν τον έ-βρισκα, αν του δώσω έν-τύπωση ότι είναι σίχλω-λότη, φυσικά, να δραπέτευση. «Αλλά πρέπει, λοιπόν, να καθίσω σταυρωμένα τα χέρια;... Αυτό που χ-ται εις βάρος μου δεν είναι άδικο; Ε-στον άντρα μου όλη τη ζωή μου. την εποχή που παντρεύτηκα, δεν πο-ποτέ άλλον άντρα... Κι' όμως, αν Μήπως, όμως, δεν θα μπορούσα να-να τον κάμω έτσι να ζήλευη;...»

«Αν, όμως, αντί να ζήλευη, βρή-καίρια να φύγει ολότελα από κοντά μου, δεν τ-»

«Αν ζούν κάτω από αυτή τη διπλή τυραννία, αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως ο ρόλος τους είναι αξιοσημείωτος. Αλλά, σ-τε, την ίδια μοίρα. Κι' όμως, αν τα-είναι άωρα και ευδιάξουν.

«Απομένει η επαγρύπνηση. Θα την ασκή-σετε και αυτήν, όχι όμως, σαν κέρβερος, αλλά σαν ένα πλάσμα πλημυρισμένο από χ-χάρι, όμορφα και γοητεία... Δεν θα α-παγορεύσετε στον άντρα σας να β-λάει τον άντρα μου όλη τη ζωή μου. στην εποχή που παντρεύτηκα, δεν πο-ποτέ άλλον άντρα... Κι' όμως, αν Μήπως, όμως, δεν θα μπορούσα να-να τον κάμω έτσι να ζήλευη;...»

«Αν, όμως, αντί να ζήλευη, βρή-καίρια να φύγει ολότελα από κοντά μου, δεν τ-»

Ο οδυρμός της ερωτευμένης

πράγμα αυτό δεν είναι άπιθανο...» Στο τέλος, δεν κατορθώνετε να πάρετε καμιά απόφαση. Κι' ωστόσο, η σκέψη της «άλλης», σας βασανίζει πάντα.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένας τρόπος για να γλυτώσετε από την «άλλη» και να ξαναπαίρετε τον άντρα σας;

Προσπαθήστε να λογικευθείτε λίγο. Γιατί έχασατε ή κινδυνεύετε να χάσετε τον άντρα σας; Δεν έφταιζατε άραγε και σεις σε τίποτε;

Είναι άνομισηφόρητο ότι δεν κυττάζατε άλλους άντρες. Αλλά κυττάζατε όσο πρέ-πει τον εαυτό σας και φροντίσατε να θέσε-τε κοντά σας τον άντρα σας με την αγαπη-τή στοργή και την αφοσίωσή σας; Αν έφυ-γε ή αν είναι έτοιμος να φύγει από κοντά σας, μήπως ευδύνεσθε σεις περισσότερο απ' αυτόν;

«Αν καλοξετάσετε τα πράγματα, θα έ-δ-ητε πως το λάθος είναι περισσότερο δι-κό σας.

Όταν πεισώθετε γι' αυτό, δεν θα είναι δύσκολο να ξανακρίσετε τον άντρα σας. Αλλά θα χρειασθεί μεγάλη πί-σοχη, έξαι-ρητικό τ-κτ και κάποια δεξιότη-α.

Πρό παντός, ξεορκώστε από την καρ-διά σας τη ζήλεια και βγάλετε από το μυα-λό σας κάθε ιδέα εκδικήσεως.

Το κυριότερο που έχετε να κάμετε, του-ναντίον, είναι να προσέξετε τον εαυτό σας από το κεφάλι ως τα νύχια.

Είναι ένα κοινό σφάλμα των περισσοτέ-ρων γυναικών να παραιμολούν τον εαυ-τόν από τη στιγμή που βεβαιώθηκαν για την άπλητη του ανθρώπου που τις έ-διαφε-ρει ή ένώθησαν μαζί του με τα δεσμά του γάμου.

Μήπως και σεις πέσατε στο ίδιο σφάλ-μα;

Συνεχίστε τον αυτοέλεγχο. Φέρνεστε στον άντρα σας όπως πρέπει; Η στο-γ-ή σας είναι πραγματική ή περιο-ρίζεται μόνο σε λόγια και ρηχούς αισθη-ματισμούς; Στεκόσατε σαν αληθινή σύν-τροφος κοντά του ή άνοιγες καθημερινώς με τη στάση σας μιάν άδυσσο ανάμεσά σας;

Και τη γοητεία σας; Μήπως την έχετε ξεχάσει κι' αυτήν;

Ακόμη κανείς συχνά τις γυναίκες να παραπονιούνται πως η μοίρα τους είναι θ-λ-ερή. Και δεν έχουν άδικο. ΑΛΛ είναι ταυτόχρονα και ύπεροχη. Η δύναμή τους στοιχειάζει πάνω στην όμορφη και τη γοη-τεία τους.

«Αν ζούν κάτω από αυτή τη διπλή τυραννία, αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως ο ρόλος τους είναι αξιοσημείωτος. Αλλά, σ-τε, την ίδια μοίρα. Κι' όμως, αν τα-είναι άωρα και ευδιάξουν.

«Απομένει η επαγρύπνηση. Θα την ασκή-σετε και αυτήν, όχι όμως, σαν κέρβερος, αλλά σαν ένα πλάσμα πλημυρισμένο από χ-χάρι, όμορφα και γοητεία... Δεν θα α-παγορεύσετε στον άντρα σας να β-λάει τον άντρα μου όλη τη ζωή μου. στην εποχή που παντρεύτηκα, δεν πο-ποτέ άλλον άντρα... Κι' όμως, αν Μήπως, όμως, δεν θα μπορούσα να-να τον κάμω έτσι να ζήλευη;...»

«Αν, όμως, αντί να ζήλευη, βρή-καίρια να φύγει ολότελα από κοντά μου, δεν τ-»

«Αν ζούν κάτω από αυτή τη διπλή τυραννία, αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως ο ρόλος τους είναι αξιοσημείωτος. Αλλά, σ-τε, την ίδια μοίρα. Κι' όμως, αν τα-είναι άωρα και ευδιάξουν.

«Απομένει η επαγρύπνηση. Θα την ασκή-σετε και αυτήν, όχι όμως, σαν κέρβερος, αλλά σαν ένα πλάσμα πλημυρισμένο από χ-χάρι, όμορφα και γοητεία... Δεν θα α-παγορεύσετε στον άντρα σας να β-λάει τον άντρα μου όλη τη ζωή μου. στην εποχή που παντρεύτηκα, δεν πο-ποτέ άλλον άντρα... Κι' όμως, αν Μήπως, όμως, δεν θα μπορούσα να-να τον κάμω έτσι να ζήλευη;...»

«Αν, όμως, αντί να ζήλευη, βρή-καίρια να φύγει ολότελα από κοντά μου, δεν τ-»

«Αν ζούν κάτω από αυτή τη διπλή τυραννία, αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως ο ρόλος τους είναι αξιοσημείωτος. Αλλά, σ-τε, την ίδια μοίρα. Κι' όμως, αν τα-είναι άωρα και ευδιάξουν.

«Απομένει η επαγρύπνηση. Θα την ασκή-σετε και αυτήν, όχι όμως, σαν κέρβερος, αλλά σαν ένα πλάσμα πλημυρισμένο από χ-χάρι, όμορφα και γοητεία... Δεν θα α-παγορεύσετε στον άντρα σας να β-λάει τον άντρα μου όλη τη ζωή μου. στην εποχή που παντρεύτηκα, δεν πο-ποτέ άλλον άντρα... Κι' όμως, αν Μήπως, όμως, δεν θα μπορούσα να-να τον κάμω έτσι να ζήλευη;...»

Συγκλονίζει την Άγγλία ακόμη, αμεί-ωτος ο οδυρμός της ερωτευμένης που πέρασαν, ο σάλος που προκλήθη-κε από την δήλωση του αρχιεπισκόπου του Καντέρμπουρι — του πνευματικού αρχηγού της Άγγλικανικής Έκκλησίας — πως ένας και μόνος κλονισμός του γάμου (δηλαδή, μία και μόνη άπιστία) δεν είναι αρκετός για να δικαιολογήσει το διαζύγιο.

Έκείνο, που προσέδωσε ακόμη μεγαλύ-τερη βαρύτητα στη δήλωση του Βρεταννού αρχιεπισκόπου, είναι πως αυτή δεν έγινε τυχαία, αλλά έπειτα από έρώτημα, που του άπαιθνε η «Βασιλική Έπιτροπή επί του γάμου και διαζυγίου» και πως δόθηκε κατά τον επίσημότερο και υπευθυνότερο τρόπο.

Το έρώτημα της έπιτροπής — το σημαν-τικότερο έρώτημα, κατά την χαρακτηριστι-κή φράση μιας άγγλικής εφημερίδας, που άπευθύνθηκε, από το 1534, στην εκκλη-σιαστική ήγεσία, — υπήρξε το ακόλουθο: «Θεωρείτε τόν μοναδικόν κλονισμόν του γάμου ως έπαρκή λόγον διαζυγίου;» Και στο έρώτημα αυτό δόθηκε η έξης άπ-ν-η:

«Ο νόμος αναγνωρίζει τόν ένα και μοναδικόν κλονισμόν του γάμου ως λόγον διαζυγίου, αλλά όχι και η εκκλησία. Η εκκλησία θα ήταν, έξ άλλου, ίκανοποιημέ-νη, αν ο νόμος έπαυε να αναγνωρίζει τόν ένα αυτόν και μοναδικό κλονισμό, ως έ-παρκή λόγον διαζυγίου.»

Η άπάντηση του αρχιεπισκόπου δεν προ-ωριζόταν για τόν δημοσιότητα και κανέ-νας σάλος δεν θα είχε προκληθεί, αν μία εφημερίδα τού Λονδίνου με μεγάλη κυ-κλοφορία, τó «Νταϊνλν Μίρρορ», δεν έκρι-νε σκόπιμο να τόν δημοσιεύσει επερί-πτη θέσι και να υποβάλει ταυτόχρονα στους αναγνώστες της τó έρώτημα, αν συμφω-νούν ή όχι με τόν αρχιεπίσκοπο.

Έκείνο που έπακολούθησε, ήταν μία α-ληθινή θύελλα άντεγκάλλεσιν! Σε διάστη-μα ολίγων ημερών, 34.000 έπιστολές φτά-σαν στα γραφεία τού «Νταϊνλν Μίρρορ» από κάθε γωνία τού Ήνωμένου Βασιλείου. Οι άνδρες στη μεγάλη πλειοψηφία τους, αλλά επίσης και οι περισσότερες από τις γυναίκες, διακηρύσσανε τήν αδιάλλακτη αντίθεσή τους στις αρχιεπισκοπικές αντί-λήψεις, που μερικοί έφταναν ακόμη στο σημείο να τις χαρακτηρίσουν με άνοικη δ-ύπτητα.

Στην συζήτηση αυτή, που παραμέρισε μονομιά τόν ενδιαφέρον των Άγγλων ό-λα τα διεθνή και τα εσωτερικά προβλήμα-τα, αναμειχθήκανε πάστορες, ιεροκήρυκες, δικαστικοί, γυναικείοι συλλογοί, παιδαγω-γοί, δημοσιογράφοι — και οι περισσότεροι ανάμεσά τους για να υπερασπιστούν τήν άπειλούμενη (ήθική του γάμου), που, κα-τά τήν γνώμη τους, τήν αντίλαμβάνονταν και τήν έρμηνευε έσφαλμένα ο ύπερ-προ-οδευτικός αρχιεπίσκοπος!

Το πράγμα άπέκτησε ακόμη περισσότε-ρο ενδιαφέρον, όταν ο αρχηγός της Άγ-γλικανικής Έκκλησίας, για να άπαντήσει στις κατηγορίες που έκτοξεύθηκαν εναν-τίον του και, κυρίως, για να διαλευκάνη ώριμμένες παρεξηγήσεις, που — θεληματι-κά ή άβέλτητα — είχαν δημιουργηθεί, άπο-φάσισε να προβή σε νέες και αναλυτικέ-στες δηλώσεις για τó έπιμαχο θέμα, που, τήν φορά αυτή, δημοσιεύθηκαν με τήν μορφή ένυπογράφου άρθρου τού στήν έ-φημερίδα που έγκαινιωσε τήν συζήτηση: τó «Νταϊνλν Μίρρορ».

Με τό λεπτό και άδιόρατο έκείνου κιο-ύ-μο, που χαρακτηρίζει όλους τους καλλι-εργημένους Άγγλους — ακόμη και όταν είναι κληρικοί — ο αρχιεπίσκοπος (έξέφρα-σε τήν χάρά του, που βρισκόνταν τόσο πολλοί άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, στερρά προσλημένοι στην πίστι τους, σύμφωνα με τήν έκτη έντολή).

Παραδέχτηκε κατόπιν, ότι η άπιστία εί-ναι ένα άμάρτημα τετραπλό: «Άμάρτημα εναντίον του Θεού, άμάρτημα εναντίον του συζύγου ή της συζύγου, άμάρτημα εναντίον της κοινωνίας, που η ήθική της άσφάλεια άπειλείται, άμάρτημα, τέλος, εναντίον του ίδιου του εαυτού του για έ-κείνον που προβαίνει σ' αυτή τήν πράξη. Η εκκλησία — προσέθεσε — καταδικάζει και τώρα τήν άπιστία, όπως τήν καταδι-κάζε και άλλοτε. Στις θεμελιώδεις χρι-στιανικές αρχές τίποτε δεν έχει αλλάξει.

«Αν, όμως — πρόσθεσε ο — αυτό τό σπ-μείο τό άποφασιστικό του έπιχείρημα ο άρ-χιεπίσκοπος τού Καντέρμπουρι — άπιστία είναι άμάρτημα, άμάρτημα επίσης είναι και τό διαζύγιο. Τό διαζύγιο είναι αντίθε-τό πρós τήν βέλπια του Θεού. Ο Χριστός ο ίδιος μάς έδίδαξε, ότι ο γάμος είναι έ-νας ισοδύς δεσμός ανάμεσα στον άνδρα και στην γυναίκα.

Ο όρκος και χριστιανικός δρόμος δεν είναι να θεραπεύουμε τό πρώτο άμάρτη-μα με ένα δεύτερο. Ο δρόμος αυτός εί-ναι ο σκληρός δρόμος τής λήθης και τής συμφιλώσεως. Να συγκύρωση κανείς ένα άμάρτημα, είναι δύσκολο. Και δύσκολο να

Ο παντρεμένος και πολύτεκνος αρχιεπί-σκοπος τού Καντέρμπουρι με μία από τις έξη νύφες του και έναν από τους πολυά-ριθμους έγγονούς του.

Η άπιστία είναι σοβαρός λόγος

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ;

Ένα τεράστιο ήθικό και κοινωνικό ζήτημα, που συγκλονίζει την Άγγλία, μετά τις δηλώσεις τού αρχιεπισκόπου τού Καντέρμπουρι.

δεκτή, εκείνος που άμάρτησε, τήν συγγώ-μη με τόν τρόπο που πρέπει. Αλλά τό δύσκολο και χριστιανικό αυτό χρέος πρέ-πει να έπιζητήσουν να τό εκπληρώσουν και οι δύο σύζυγοι, πριν άποφασίσουν να άκολουθήσουν τόν δρόμο τού διαζυγίου.

Είπαν μερικοί — κατέληξε στο άρθρο τού άρχιεπισκόπου τού Καντέρμπουρι — πως η έκτη έντολή δεν ξεχωρίζει, αν έ-γινε μία ή δύο φορές η άπιστία. Αυτό εί-ναι σωστό κι' έπιθυμώ να τονίσω πως σέ-φε τής Έκκλησίας δεν είναι να σύρει μία διαχωριστική γραμμή σ' έναν καθωρισμένο «άριθμό». Η Έκκλησία δεν έγκρίνει σε καμιά περίπτωση τό διαζύγιο. Έπιθυμεί ο γάμος να είναι ισοδύς — κι' αυτή εί-ναι η δική της «διαχωριστική γραμμή». Τό Κράτος, όμως, αναγνωρίζει τό διαζύγιο. Και αν τό Κράτος υποχωρήσει κατά ένα βήμα σ' αυτή τήν άναγνώριση και προ-σφέρη στους συζύγους τήν δυνατότητα να συμφιλιώθουν, αυτό σημαίνει πως θα κάνει ένα βήμα πρós τήν κατεύθυνση τής Έκ-κλησίας.

Η μελετημένη έπιχειρηματολογία τού αρχιεπισκόπου στις νέες δηλώσεις του δεν έκανε να μεταπεισθούν όσοι είχαν εξ άρ-χής κρηυχή αντίθετοι στις άποψεις του, αλλά μετρίασε τόν τόνο τής δ-ύπτητας, που είχε πάρει η συζήτηση.

Στα γραφεία τού «Νταϊνλν Μίρρορ» έ-φτασε καινούργιο κύμα από έπιστολές, όπου, όμως, και αυτοί που διαφωνούσαν πρós τόν αρχιεπίσκοπο, διατύπωναν με ή-πιότητα τήν άποψή τους. Τό περιεργότε-ρο ήταν πως, ανάμεσα στους έπιστολογρά-φους, οι πιο αδιάλλακτοι, όσους τής θεω-ρή για λόγους διαζυγίου, ήταν ανύπαντροι. Και πως οι περισσότεροι παντρεμένοι — έκείνοι, όπλασή που συνέβαινε να έχουν προσωπική πείρα στο ζήτημα! — έδλωσαν πως είναι σύμφωνοι με τήν θεωρία τής «λή-θης και τής συμφιλώσεως»!

«Ήταν καιρός — έγραψε ένας παντρε-μένος οπουδαστής, ηλικίας 27 έτών — να διακηρύξει ένας ιερόρκης τόν νόμο ως βασιλικότερο του βασιλέως. Σέ ώριμμένα κράτη, η άπιστία διώκεται σαν έγκλημα και κανείς δεν ρωτάει τόν συζύγο, αν θέ-λη να συγκύρωση τήν άπιστία. Στην άπα-ρόδεκτη αυτή κατάσταση, οι δηλώσεις τού αρχιεπισκόπου προετοιμάζουν ένα τέμα.»

«Οι δηλώσεις τού αρχιεπισκόπου με πεί-ρασαν εξαιρετικά — έγραψε, αντίθετα, έ-νας ανύπαντρος δικαστής, 36 έτών. Υπο-στηρίζει ο άρχιεπίσκοπος πως τό διαζύγιο είναι ένα δεύτερο — και μεγαλύτερο, ί-σως... — άμάρτημα. Ξεχνάει, όμως, πως τό δεύτερο άμάρτημα είναι άλλη συνέπεια τού πρώτου και πως ποτέ δεν θα είχε συμβεί, αν δεν συνέβαινε τό πρώτο!»

Τὸ παραμῦθι τῆς πατρίδος

Τῆς Πατρίδας μας τὴ δόξα δὲν θὰ τὴν σκεπάσῃ λήθη
κι' ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, τῆς γιαγιάς τὸ πα-
(ραμῦθι)

— θὰ θυμίζῃ στὰ ἐγγόνια — σὰν ὡδὴ μίᾳς ὀφειλῆς —
τὴν λαμπρὴ τὴν ἱστορίαν τῆς πανώρης μας φυλῆς.
Θὰ θυμίζῃ τῆς Πατρίδας τοὺς γενναίους τοὺς προμάχους,
τοὺς νεκροὺς τοῦ Μαραθῶνα καὶ τοὺς Σαλαμινομάχους
καὶ θὰ λήῃ στὸ ἐγγόνι: «Νά, παιδί μου, τί χρωστᾷς
στοῦ «Μολὼν λαβέ» τὴ φράσιν καὶ στὸ «Τὰν ἡ ἐπὶ τὰς».
Καὶ θὰ λήῃ καὶ θὰ λήῃ ἡ γιαγιά πυρίνους λόγους
γιά τὴν Σπάρτη, τὴν Ἀθήνα καὶ γιὰ τοὺς Παλαιολόγους
μέχρι τότε ποὺ τῆς δόξας θάμπωσε ἡ ὁμορφιά,
κι' ὅσανα δὲν ἀκουστήκαν μέσα στὴν Ἀγία Σοφία,
τότε ποῦσπασαν τῆς νίκης τὰ φτερά γιὰ τὴν Πατρίδα
κι' ἔχασε ἡ φυλὴ γιὰ χρόνια τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα... *

— Ἀχου! Κι' εἴπειτα, γιαγιάκι;
— Εἴπειτα, μικρὸ μ' ἀγόρι, μπόρα πλάκωσε βαρειά
καὶ δεθῆκανε τοῦ γένους οἱ χρυσόφτερες ἐλπίδες
στῆς σκλαβιάς τῆς ἀλυσίδας.
Δὲν χτυποῦσαν πιά καμπάνες, κι' ἦσαν ὅλα σιωπηλά,
«γιατί τᾶσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά».
Καὶ ἡ δόξα ἡ αἰώνια
δὲν φτερούγιζε, παιδί μου, κάπου τετρακόσια χρόνια... *

— Χάθηκε, λοιπόν, γιαγιάκι, ἡ πανώρια ἡ φυλή;
— Δὲν ἐχάθηκε, χρυσό μου, κι' ἂν τὴν πότισαν χολή...
Ἔφτασε μιά μέρα πάλι γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς αἰῶνες
πὼς τὰ χρόνια δὲν γκρεμίζουν Πλαταιῆς καὶ Παρθενῶνες.
— Τί ὠραῖο παραμῦθι! Λέγε! Λέγε μου, γιαγιά!...
— Νά, παιδί μου, παραμῦθι κι' ὕμνος γιὰ τὴν λευτεριά,
ποὺ διέλυσε τῆς μπόρες καὶ τὰ σύννεφα τὰ μαύρα,
ὅταν ἐγίνε ἰδέα καὶ σκοπὸς στὴν Ἀγία Λαύρα.
Ἦταν ἀνοιξὶς σὰν τώρα. Ἐλουλούδιαζεν ὁ κάμπος
καὶ μπροστὰ στὴν ὠρία Πύλιν στῆς αὐγῆς τὸ πρῶτο θάμπος
γονατίζαν οἱ ραγιάδες καὶ μὲ μιά φωνὴ βαρειά
βροντοφώνησαν μὲ θάρρος: «Θάνατος ἡ Λευτεριά!».

Καὶ τοῦ ἔθνους τὴ λαχτάρᾳ
τὴν τραγουδῶσαν οἱ λόγγοι μὲ ντουφέκια καὶ μὲ συμπάρα
κι' ἐγίνε ἀπ' ἀκρῆς σ' ἀκρῆς — ὁ καθένας τὸ γνωρίζει —
κάθε πέτρα καὶ ταμπούρι, κάθε βράχος μετερίζι.
Νά, χρυσό μου παλληκάρι, πολεμήσαν οἱ γραικοί!
Πολεμήσαν γιὰ τὸ γένος μὲ καρδιά ἡρωϊκή
καὶ ποτίσαν μὲ τὸ αἷμα τῆς ἐλευθερίας τὴ γλάστρα
κι' ἔσπασαν τῆς ἀλυσίδας καὶ γκρεμίσανε τὰ κάστρα
κι' ἀπ' τὴ μιά στὴν ἄλλη ἀκρῆς

κεῖ ποὺ ἄλλοτε κυλοῦσε τῆς σκλαβιάς τὸ μαῦρο δάκρυ
ἀκουστήκανε τραγουδιὰ, ἐνῶ πέρα, πρὶν βαθεῖα,
ἀντηχοῦν τὰ καρρυφύλια καὶ χτυποῦνται τὰ σπαθιά.
Καὶ ἀνάσανε ὁ τόπος χτύπησε γλυκεῖα καμπάνα

καὶ ψηλὰ στὴν Ἀλαμάναν
ἓνας διάκος γιὰ τὴ δόξα ἀνοίγε καινούργιες πύλες
καὶ ζωντάνευε καὶ πάλι τῆς παλῆς τῆς Θερμοπύλης.
— Τὸν σκοτώσανε, γιαγιάκι;
— Νά, καλὸ μου παλληκάρι!
Μά, στοῦ Διάκου τὸ κουφάρι,
ποῦχε δώσει δείγμα θάρρους καὶ τρανῆς παλληκαρίας,
φύτρωσε δέντρι μεγάλο: Τὸ δέντρι τῆς λευτερίας!
Καὶ δοξάστηκε τὸ ἔθνος. Ἀνθίσε τὸ γέλιο πάλι
καὶ ἡ λευτεριά τοῦ γένους. ἡ ἐλπίδα ἡ μεγάλη,
ἐγίνε γλυκὸ τραγοῦδι, τὸν παλὸν αὐτὸν καιρὸ,
τοῦ Σουλιάτισσας τὸ ψάλλον τοῦ Ζαλόγγου τὸ χορὸ.
Τὸ τραγουδῶσαν ἀκόμη τ' ἄρματα τῆς κλεφτουργίας
κι' ἀντιλάλησαν οἱ λόγγοι

τῶπανε καὶ στὸ Βαλτέτσι καὶ στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς
καὶ στὰ Σάλωνα κατόπιν, στὰ Ψαρρά, στὸ Μεσολόγγι.
Καὶ φωτίστηκε ἡ πλάσι, μὲ γαλάζιο πάλι φῶς
καὶ ὁ πόθος γιὰ τὴ νίκη — πόθος ἀσβεστος, κρυφὸς —
ἐζωντάνευε, παιδί μου, μὲ τῆς Παναγίας τὴ χάρι
στὴν ὁρμὴ τοῦ Παπαφλέσσα, στὰ μπουρλότα τοῦ Κανάρη.
— Καὶ τί ἐγίνε, γιαγιά μου; Ἐνίκησαν οἱ γραικοί;
— Ἐνίκησαν, μικρὸ μου, γιὰτὶ φλόγα μυστικὴ
τοὺς ἐθέρμαινε τὸ στήθος, τὸ γενναῖο καὶ τ' ἀντρίκιο
κι' εἶχανε σ' αὐτὴ τὴν πάλῃ μὲ τὸ μέρος τοὺς τὸ δικη.
Κι' ἀναστήθηκε, παιδί μου, ἡ πανώρη ἡ φυλὴ,
φορτωμένη μὲ τῆς δόξας τὰ ἀμάραντα στεφάνια
καὶ ντυμένη σὰν καὶ πρῶτα στὴ γαλάζια τῆς στολῆ,
στάθηκε μὲ περηφάνεια
καὶ σπηλώνοντας τὸ σῶμα στὸν ἐλευθερον ἀγέρα
μὲ πολλὴ παλληκαριά
βροντοφώνησε ὡς πέρα
«Χαῖρ' ὦ χαῖρε λευτεριά!».

— Καὶ ποῖα ἦταν, γιαγιάκι, ἡ φυλὴ αὐτῶν τῶν χρόνων;
— Εἶναι ἡ φυλὴ, παιδί μου, ποὺ στὸ διάβα τῶν αἰώνων
ἔγραψε χρυσὲς σελίδες
κι' ἔχει φτιάξῃ Μαραθῶνες καὶ ἔχει θρέψῃ Λεωνίδες.
Εἶναι ἡ φυλὴ ποὺ πάντα γιὰ τῆς λευτερίας τὰ δῶρα
ἀψηφάει καταιγίδες, αἶμα, κουρνιαχτὸ καὶ μπόρα
καὶ τὴν ξέρον πέρα ὡς πέρα τὴν τρισένδοξη Ἑλλάδα!
— Ἀχ! γιαγιάκι, ἡ Ἑλλάδα, ἡ Πατρίδα μας γιαγιά;
— Νά, παιδί μου, ἡ Πατρίδα! Κρέσσα Πίνδο, Τζουμαγιά!
Μέτσοβο, Ἀγιοι Σαράντα, Γράμμος, Βίτσι, Τεπελένι!
Νά! ποῖα εἶναι ἡ φυλὴ μας ἡ τρανὴ καὶ τιμημένη!
Χίλιες δόξας ἱστορίες, ὑπερήφανες κι' ἀπλές...
— Μά, γιαγιάκι, γιατί κλαῖς;
— Κλαίω ἀπὸ μεγαλεῖο γιὰ τὸ γένος μας, παιδί μου,
κι' ἔτσι νάχης τὴν εὐχὴ μου
ἀκουσε ἀπ' τὴ γιαγιά σου τὴν ἀλήθεια τὴ μεγάλη
σὰν καὶ τούτῃ τὴν πατρίδα μέσ' τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλη!...

ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

-ΕΙΝΑΙ όλα έτοιμα, παλληκάρια μου;
— Όλα, καπετάνισσα, όλαί...
— Εφύγε ο Κίτσος;
— Εφύγε και σε λίγο θα βρίσκεται εδώ μαζί με το γιού σου...

— Λες να το καταφέρναι να βγεί ζωντανός από κει μέσα;
— Θα το καταφέρναι. Ο Κίτσος πλήρωσε καλά τους φύλακες, γιά να κάνουν τα στραβά μάτια. Κι' ύστερα, οι χωροφύλακες άποψε γλεντάνε και κανείς δεν θα τους πάρη είδησι. Άκου τί γίνεται εκεί κάτω...
Πραγματικά, μέσα στο σκοτάδι και τον άερα της νύχτας, άπομακρες πιστολιές ακουγονταν, χοροί και ζητωκραυγές και τραγούδια. Ήταν 12 Νοεμβρίου 1867. Τό πρωί εκείνο, είχε καταπλεύσει στον Πειραιά ο άτμοδρόμος «Ελλάς», που έφερε τη νέα βασίλισσα της Ελλάδος: Τήν «Όλγα». Πριν από δύο μήνες περίπου, ο βασιλεύς Γεώργιος είχε ταξιδέψει στη Ρωσία γιά να την παντρευτεί. Και τώρα έπείσθη μαζί της, Πορ' όλη την καταρρακτώδη βροχή, πλήθη κόσμου είχαν συγκεντρωθεί στο λιμάνι, γιά να υποδεχτούν, όπως ταίριαζε, τό βασιλικό ζεύγος.

νά κοιτάται, άμέριμνο γιά τό όραμα που παίζόταν γύρω του. Κανείς, όπως φαίνεται, δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Κι' άν ή Δράκαινα ήθελε, θα μπορούσε να γυρίση στίτη της χωρίς να μάθουν ποτέ ποιός είχε σκοτώσει τό Σταμούλη. Μά ή ψυχή της δεν τό σίχωνε αυτό. Στέφτηκε πώς κάποιος άλλος πάλι —κάποιος άδώς— θα πλήρωνε τη δική της άμαρτία! Έτσι, χωρίς να χάση καιρό, τράβηξε στο σπτάκι του παπά Βαγγέλη. Όταν χτύπησε την πόρτα του και μπήκε μέσα, ο άγαθος εκείνος Ιερέας τρόμαξε που την είδε με φουστανέλλα και ζωσμένη στ' άρματα.

— Η Βασιλική όμως του έξηγήσε τη συμφορά της και τον παρακάλεσε να πάη αύριο, μόλις θα ζημέρωνε, να ειδοποιήση τη χωροφυλακή πώς αυτή είχε κάνει τό φογκό.

— Άστε δεν θα παραδοθής, παιδί μου; τη ρώτησε συγκινημένος εκείνος. Πού έχεις σκοπό να πάς;

— Άν παραδοθώ, παπά μου, δεν θα μπορέσω ποτέ πιά να βοηθήσω τό γιού μου, άπακρίθηκε ήσυχα ή γυναίκα. Θά πεθάνω στη φυλακή με μανιρί μου την καρδιά. Γι' αυτό θά τραβήξω γιά τη Δίωρη. Έκει πάλι, στις άπάτητες κορφές της, έχει τό λιμέρι του ο άρχιληστής Κουτσοδράκος, που συγγενεύουμε άπ' τον άντρα μου. Σ' αυτόν λοιπόν θα πάω.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣΣΕΣ των όρέων

Περισσότερο όμως άπ' όλους, την ήμέρα εκείνη διασκεδάσαν, ο στρατός κι' ή χωροφυλακή. Άρνια σφαγέτηκαν και σουβλιέςτηκαν, ή ρετιόνα έρρευσε άφθονή κι' ο χορός είχε άνάμει λεβέντικος μέσα σε όλους τους στρατώνες. Κι' ενώ ο κόσμος γλεντούσε με την καρδιά του κι' εύχόταν όλόμυγα ενά ζήσουν και να γεράσουν οι άήλιοι του άρχοντες, ενώ ή φρουρά των φυλακών είχε ξεγάρει γιά λίγο τ' ασήπρη της καθήκοντα, ένας κακός δεσμοφύλακας, ο Νάσος Καρύτης, πληρωμένος γερά από μερικούς έγχθρους της κοινωνίας, βοηθούσε να δραπέτηση μέσα από κει ένας κρατούμενος: Ο Γιώργης Δράκος.

Τό παλληκάρι αυτό δεν ήταν άς τότε άκόμη έγκληματίας. Τόν είχαν άυτόσο κατηγορήσει πώς είχε σκοτώσει κάποιον συγχωριανό του, γιά κάτι κτηματικές διαφορές. Όταν πήγε τ' άπόσπασμα να τόν πιάση, ο Γιώργης δεν έφερε καμιά άντίσταση. Ήταν βέβαιος πώς γρήγορα θ' άποδεδινε την άδωότητά του. Οι χωροφύλακες τόν μετέφερον τότε στην Αθήνα, όπου και τόν έκάλεσαν προσωρινά στις φυλακές. Η μάνα του όμως —μία λεβεντογυναίκα, άπ' τη γενιά των Τζαβελαίων— είχε άδυναμία στο μονογαμίδι της. Κι' επειδή έβλεπε τόν καιρό να περνά χωρίς να γίνεται τίποτε, άποφάσισε να ξεκαθαρίση μόνη της την υπόθεση.

Πέταξε λοιπόν τα γυναικεία της φουστάνια, φόρεσε μία φουστανέλλα τού άντρα της, ζώστηκε τ' άρματά του και μία κατασκοτεινή νύχτα, τράβηξε όλόμυγα στο σπτάκι τού Σταμούλη Σταμούλη. Όταν χτύπησε την πόρτα του, εκείνος την άνοίξε άνυποπτος. Σαν είδε όμως μπροστά του την κυρά-Βασιλική, με την πιστόλλα στο χέρι, τρόμαξε κι' άρχισε να τρέμει σαν τό ψάρι.

— Άκού, Σταμούλη, τού είπε εκείνη με τό καλό. Ξέρω πώς έσύ σκότωσες τό Μανώλη Τσορβά, γιάτι άγαπούσατε την ίδια γυναίκα και σου την πήρε. Μά γιά τό φόνο πού έκανες έσύ, πληρώνει τώρα ο γιός μου. Άν άγκαπάς λοιπόν τη ζωή σου, πάμε να τό πής στον ένωμοτάρχη. Άλλοιώς, θα σε κάνουν να φτύσης μαύρο αίμα...

Ο Σταμούλης, μ' όλο του τόν τρόμο, γέλασε σαρκαστικά.
— Είσαι τρελλή! της φώναξε. Έγώ σκότωσα τόν Τσορβά, μά πώς θα τ' άποδείξεις; Άν νομίζεις πως θα πάω να παραδοθώ με τη βία, είσαι γελασμένη. Από μικρό παιδί μισούσα τό Γιώργη. Τόν μισούσα, γιάτι έγώ ήμουνα από ταπεινό σόι. Ένώ εκείνος κοιμάρανε πού ο παππούς του, ο Δράκος, πολέμησε στην επανάστασι κι' ή γιαγιά του, ή μάνα σου, ήταν Τζαβελαίνα!

Η Βασιλική τόν κύταζε ξαφνιασμένη. Ποτέ δεν μπορούσε να φαντασθή πώς ήταν δυνατόν ένας άνθρωπος να μισή κάποιον άλλον, επειδή τό σόι του ήταν καλύτερο από τό δικό του! Η αλήθεια είναι πώς οι Σταμούληδες, δεν είχαν καλή φήμη στο χωριό κι' είχαν πάντοτε άνοιχτούς λογαριασμούς με τη δικαιοσύνη. Άντιθέτα δηλαδή από τούς Δράκους, πού σ' όλη την περιφέρεια των Τορίων, ήταν έξοικιστοί γιά την τιμιότητά τους, την παλληκαριά τους και την καλή τους καρδιά. Κανένα δεν είχαν βλάψει ως τότε. Κι' όταν ο Γιώργης πιάστηκε γιά τό φόνο τού Τσορβά, τό χωριό ζεσηκώθηκε στο πόδι γιά την άδικία πού γινόταν εις βάρος του. Όλοι τους σχεδόν ήξεραν, πώς ο φονιάς ήταν ο Σταμούλης. Μά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε γιά να τόν βοηθήσουν. Τά στοιχεία ήταν όλα εναντίον του.

Η μάνα του όμως, δεν είχε σκοπό ν' αφήση να πάη χαμένος ο γιός της.

— Θάρρης ή δεν θάρρης μαζί μου; τόν ρώτησε γιά τελευταία φορά. Άν άκνηθής, θα σε σκοτώσω με τό ίδιο μου τό χέρι...

Τρέχοντας εκείνος, κοιμήθηκε πώς θα την άκολουθούσε. Έρριξε στους ώμους του μία κάπα κι' έτοιμάστηκε να βγή μαζί της. Μιά στιγμή όμως πού ή Δράκαινα τόν είχε αφήσει από τα μάτια της, ο Σταμούλης έκανε ένα πήδημα, άρπαξε μία κομπούρα πού κοιμόταν στον τοίχο και θέλησε να πυροβολήση εναντίον της. Η Βασιλική άωσε τόν πόλα της, έκανε μερικά βήματα σαν μεθυσμένος και σωριάστηκε στο πάτωμα πνιγμένος στο αίμα του.

— Άνάθεμά σε! φώναξε ή τραγική μάνα. Μ' έκανες φόνισσα χωρίς να τό θέλω...

Έμεινε γιά λίγο σκεφτική και πικραμένη. Τώρα πιά έβλεπε τό γάος πού είχε άνοική μπροστά της. Όταν πήγαινε στο σπτάκι τού Σταμούλη, γιά να τον άναγκάση να άπολογηση την πράξη του. Κι' όμως τά πράγματα δεν ήσαν άνόητα κι' έκανε κάτι πού δεν τό ήθελε. Κι' αυτό τό εκάτι δεν ήταν μονάχα ή δική της καταδίκη, αλλά και τού παιδιού της. Γιάτι τώσα πιά ο Γιώργης δεν θά μπορούσε ν' άποδείξει την άδωότητά του. Άυτός πού είχε σκοτώσει τόν Τσορβά, ήταν νεκρός! Κι' οι νεκροί δεν μιλούνε...

Σαν τρελλή ή Βασιλική βγήκε στο δρόμο. Τό χωριό έξακολουθούσε

Η Βασιλική όμως τόν πρόλαβε κι' όδεδίωσε την πιστόλα της στο στήθος του...

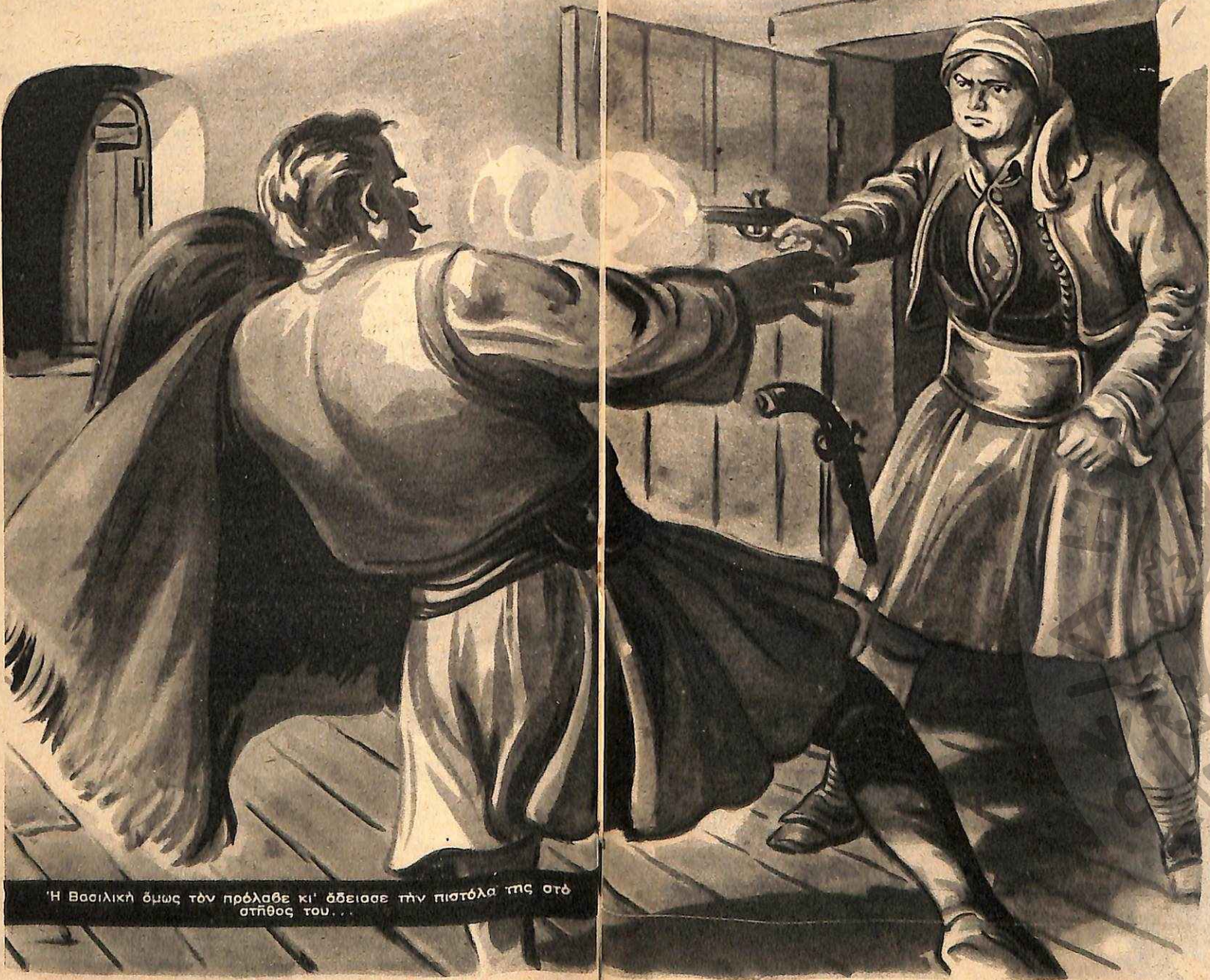
Κι' όταν με τό καλό βγή ο Γιώργης μου άπ' τη φυλακή, τότε θάρρω πώς να παραδοθώ...

Τού κάκου ο παπά Βαγγέλης προσπάθησε να τη μεταπειλή. Έκείνη είχε πάρει πιά την άπόφασή της. Κι' όταν έπειτα από μία ββομάρα βρέθηκε κοντά στον Κουτσοδράκο, ο λήσταρχος την υποδέχτηκε όπως πάλι να περνά ο καιρός, καθώς μάθαινε άπ' αυτούς πού έπαινε ή συμφορά διαφορετικά: Θά έλευθέρωνε τό Γιώργη μέσα από τη φυλακή, ή εστω κι' άν επρόκειτο να χάση χιλίες φορές τη ζωή της!

Ο Κουτσοδράκος όμως της έξηγήσε, ότι αυτό πού λογάριζε να κάνει ήταν άληθινή τρέλλα. Είχε άκούστα πώς μέσα από τη φυλακή δεν μπορούσε να ξεφύγη ούτε μυίνα. Πώς ήταν λοιπόν δυνατό να έλευθέρωση άιες πού θάχε ν' άντιμετωπίση. Μά στη συμμορία τού Κουτσοδράκου, υπήρχε ένας ληστής: Ο Κίτσος Καρύτης. Αυτός είχε ένα ξάδελφο δεσμοφύλακα στις φυλακές εκείνες της Αθήνας. Άν τόν πλήρωναν καλά, θα βοηθούσε τό Γιώργη να δραπέτηση. Η Δράκαινα, είχε στείλει κιό-Κι' ο δεσμοφύλακας είχε μείνει σύμφωνος κι' είχε όρίσει την ήμερομηνία της άποδράσεως γιά τη νύχτα της 12 Νοεμβρίου 1867. Όταν να τού έδιναν γι' άντάλλαγμα πέντε χιλιάδες δραχμές.

Ο άρχιληστής, πού δεν ήθελε να χαλάση τό χατήρι της συγγένεσάς του, άναγκάσε τούς ώμους του. Έπειδή όμως τό κεμίρι τού ήταν άδειανό, πήρε τη συμμορία του και τη Βασιλική, μπήκαν στο χωριό Κρανιά κι' έπιασαν τόν πλούσιο πάρεδρό του, τό Θανάση Δημητράκη. Γιά να σώση τό κεφάλι του εκείνος, πλήρωσε δώδεκα χιλιάδες δραχμές. Από τά χρήματα αυτά, πήρε τά μισά ή Δράκαινα, φόρεσε πάλι τά φουστάνια της και παίρνοντας μαζί της τόν Κίτσο Καρύτη κι' όλλα τρία παλληκάρια, κατέβηκαν στην Αθήνα την ήμέρα ακριβώς πού έφτασαν στον Πειραιά οι Βασιλείς.

Ο Κίτσος Καρύτης τά είχε τακτοποιήσει όλα. Κι' ο δεσμοφύλακας τούς είχε ύποσχεθή πώς ο Γιώργης θά πηδούσε τόν ψηλό μαριτόχιο της φυλακής κατά τά μεσάνυχτα. Έτσι κι' έγινε. Μόλις ο Δράκος πήδησε τόν μαριτόχιο, δύο χέρια τόν έπιασαν από τούς ώμους.

— Χτύπησε; τόν ρώτησε μία φωνή. Μπορείς να περπατήσεις;
— Είμαι μία χαρά! άποκρίθηκε εκείνος. Έο' είσαι ο Κίτσος;
— Λγώ είμαι. Πάμε να φύγουμε άωας, γρήγορα από δω. Η καπετάνισσα, ή μάνα σου, σε περιμένει να σε σφίξη στην άγκαλιά της...

Τά δύο παλληκάρια, πήραν τρέγοντας τό δρόμο. Ωστόσο στο μυαλό τού Δράκου είχε καρφωθή μία φράση: Γιάτι ο Κίτσος έπλε τη μάνα του καπετάνισσας: Ήξερε βέβαια, από μυστικά ήμνίσματα πού τού έστειλε στη φυλακή, πώς αυτή είχε τακτοποιήσει όλη την υπόθεση. Μά δεν ήξερε άκόμη ποιοι την είχαν βοηθήσει. Ο δεσμοφύλακας —ο Νάσος Καρύτης δηλαδή— τού είχε πη μονάχα, πώς ο Κίτσος ήταν ξάδελφός του. Δεν τού είχε όμως πώς ήταν και ληστής τού βιαιού τού Κουτσοδράκου.

Η συνάντησι μπέρας και γιού, ήταν συγκινητική. Η Δράκαινα, τόν πήρε στην άγκαλιά της και χωρίς να προφέρει λέξη, άρχισε να κλαίει με βουβά δάκρυα. Ούτε χαρούμενες φωνές άκούστηκαν, ούτε λόγια άγάπης. Όλα έγιναν χωρίς θόρυβο, ήσυχα και άπλά. Ύστερα όλοι μαζί τράβηξαν πρds τό Δαφνι, όπου τούς περιμέναν έξη άλογα. Μά τη στιγμή ακριβώς πού έτοιμάζονταν να τά καβαλλήσουν και να φύγουν, μία δυνατή φωνή άκούστηκε μέσα στο φθινόπωρινό εκείνο ζημεριόμα:

— Έν δένεσαι τού νόμου, σταθήτε! Ο πρώτος πού θα κινηθή άπ' τη θέσι του, θα μείνη στον τόπο! Είσαστε κυκλωμένοι από παντού...

— Κάποιος μάς πρόδωσε, καπετάνισσα! Έκανε ο Κίτσος στη Βασιλική.

— Όχι, άκόμη! άποκρίθηκε εκείνη άγρια. Έμπρός, στ' άλογα! πρόσταξε με τη βροντερή φωνή της. Δεν θ' αφήσουμε να μάς πιάσουν σαν τά ποιντικά...

Η προσταγή της έκτελέστηκε άμέσως. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκαν και οι έξη σ'ις πλάτες των άλόγων τους κι' ώρμησαν σαν βολίδες μπροστά. Άμέσως όμως, δυνατές όμοφροντίες άκούστηκαν άπ' όλα τά σημεία μαζί. Ο Κίτσος Καρύτης κατρακύλησε κατάχαλα, ούρλιαζοντας άπ' τόν πόνο. Ένα δεύτερο βόλι χτύπησε λοξά στο δεξιό μάτι τού Γιώργη Δράκου, πού ταλαντούετη πάνω στ' άλόγο του, έτοιμος να πέση. Τόν έβλε δώω ή μάνα του και τόν ζύγωσε τρομαγμένη.

— Κουράγιο, γιού μου! τού φώναξε. Σε λίγο θαμιασε μακριά... Πυροβολώντας δεξιά κι' αριστερά, ή Βασιλική μαζί με τούς τρεις άλλους ληστές και με τό Γιώργη τού μέση, κατάφεραν να σπάσουν τόν κλοιό και να ξεφύγουν μέσα από τά χέρια τού άποσπάσματος.

Άλλά με ποιόν τρόπο τούς είχαν «μυριστή» και τούς έστησαν ενέδρα; Από τά 1835 σχεδόν, στο Δαφνι υπήρχε ένα μικρό χάνι: Τό «Ελληνοκόνιο». Όλοι οι ταξιδιώτες, πού πήγαιναν ή έρχόντουσαν από τη Θήβα κι' από τ' άλλα μέρη, περνούσαν υποχρεωτικά από κει. Έτσι έγινε λοιπόν και με τούς πέντε ληστές, πού άφταν τ' άλογά τους στο χάνι, με την παραγγελία να είναι έτοιμα τη νύχτα της 12ης Νοεμβρίου.

Φυσικά ο χανιτζής δεν ήξερε με ποιους είχε να κάνει. Στην άρχή φαντάστηκε πώς κι' αυτοί ήταν σαν τούς άλλους, πού έρχόντουσαν από τά χωριά να παρακολουθήσουν την άφιξη των βασιλέων. Αυτό πράγματι άμως τού έκαναν εντύπωση: Άφού οι ταξιδιώτες ήταν πέντε, γιάτι είχαν έξη άλογα μαζί τους; Και γιάτι τού έδωσαν παραγγελία να είναι έτοιμα τη νύχτα της 12 Νοεμβρίου, ενώ ο πανηγυρισμός της ποταειούσης θά κρατούσε τρεις δολκιπρες μέρες; Τά δύο αυτά ερωτήματα τόν έβωσαν σε ύποψια. Και καθώς ήταν άνθρωπος νομοταγής, τράβηξε άμέσως στο σταθμό της χωροφυλακής και ειδοποίησε τόν ένωμοτάρχη.

Ο ύπαξιωματικός αυτός φαίνεται πώς ήταν άνθρωπος έξυπνος. Νομιμίας σχεδόν κατάλαβε πώς κάτι έτρεχε. Άποφάσισε λοιπόν να τούς στήσει καρτέρι με τούς άντρες του, τη νύχτα πού είχαν όρίσει τού χανιτζή ότι θά πάνε να πάρουν τ' άλογά τους. Όπως κι' έγινε. Δυστυχώς όμως, εκτός από τόν Κίτσο Καρύτη πού σκοτώθηκε, οι άλλοι κατόρθωσαν να ξεφύγουν. Κι' όταν την επομένη τό πρωί μαθεύτηκε ή άπόδρασι τού Γιώργη Δράκου, ο ένωμοτάρχης ήταν βέβαιος πώς ο έκτος της συντροφιάς ήταν ο δραπέτης κατάδικος. Πραγματικά, ή ύπόθεσι ξεκαθάρισε γρήγορα, όταν μέσα στο σελάχι τού Κίτσου Καρύτη, βήκαν ένα γράμμα τού ξαδελφού του δεσμοφύλακα, πού ζητούσε από τόν άρχιληστή Κουτσοδράκο και την καπετάνισσα Βασιλική, άλλες χιλίες δραχμές γιά «τό καλό πού τούς έκανε».

Έτσι ο Νάσος Καρύτης πιάστηκε άμέσως, όυολόγησε την αλήθεια και πλήρωσε με τό κεφάλι του τη βοήθεια πού έδωσε στους ληστές. Μά τί τ' έδωκε; Έκείνοι βοσκόντουσαν κιόλας στη Δίωρη, στο λιμέρι τού Κουτσοδράκου. Ο Γιώργης πάλι έπροσέφερε από μίνα, άνέισε σε ζωή και σε θάνατο. Τό τοαύια του ήταν βαθύ. Κι' όταν έγινε καλά, τό μάτι πού είχε δεχθή τό βόλι, είχε καταστραφή τελείως. Από τό περιστατικό αυτό, έμεινε και τό γνωστό δημοτικό τραγούδι:

«Ο Δρόνος φοροδύλαγεν άπ' τού βουνού τη σόνη
κι' ή Δράκαινα, ή μάνα του, τόν άκούσε μονάχη.
Μπροστά ο Δρόκος, πίσω αυτή, περνοβη τό μονοπάτι,
ανάθεμα τό σταυρωτή, πού τούδυνε τό μάτι...»

«Σταυρωτήδες» έλεγαν οι ληστές ήρωικούς χωροφύλακες, επειδή φορούσαν τά φυλάγία τους σταυρωτά στο στήθος. Ωστόσο ή άπόφασι αυτή τού Γιώργη Δράκου, μέσα από τις φυλακές άναστράτωσε κυριολεκτικά τούς Αθηναίους. Οι έφημερίδες της εποχής, άνοιξαν να ήμνίσουνται κομνηνοί σχεδόν εναντίον των άγων, οι όποιοι με την άνέλεσιόν των, έδωσαν άφορη είς τά παντοία κομποκά στοιχεία της άπόφασής, να έπαυξήσων την τομοκρατίαν των και να ύψώσουν παντού θορραίες κεφαλές. Η θορονομασία μάλιστα της άντιπαρατάξεως, έφτασε στο σημείο ν' άποκόλη τούς κυβερνητικούς άλυστοδούλους.

Έτσι, ένα διάταγμα της 26 Σεπτεμβρίου 1868, έπικηρυττε τό κεφάλι της Βασιλικής γιά τριάντα χιλιάδες δραχμές. Άίνο άπόφασα, έπικηρυτταν και τό κεφάλι τού Γιώργη Δράκου, με τό ίδιο ποσό. Ο Κουτσοδράκος, πού τούς είχε κοντά του, άνοιξε ν' άναμνη.

— Ποέπει να φύνε, καπετάνισσα, της έλεγε συννά. Να πάρη τό Γιώργη και να τρώζετε γιά την Πόλη. Έκει κανείς δεν σας γνωρίζει. Ένώ ήδω, τό οικό σας θάναι μαύρο κι' άσπρο...

— Ένεις δίκιο, άπαντούσε εκείνη. Μά νιά να πόνε να ζήσουμε στην Πόλη, ποέπει τό κρεμό μας να έχη υπόλοιπο γούρφα. Σαν θα τό γεμίσουμε λοιπόν, θα παροτήσουμε τόν τόπο μας και θα ξεπνιγούμε...

Και γιά να τό εγείρουν, μάνα και γιός, άνοιξαν να κατεβήσουν στα διάφορα χωριά, να πατούν τά πλούσια κονδύια των κτηνοτρόφων, να πίνουν σιμιγδαλάς και να βασανίζουν τόν κόσμο. Κάποια νύχτα ώστόσο, ένα άπόσπασμα κατόρθωσε να κυκλώη τη Βασιλική μαζί με τούς παλληκάρια της, στα περίχωρα της Λεσβοδίας. Η καπετάνισσα είχε πεί εκεί γυρίς τό γιό της, γιά να αλληλωτήση ένα πλούσιο τοε-λιννοπόλο. Αυτή θά ήταν ή τελευταία της ληστεία —όπως έλεγε— γιάτι τά άλογα πού θά έπαινε, υπελάμβανε πώς θά έφταναν να φύγη μαζί με τό Γιώργη στην Πόλη.

Κάποιος βοσκός όμως, πού τούς είδε να τοιγυρίζουν ύποπτα έξω από την πλούσια στήνη τού άσπεντικού του, έτοξε και ειδοποίησε τόν άποσπασμάρχη της περιοχής. Η μόνη πού άναψε τότε άντίμεια στους ληστές και τούς χωροφύλακες, ήταν κάτι χωρίς ποσινούμενο. Κι' όταν ή φοδ-ή έκείνη λησταρχία είδε πώς οι τρεις άντροποι της είχαν σκατή καταλάβε πώς και τό δικό της τέλος είχε φτάσει. Σήριξε λοιπόν, την πιστόλα της στο στήθος της και πυροβόλησε.

Έτσι δεν θα με πιάσουν ζωντανή! ψιθύρισε κλείνοντας τά μάτια της. Έπαιξα άσχημο παιχνίδι με τό νόμο και τώρα πλώωω, όπως μου άρέζει...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΒΗΛΑΡΑΣ

Όσο πιο μεγάλη είναι μια αγάπη, τόσο πιο κερδοσμένοι βγαίνουν εκείνοι που αγαπιούνται, κρατώντας την κρυφή από όλους... Ορκισί μου πως δεν θα φανερώσεις σε κανένα το μυστικό μας...

Η όμορφη πυργοδέσποινα είχε διατάσει πολύ προτού δώσει την καρδιά της στον άνδρικό Ιππότη Γουλιέλμο, που την αγαπούσε από καιρό. Κι' όταν το αποφάσισε, του ζήτησε να της ορκιστεί πως κανένας δεν θα μάθει την αγάπη τους.

— Αν κι' ένας μόνον άνθρωπος μάθαινε το μυστικό μας, θα με χάσεις για πάντα, του είπε, αφού ο Ιππότης της έκαμε τον όρκο που του ζήτησε.

Η 'Υακίνθη ντε Φοντερβό ήταν ανηψιά του δούκα της Βουργουνδίας. Σε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων, οι γονείς της την είχαν παντρεύει μ' έναν ισχυρό χαροδεσπότη, που την περνούσε τριάντα τουλάχιστον χρόνια. 'Αλλ' η συζυγική ζωή τους κράτησε πολύ λίγο. Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, ο άντρας της σκοτώθηκε σ' έναν πόλεμο με κάποιο γειτονικό άρχοντα κι' από τότε είχε μείνει χήρα.

Ήταν τώρα είκοσι χρόνων. Οι γονείς της είχαν πεθάνει πια κι' ο θεός της δεν φαινόταν πρόθυμος να την ξαναπαντρεύει. Γιατί η 'Υακίνθη εξουσίαζε τρεις όχρους πύργους κι' ο δούκας σκεφτόταν πως εκείνος που θα τους έπαιρνε στην κατοχή του, θα μπορούσε να σηκώσει πολύ ψηλά το κεφάλι του.

'Αλλ' ούτε η 'Υακίνθη, που είχε αποκτήσει μια θλιβερή πείρα από τον πρώτο της γάμο, ήθελε να ξαναπαντρευτεί.

Σαφνικά, όμως, αισθάνθηκε την καρδιά της να χτυπάει πολύ δυνατά για τον Ιππότη Γουλιέλμο, που ήταν ο σημαιοφόρος του δούκα κι' ο ανδρείότερος από τους πολεμιστές του.

Η 'Υακίνθη, αφού πήρε τον όρκο του Ιππότη, του έδωσε ένα κλειδί, που άνοιγε μια μυστική πόρτα και την υποπαιθετή κανείς τίποτε.

Αρχισαν έτσι να βλέπονται κάθε μέρα κι' η αγάπη τους γινόταν ολοένα και πιο μεγάλη.

Ο Ιππότης Γουλιέλμος είχε, όμως, την κακή τύχη να έμπνευστο ένα ανίερο πάθος στη δούκισσα της Βουργουνδίας Ματθίλδη.

Πιστός στην αγάπη του για την 'Υακίνθη, ο Ιππότης, έκανε πως δεν έβλεπε τα λάγνα βλέμματα που του έριχνε η δούκισσα και πως δεν καταλάβαινε την τρυφερή σημασία που είχαν τα λόγια της.

Μια μέρα, όμως, η δούκισσα τον κάλεσε στο δωμάτιό της και, με λόγια φλογερά και αδιάντροπα, του φανέρωσε το πάθος της.

Αυτή τη φορά, ο Ιππότης Γουλιέλμος δεν μπορούσε να προσποιηθεί πως δεν είχε καταλάβει. Ψυχρός και αδιάφορος στις προκλήσεις της, της απάντησε λοιπόν:

— Δεν είμαι εγώ εκείνος που θα προδώσω την πίστι που έχω ορκισθεί

Κρυφή ΑΓΑΠΗ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Μα η δούκισσα ξεφώνιζε με τόση λύσσα, που ο άντρας της σκέφτηκε πως δεν μπορούσε παρά να του έλεγε την αλήθεια. Την παρακάλεσε, λοιπόν, να ξαναγυρίσει στο δωμάτιό της και κάλεσε τον Ιππότη Γουλιέλμο να εμφανιστεί μπροστά του. Του είπε τότε ποια τρομερή κατηγορία τον βάραινε και τον ρώτησε τί είχε ν' απολογηθεί.

Ο Ιππότης βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο δίλημμα. Θα μπορούσε, βέβαια, να φανερώσει την αγάπη του για την 'Υακίνθη, και ν' αποστομώσει τη δούκισσα. 'Αλλά, με τον τρόπο αυτό, θα παρότρυνε τον όρκο του και θα χάνει για πάντα τη γυναίκα που έλάτρευε. Αν, αντίθετα, σιωπούσε, ο δούκας θα τον θεωρούσε ένοχο και θα τον καταδίκαιε σε θάνατο.

Στο τέλος, προτίμησε το πρώτο. Κι' αφού ζήτησε από το δούκα να του υποσχεθεί πως θα φύλαγε το μυστικό του, του φανέρωσε τη μεγάλη αγάπη του για την ανηψιά του και τις κρυφές σχέσεις του μ' αυτήν.

— Πώς θα μπορούσα, έχοντας την αγάπη της 'Υακίνθης, που είναι για μένα ολόκληρος ο κόσμος, να ρίξω τα μάτια μου σ' άλλη γυναίκα; είπε.

Ο δούκας, ακούγοντας αυτή την απάντηση, αισθάνθηκε πως ένα μεγάλο βάρος έφευγε από πάνω του. Το ότι ο Ιππότης είχε σχέσεις με την ανηψιά του, δεν του έκαμε καμμία εντύπωση.

Τον έδιωξε, λοιπόν, κι' όλη εκείνη την ημέρα, δεν ξανασκέφτηκε αυτή την υπόθεση. Το βράδυ, όμως, ανίκανος να κρατήσει το μυστικό που του είχε εμπιστευθεί ο Ιππότης, το φανέρωσε στη γυναίκα του.

Η δούκισσα φύραξε από το κακό της. Πώς, λοιπόν! Ο Ιππότης Γουλιέλμος είχε περιφρονήσει τη δική της αγάπη για χατήρι της 'Υακίνθης; Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Θα τον πολεμούσε με τα ίδια τα όπλα του.

Έπειτα από λίγο καιρό, ο δούκας έδωσε ένα χορδ στο παλάτι του. Ανάμεσα στους καλεσμένους ήταν κι' η 'Υακίνθη ντε Φοντερβό.

Η δούκισσα έτρεξε άμέσως κοντά της και, παίρνοντάς την παράμερα, άρχισε να της μιλάει για το Γουλιέλμο και για την όμορφη και κρυφή αγάπη τους. Ο τόνος της έδειχνε πως τα είχε μάθει όλα από τον ίδιο τον Ιππότη.

Η 'Υακίνθη έγινε κατακίτρινη κι' αισθάνθηκε τα γόνατά της να λυγίζουν. Κατάφερε ωστόσο, να συγκρατηθεί και σύρθηκε με κόπο σ' ένα γειτονικό σαλονάκι, όπου έπεσε σ' ένα ντιβάνι και ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο αγαπημένος της Ιππότης την είχε προδώσει! Δεν χωρούσε η παραμικρή αμφιβολία.

Στη σκέψη αυτή, το αίμα της πάγωσε μέσα στις φλέβες της κι' έπειτα από λίγο η καρδιά της έπαψε να χτυπάει.

Τού κάκου ο Ιππότης Γουλιέλμος την ζήτησε από ώρα πολλή μέσα στις αίθουσες του χορού. Κατάκοπος και πλημμυρισμένος από αγωνία, μπήκε στο τέλος, μέσα στο σαλονάκι για να ξεκουραστεί.

Και τότε είδε την 'Υακίνθη. Πήγε άμέσως κοντά της, και, νομίζοντας πως κοιμόταν, έβαλε το χέρι του στο μέτωπό της για να την ξυπνήσει.

'Αλλά, στην επαφή αυτή, αισθάνθηκε ένα παγερό ρίγος σ' όλο του το σώμα. Το μέτωπό της ήταν παγωμένο. Τρέμοντας από αγωνία, ο Ιππότης έσκυψε πάνω της κι' ακούμπησε το αυτί του στην καρδιά της. 'Αλλοίμονο, δεν χτυπούσε πια!

Κατάλαβε τότε πως αυτός ήταν η αιτία του θανάτου της. Την είχε σκοτώσει, παραδίδοντας τον όρκο του και προδίδοντας το μυστικό τους.

Έβγαλε άμέσως το ξίφος του κι' έχωσε τη μυτερή λεπίδα του μέσα στο στήθος του. Έπειτα από μια στιγμή, σωριαζόταν νεκρός στα πόδια της όμορφης πυργοδέσποινας, που είχε πεθάνει από αγάπη.

ΦΙΛΙΠ ΝΤΕ ΒΕΡΖΕΝ

Έβγαλε άμέσως το ξίφος του κι' έχωσε τη μυτερή λεπίδα του μέσα στο στήθος του...

ΟΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΙ ΦΤΙΑΝΟΥΝ

Καινούργια Χέρια

Έγχειρήσεις που μοιάζουν με θαύματα

Απ' την ημέρα που ο πρώτος άνθρωπος των σπηλαίων έλυσε τα δάχτυλά του με μια βареia πέτρα, οι βλάβες των χεριών αποτελούν μια απ' τις μεγαλύτερες και βασανιστικότερες αναπηρίες. Γιατί τα χέρια μας είναι απολύτως απαραίτητα για τη ζωή μας και δεν μπορούν ν' αντικατασταθούν με τίποτα. Σ' αυτά — και στο μυαλό — χρωστάει ο άνθρωπος την κυριαρχική θέση που απέκτησε μέσα στο ζωικό κόσμο, μολονότι η φύσις τον έπλασε χωρίς φυσικά όπλα και έφοδια για ν' αντιμετώπιση τους εχθρούς του και τους διαφόρους άλλους κινδύνους. Έπειδή όμως ακριβώς τα χρησιμοποιούμε συνεχώς, τα χέρια μας κινδυνεύουν ολοένα — ακόμη δε περισσότερο στη σημερινή εποχή της μηχανικής προόδου. Πραγματικά, έχει υπολογισθεί ότι, από κάθε τρία εργατικά άτυχηματα, το ένα συμβαίνει στα χέρια. Έξ' άλλου, τα χέρια άχρηστεύονται κάποτε από αρρώστιες ή από παραμορφώσεις εκ γενετής.

Στον τελευταίο πόλεμο, οι στρατιωτικοί γιατροί βρέθηκαν στην αρχή άβοηθοι σ' αυτόν τον τομέα. Δεν ήξεραν πολλά πράγματα για το χέρι, τον αξιοθαύμαστο αυτόν και πολύπλοκο μηχανισμό.

Έπειτα όμως, με τη συνεργασία όρθοπεδικών, νευρολόγων και χειρουργών, δημιουργήθηκε ένας καινούργιος κλάδος: η χειρουργική των χεριών. Οι Αμερικανοί στρατιωτικοί χειρουργοί, που ειδικεύθηκαν σ' αυτόν, έωσαν τα χέρια 20.000 τραυματιών.

Σήμερα, η τεχνική αυτή έχει τελειοποιηθεί ακόμη περισσότερο. Επιτυγχάνει δε αληθινά θαύματα, που δεν θα μπορούσε άλλοτε ούτε να τα διανοηθεί κανείς.

Για να δώσουμε μια ιδέα του έργου αυτών των χειρουργών, θα διαλέξουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

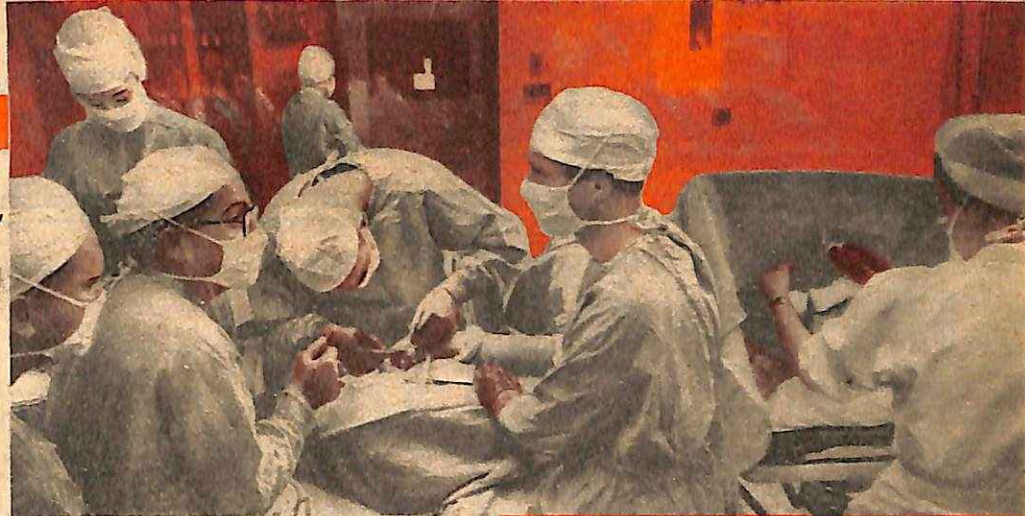
Τα δάχτυλα και των δυο χεριών ενός μηχανουργού της Ν. 'Υόρκης είχαν καταστραφεί τελείως από ένα μηχανήμα. Είχε διασωθεί μόνον ένα κομμάτι από τους αντίχειρες. Πρώτα απ' όλα λοιπόν, οι γιατροί περιποιήθηκαν τα τραυμάτα του, για να έβουλωθούν τελείως και να λείψι κάθε πιθανό κίνδυνο μόλυνσης, που θα δυσκόλευε και θα καθόεφε κατόπιν το έργο της αναδημιουργίας των χεριών του. Χρειάστηκαν γι' αυτό 10 μήνες περίπου. Μονάχα έπειτα απ' αυτή τήν προετοιμασία, τον παρέλαβε ο ειδικός χειρουργός. Αφού τον νάρκωσε, πήρε το δεξιό του χέρι και γύνωσε με το νυστέρι του το μετακάρπιο του δείκτου (το μακρύ εκείνο κόκκαλο του χεριού, που συνδέει το δείκτη με τα δακτύλα του καρπού). Το έκοψε, πήν ένωσι, του με τον καρπό. Έραψε ύστερα το δέρμα.

Έτσι, δημιουργήθηκε ένα καινούργιο και βαθύ αλγάκι ανάμεσα στη βάση του αντίχειρος και σ' το μετακάρπιο του μέσου δακτύλου. Το κομμάτι του αντίχειρος έλευθερώθηκε απ' το υπόλοιπο χέρι και μπορούσε πια να κινηθεί ελεύθερα και ανεξάρτητα.

Υστερα, ο χειρουργός πήρε το κομμένο μετακάρπιο σ' ένα μικρό δείκτη και το έφληρσε στερεά ανάμεσα στα μετακάρπια του παραμέσου και του μικρού δακτύλου, έτσι ώστε να προέξχει ως πέντε πόντους απ' το άκρωτριάς του χέρι με κλίση προς τον αντίχειρα.

Αφού έτοιμασε αυτό το σκελετό, τον σκέπασε μ' ένα φύλλο δέρματος απ' την κοιλιά του έγχειριζομένου. Άφισε όμως το δέρμα αυτό ένωμένο επ' τη μία πλευρά με το υπόλοιπο της κοιλίας, για να διατρέφεται κανονικά με αίμα, ώσπου να κολλήσει στη νέα του θέση.

Μετά ένα μήνα, χώρισε το δέρμα αυτό απ' την κοιλιά. Πρόσθεσε κατόπιν στη μία πλευρά του μεταφυτευμένου μετακαρπίου όσπου ένα μικρό κομμάτι κόκκαλο από τη

Ο δάκτωρ Ουίλλιαμ Λίτλερ έπινόμεσε μια χειρουργική τεχνική για να ξαναφτιάχνει τους κατεστραμμένους αντίχειρες, δίχως τους οποίους το χέρι είναι πραγματικά άχρηστο.

Λεκάνη, για να του δώση κανονικότερο σχήμα.

Κι' έτσι, ο μηχανουργός απέκτησε δυο καινούργια δάχτυλα, με τα οποία μπορούσε να κάνει στην έντελεια κάθε δουλειά!

Η ίδια διαδικασία επανελήφθη κατόπιν και για το αριστερό του χέρι.

Άλλη περίπτωση: Η πριονοκορδέλλα ενός ξυλουργού του πήρε τα δάχτυλα του αριστερού χεριού στη βάση τους. Ο δείκτης άποχωρήθηκε σχεδόν τελείως, κόπηκαν δε τα αισθητήρια νεύρα και οι τένοντες των τριών άλλων δακτύλων.

Ο χειρουργός έκοψε το δείκτη, που ήταν πια άχρηστος. Υστερα, με προσεκτικές τομές, έφαξε και βρήκε τις κομμένες άκρες των νεύρων των άλλων δακτύλων (δουλειά δυσκολώτατη, για την οποία χρειάστηκε πολλές ώρες). Και τις έραψε μεταξύ τους με λεπτό μετάξι. Έπειτα από 4 μήνες, τα νεύρα είχαν ξανασυνωθεί και τα δάχτυλα είχαν βρει πάλι την αίσθησή τους.

Δεν μπορούσαν όμως να κινηθούν, εφόσον ήταν ακόμη κομμένοι οι τένοντες — τα μακριά εκείνα «κοκκινιά» που διατρέχουν όλη την παλάμη, απ' τον καρπό έως τα δάχτυλα, κι' επιτρέπουν στα δάχτυλα να ανοιγοκλείσουν, να πιάνουν, να σφίξουν.

Υπάρχουν δυο τένοντες σε κάθε δάχτυλο. Ο χειρουργός λοιπόν αφαίρεσε τον ένα — το λιγώτερο σπουδαίο — και τον χρησιμοποίησε για να ένωση τα χωρισμένα άκρα του δευτέρου. Μετά 2 μήνες, ο ξυλουργός κουνούσε τα τρία δάχτυλα του όπως και πριν, και ξαναγύρισε στη δουλειά του.

Τέλος, ένας τεχνίτης είχε χάσει τον αντίχειρα του δεξιού χεριού του. Αφού έπαιξε κανονικά το αρχικό τραύμα, ο χειρουργός αφαίρεσε το μετακάρπιο του δείκτη. Έτσι, ο δείκτης έμεινε ένωμένος με το υπόλοιπο χέρι μονάχα με τους τένοντες, τα νεύρα και τα αιμοφόρα αγγεία του. Ο χειρουργός τον κόντυνε λίγο, ώστε να γίνει ίσος στο μήκος μ' ένα αντίχειρα. Τον μετατόπισε ύστερα, τον έστριψε λίγο και τον έφληρσε μ' ένα βοηθητικό κόκκαλο στο μετακάρπιο του αντίχειρος. Τέλος, ένωσε τους τένοντες του αντίχειρος με τους τένοντες του μετατοπισμένου δείκτη. Έραψε το τραύμα. Και, σε λίγον καιρό, ο πρώην δείκτης λειτουργούσε περίφημα σαν αντίχειρ, ενώ το ρόλο του δείκτη ανέλαβε ο μέσος.

Το χέρι του τεχνίτη είχε τόσο φυσική όψη, ώστε έπρεπε να προσέει κανείς πολύ για να αντιληφθεί πως έλειπε ένα δάχτυλο. Είχε δε αποκτίσει τέτοια ευχέρεια κινήσεων, ώστε μπορούσε ακόμη και να λύση και να ξανασυναρμολογήση το ρολόι του!

Άλλες τέτοιες έγχειρήσεις γίνονται σε περιπτώσεις παραμορφώσεων από αρθρίτιδα, πολιομυελίτιδα ή λεπρά. Επίσης σε δυσμορφίες του χεριού, που υπάρχουν εκ γενετής. Ένα παιδί π. χ. είχε γεννηθεί με τα δάχτυλα των χεριών του ένωμένα μεταξύ τους με δέρμα. Όταν του τα χώρισαν, κάθε χέρι του είχε έξη δάχτυλα, δίχως αντίχειρα. Απ' την επούλωση δε των τομών, μαζεύονταν τα δάχτυλα του κι' έμοιαζαν σαν γαμψά νύχια. Χρειάστηκε λοιπόν μια σειρά έγχειρήσεων, για να γίνουν ίσια, ν' αφαίρεθ από κάθε χέρι το δάχτυλο που πλεόναζε και το ένα απ' τα υπόλοιπα να πάρη τη θέση του αντίχειρος.

1) Στο Νοσοκομείο Ρούζβελτ της Νέας 'Υόρκης, οι χειρουργοί ξαναφτιάχνουν το τρίτο δάχτυλο του αριστερού χεριού ενός μηχανικού. 2) Η μικρή Λύν Σούμαν (δεξιά) είχε γεννηθεί με τα δάχτυλα των δυο χεριών της ένωμένα μεταξύ τους με δέρμα, χρειάστηκαν δε 24 έγχειρήσεις για να γίνουν τα χέρια της σχεδόν κανονικά. 3) Ένας τεχνίτης είχε χάσει σ' ένα δυστύχημα τον δεξιό αντίχειρα, κι' οι χειρουργοί έβαλαν στη θέση του το δείκτη.

Στά νύχια του "χεραμιού"

"Ένα έγκλημα στην Πόλι του Μεξικού"

Στους φιλάθλους και στους κοσμικούς κύκλους του Μεξικού, ο Ροτζέριο Καλέγιο ντε Καμπρίλες, ήταν γνωστός με την ονομασία «Γεράκι», για το προφίλ του που έμοιαζε μ' αυτό του όρνιου. Έτσι τον ήξερε κι' η όμορφη σενιόρα Σοφία Ίνες Αρίστα Μπραγκάντζα.

Η πλούσια αυτή χήρα έμενε σε μία πολυτελή βίλλα, τριγυρισμένη από πελώρια κυπαρίσσια, που τ' είχαν φυτέψει οι Αζτέκοι πριν ακόμα απ' την ισπανική κατοχή. Η μεγάλη περιουσία της κι' η άριστοκρατική γενεαλογία της της έδιναν εξέχουσα θέση στην ανώτερα κοινωνία της Πόλεως του Μεξικού.

Είχαν περάσει δυο χρόνια μονάχα από την ανακήρυξη της Ισπανικής Δημοκρατίας, την εκθρόνιση του Αλφόνσου ΙΙου και τη δημευση όλων των βασιλικών κτημάτων. Μά οι γαλαζοαίματοι του Μεξικού, απόγονοι των Ισπανών ευγενών, έτρεμαν ακόμη από αγανάκτηση γι' αυτή την «ίεροσυλία» — και περισσότερο ίσως απ' όλους η άγέρωχη σενιόρα Μπραγκάντζα.

Είχε γνωρίσει προσωπικά τον Αλφόνσο. Μιά και δεν μπορούσε λοιπόν τώρα να κάνει τίποτ' άλλο γι' αυτόν, αποφάσισε να γεμίσει τουλάχιστον τους τοίχους της βίλλας της με έγχρωμες καλλιτεχνικές φωτογραφίες του. Γι' αυτό τό σκοπό, ήρθε σ' επαφή με τον Καλέγιο, το «Γεράκι», που ήταν ο καλύτερος φωτογράφος της Πόλεως του Μεξικού κι' είχε πελάτες του τους πλουσιότερους του τόπου.

Έτσι τουλάχιστον είπε ο ίδιος στην άστυνομία, όταν την κάλεσε στο σπίτι της σενιόρας Μπραγκάντζα.

Παρ' όλη την επαγγελματική ψυχραιμία τους, οι άστυνομικοί δεν μπόρεσαν να μη φρίξουν απ' το θέαμα που παρουσίαζε η δυστυχή χήρα, νεκρή, παραμορφωμένη από άγρια και βάρβαρα χτυπήματα στο πρόσωπο και στο κεφάλι...

Ο Καλέγιο εξήγησε στους ντετέκτιβ πώς είχε ένα ραντεβού με τη σενιόρα Μπραγκάντζα, για να κλείσουν όριστική συμφωνία για τις φωτογραφίες του βασιλέως Αλφόνσου. Έφτασε πραγματικά εκεί την ωρισμένη ώρα, στις 3 μετά το μεσημέρι.

Καθώς έτοιμαζόταν να χτυπήσει την εξώπορτα της βίλλας, την είδε ν' ανοίγει απότομα και να όρμαει έξω ένας άντρας. Τον αναγνώρισε: Ήταν κάποιος Πέπε, ένας τύπος, που συχνάζε στα πάρτυ, στις «φιέστες», στις ταυρομαχίες, παντού όπου υπήρχαν πλούσιες γυναίκες. Ο Καλέγιο δεν ήξερε περισσότερα πράγματα γι' αυτόν. Άγνοούσε το επίπεδο του, την κατοικία του, τους πόρους ζωής του.

Τόν σταμάτησα, είπε ο φωτογράφος, και τον ρώτησα τί συνέβαινε. «Νά μη σε νοιάζει!» μου απάντησε άγρια. «Καλά θα κάνης να γυρίσης σπίτι σου και να ξεχάσης πώς με είδες ποτέ εδώ!». Ύστερα απομακρύνθηκε βιαστικά και χάθηκε. Έγώ μπήκα τότε στο σπίτι...

Και τί βρήκατε; ρώτησαν οι άστυνομικοί.

«Άκουσα μία γυναίκα να φωνάζει μ' αγонία: «Πέπε! Πέπε!». Έτρεξα στο σαλόνι. Ή σενιόρα Μπραγκάντζα κοιτόταν στο πάτωμα, πλέοντας μέσα στο αίμα της! «Είδοποιήστε την άστυ-

νομία!», βόγγηξε. Προσπάθησα να τηλεφωνήσω, αλλά δεν κατώρθωσα να πάρω γραμμή, κι' έτσι, στο τέλος, έτρεξα να σάς είδοποιήσω προσωπικά.

— Είδατε κανένα όπλο, στο σαλόνι ή αλλού;
— Όχι. Υποθέτω όμως πώς θα τόχε κρυμμένο ο Πέπε στις τσέτες του.

Ήταν μία περίπτωση που αποτελούσε αίνιγμα για την άστυνομία. Γιατί τα χρήματα, τα κοσμήματα και τα άλλα αντικείμενα αξίας της χήρας και του σπιτιού της, είχαν μείνει άπείραχτα. Ο δράστης του εγκλήματος είχε κόψει τα σύρματα του τηλεφώνου, προφανώς για να κερδίσει καιρό.

Το υπηρετικό προσωπικό δεν μπόρεσε να δώσει καμιά χρησιμη πληροφορία στην άστυνομία. Έλειπαν όλοι, την ημέρα εκείνη, γιατί η σενιόρα τους είχε δώσει άδεια εξόδου. Δεν ήξεραν δε κανένα Πέπε.

Εξ' άλλου, μία λεπτομερής έρευνα στην ιδιωτική ζωή της σενιόρας Μπραγκάντζα, δεν αποκάλυψε το παραμικρό ίχνος του περιόχτου αυτού Πέπε, ή όποιουδήποτε άλλου άντρα που ν' ανταποκρίνεται στην άοριστη περιγραφή του Καλέγιο.

Το φυσικό, λοιπόν, συμπέρασμα των ντετέκτιβ ήταν πώς δεν υπήρχε ο Πέπε. Αν όμως τον είχε έπινοήσει ο Καλέγιο, γινόταν αυτομάτως ύποπτη όλη η ιστορία του για την επίσκεψή του στο σπίτι του θύματος. Ήταν δυνατόν να πήγε να δη τ' χήρα γι' άλλο σκοπό, κι' όχι για τις έγχρωμες φωτογραφίες του Αλφόνσου. Κι' αυτός ο άγνωστος ακόμη σκοπός, μπορούσε να τον ώδηγήσει στο έγκλημα...

Μά όλες αυτές οι άοριστες υποθέσεις χρειάζονταν επιβεβαίωση από θετικά στοιχεία. Κι' η άστυνομία της Πόλεως του Μεξικού, δεν είχε βρή τίποτε, όσο κι' αν είχε ψάξει. Τά χέρια και τά ρούχα του «Γερακιού» δεν είχαν το παραμικρό ίχνος αίματος, ούτε παρουσίαζαν άλλο σημείο βίας. Τό ποινικό του μητρώο ήταν λευκό. Δεν υπήρχε δε ούτε η ελαχίστη ένδειξη πώς είχε ιδιαιτερες σχέσεις με τη σενιόρα Μπραγκάντζα. Αντιθέτως, αποδείχθηκε πώς της ήταν σχεδόν άγνωστος.

Αν, όμως, ήταν άθώος ο Καλέγιο, έπρεπε τότε να βρεθ ό Πέπε, που είχε εξαφανισθ.

Οι ντετέκτιβ εργάστηκαν ακούραστα. Καί, ύστερα από μερικές βδομάδες συνελάσαν τον Καλέγιο, ως δολοφόνο της ωραίας χήρας! Λίγες ώρες μετά τη σύλληψή του, άναγγειλαν πώς είχε όμολογήσει το έγκλημά του: Είχε σκοτώσει με άγρια χτυπήματα τη σενιόρα Μπραγκάντζα, επειδή είχε αποκορύσει τον τρελλό έρωτά του. Ύστερα έκοψε τά σύρματα του τηλεφώνου, εξαφανίσει τό όπλο του και τά ρούχα που φορούσε, κι' έτρεξε να είδοποιήση την άστυνομία.

Στή δική του, που έγινε σύντομα, ο Καλέγιο διαμαρτυρήθηκε πώς ήταν άθώος, πώς οι άστυνομικοί τον είχαν βασανίσει, και να τον αναγκάσουν να υπογράψη την όμολογία του. Τόν θυσίαζαν — έπτε — για να σώσουν την υπόληψή της ύπηρεσίας τους, έπειδή ήταν άνίκανοι ν' ανακαλύψουν τον Πέπε.

Γι' απάντησι, ο εισαγγελεύς παρουσίασε ως μάρτυρα κατηγορίας τον καθηγητή Ίνισιο Αλντεγκόν, διακεκριμένο ίατροδικαστή, που είχε εξετάσει τό πτώμα της χήρας.

Ο κατηγορούμενος, έπτε στην κατάθεσή του ο καθηγητής, είχε διηγηθ στην αρχή, ότι, μπαίνοντας στο σπίτι του θύματος, τ' άκουσε να φωνάζει «Πέπε! Πέπε!». Τό επιβεβαίωσε δε πρό όλίγου κι' εδώ, στο δικαστήριο.

Πρόσθεσε ακόμα, ότι η έτοιμοθάνατη γυναίκα του έπτε: «Είδοποιήστε την άστυνομία».

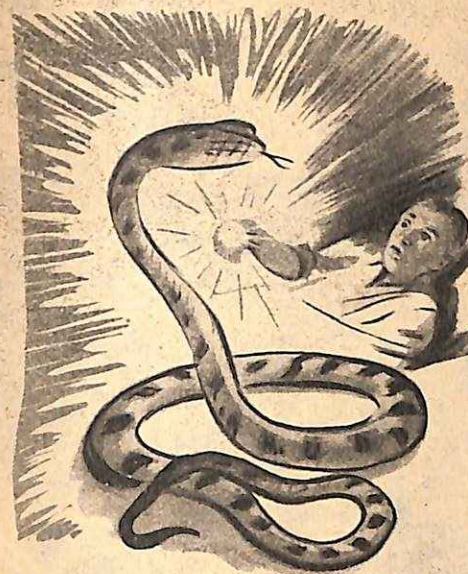
Ε, λοιπόν, ο κατηγορούμενος ψεύδε-ται!

Τά χτυπήματα που είχε δεχθ στο πρόσωπο ή σενιόρα Μπραγκάντζα, της είχαν σπάσει σε πολλά σημεία τά όστα της σιαγόνος.

Ήταν δε τέτοιας φύσεως τά κατάγματα, ώστε της ήταν τελείως άδύνατο να μιλήσει. Δεν μπορούσε ν' άρθρώσει ούτε μία λέξη!

Επειτα απ' την συντριπτική αυτή κατάθεσι, τό «Γεράκι» καταδικάσθηκε σε 26 έτών πρόσκαιρα δεσμά, στις φυλακές της νήσου Τρες Μαρίας. Καθώς όμως τόν μετέφεραν εκεί, πήδησε απ' τό τραίνο για να δραπέτευσθ, κι' ο φρουρός που τόν συνάδευε, τόν πυροβόλησε και τόν σκότωσε.

— Προσπάθησα να τηλεφωνήσω, αλλά δεν κατώρθωσα να πάρω γραμμή...

Ο Κλάρκ άναψε τό ηλεκτρικό φανάρι του και είδε ένα τεράστιο φίδι κοντά του...

Τά φείδια που καταπίνουν

ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Καννίβαλοι και κεφαλοκυνηγοί στη ζούγκλα του Περού

Πριν ο Αμερικανός εξερευνητής Λέοναρντ Κλάρκ ξεκινήσει για τ' όζουγκλα, άνατολικά των Περουβιανών Άνδεων, για να βρή τό «Ελδοράδο και τις θρυλικές Έπτά Πόλεις του Τσιμπολό, συμβουλευθηκε τό σοφό καθηγητή Κάισαρα Ροζέλι. Κι' εκείνος τόν προειδοποίησε:

«Θά διατρέξετε μεγάλους κινδύνους, σενόρ Κλάρκ. Υπάρχουν σοβαρές πιθανότητες να μη γυρίσετε ζωντανός, αν θάγετε την... άτυχία να προχωρήσετε λίγο στο έσωτερικό της χώρας, αφού περάσετε τις Άνδεις!»

Τού έπτε ακόμη ότι, στα τελευταία 10 χρόνια, εξαφανίσθηκαν 700 περίπου Περουβιανοί εξερευνητές, στρατιώτες, αξιωματικοί και κυνηγοί, που προσπάθησαν να ελαχιστοποιήσουν για άποφύσε λόγους στην επικίνδυνη περιοχή. Ο εξερευνητής Ρομπισόν φαγόθηκε από καννιβάλους, και πολλοί άλλοι πέσανε στα χέρια ίθαγενών κεφαλοκυνηγών ή φυλών που τρώνε πτώματα.

Τού μίλησε για τά ζαγκούρα, τά φαρμακερά φείδια, τούς μαύρους κροκοδείλους, τά «πάντα» (εξάδελφα των μικρών σαρκοδόρων ψαριών «πιράνχας»), τά «τυγρόφωρα» που έχουν μήκος 3 μέτρων, τά πελώρια σελάχια που μπορούν να κεραυνόβλησουν έναν άνθρωπο με τόν ηλεκτρισμό τους — ακόμη και για καρχιές τόυ γλυκού νερού, 3.000 μιλια μακριά απ' τη θάλασσα! Και πρόσθεσε στο τέλος:

«Λάβαμε τώρα μόλις μία άναφορά απ' την περιοχή του ποταμού Μορόνα... Έργαζόταν εκεί ο χαρτογράφος μας Χουάν Βάργκας. Τόν βρήκανε λοιπόν μέσα στην κοιλά ένός φείδιου!... Χρησιμοποίησε για τά ταξείδια του μία μεγάλη βενζινάκατο, σκεπασμένη από παντό με χοντρό μετάλλιο δικτυωτό, ώστε να μη μπορούν να ελαχιστοποιήσουν τά δηλητηριώδη βέλη των Ίνδιάνων. Κοιμότανε μέσα σ' αυτό, ενώ οι συνοδοί του έμεναν στην ξηρά. Ένα φείδι «άνακόντα», ψάχνοντας για τροφή, βγήκε απ' τό ποτάμι και χώθηκε μέσα στο σκάφος, από μία τρύπα που είχε γίνει, την ημέρα εκείνη, σε μία γωνιά του δικτυωτού! Αφού όμως σκότωσε τό Βάργκας και τόν καταδρόχισε ολόκληρον, δεν μπορούσε πιά να ξαναπεράσει απ' την ίδια τρύπα! Τ' άλλο πρωί, τό βρήκανε να κοιμάται κοντά στις μηχανές...

Μά είναι δυνατόν να καταπιή ένα φείδι έναν ολόκληρο άνθρωπο; ρώτησε ο Κλάρκ.

Τά φείδια αυτά μπορούν να καταπιούν, όχι μόνο έναν άνθρωπο βάρους 70 κιλών, αλλά κι' ένα ζώο 250 κιλών, ένα τίπορ ός ποίμε! Σπαζούν τά μεγαλύτερα κόκαλά του, αλείφουν με σάλιο του... Όταν πεινάει και δέ βρίσκει άλλη τροφή, τά φείδια αυτά τρώνε ακόμη και κροκοδείλους.

Στό βιβλίο του «Τά ποτάμια κυλάνε άνατολικά», που κυκλοφόρησε τελευταίως, ο Κλάρκ περιγράφει μία άλλη που είδε μεταξύ μίας

ήνακόντα κι' ένός μεγάλου αγριόχοιρου. Φυσικά, τό φείδι νίκησε και κατάπιε τόν αγριόχοιρο.

Διηγείται επίσης μία φοβερή περιπέτεια, που συνέβη σ' αυτόν τόν ίδιο.

Μία νύχτα, ενώ κοιμότανε σε μία σκεδιά, κάτω απ' την κουνοπιέρα του, ξύπνησε από κάποιο θόρυβο. Άναψε τό ηλεκτρικό φανάρι του και είδε, σ' άπόσταση μερικών πόντων απ' τό πρόσωπό του, ένα τεράστιο φείδι κουλουριασμένο κι' έτοιμο να τού επιτεθ! Είχε πάχος 10 πόντων και χρώμα μαύρο με κίτρινες κηλίδες. Τό κεφάλι του ήταν πολύ πλατύ, σαν πιάτο.

Ο Κλάρκ, παγωμένος απ' τή φόβη, δεν τόλμωσε να κάμψ την παραμικρή κίνηση. Τέλος, σκέφθηκε πώς τό φείδι είχε θαμνωθ και ζαλισθ προσωρινά απ' τό δυνατό φώς. Κούνησε λοιπόν σιγά-σιγά τό δεξιό πόδι του, τό πέρασε κάτω απ' την κουνοπιέρα κι' άγγιξε την Ίνες — μία κοπέλλα που είχε πάρει μαζί του για διερμηνέα και που κοιμότανε κοντά του.

Τι τρέχει; ρώτησε εκείνη, ξυπνώντας με τό άγγιγμα του ποδιού του Κλάρκ. Δεν μπορούσε να της άπάντησει ο Κλάρκ. Ήξερε όμως πώς ή ζωή του κρεμότανε στα χέρια της...

Τόν έπινγε φοβερή άγωνία και κρύος ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του.

Ξαφνικά, ένοιωσε κάτι να κουνιέται κάτω απ' τό μαξιλάρι του, και κατάλαβε πώς ήταν τό χέρι της Ίνες, που άναζητούσε τό πιστόλι του. Τό χέρι άποτραβήχτηκε σιγά-σιγά... Άντίχισε ένας πυροβολισμός!

Την ίδια στιγμή όμως έπιτέθηκε τό φείδι, με όρβάνοιχο τό ροβέρο τόν στόμα. Τίναζε τό δηλητήριο του μέσα στα μάτια του Κλάρκ. Ύστερα έχωσε τά δόντια του στο λαιμό του.

Εκείνος τ' άρπάξε πίσω απ' τό κεφάλι, τό τράβηξε, τό πέταξε χάμα. Είδε τά χέρια του ματωμένα και κατάλαβε πώς τό είχε χτυπήσει ή σφαίρα.

Η Ίνες είχε βάλει τις φωνές. Ένας απ' τούς τρεις ίθαγενείς που συνόδευαν τόν Κλάρκ, έτρεξε κοντά... και, μόλις είδε τό φείδι που σπαρταρούσε χάμα, πήδησε απ' τόν τρομό του μέσα στο νερό...

Ο Κλάρκ σκέφθηκε ν' άνοίξη περισσότερο με τό μαχαίρι του τις πληγές τού λαιμού του, για να φύγ τό δηλητήριο. Άλλά, δεν τόλμωσε, γιατί βρίσκονταν πολύ κοντά στην καρωτίδα.

Τό φείδι αυτό ήταν άνακάνκας, έπτε στην Ίνες. Είμαι λοιπόν καταδικασμένος... Δεν πρόκειται να ζήσω... Νά με θάψετε τό πρωί, και να στείλετε τις σημειώσεις μου στον άδελφό μου...

Κι' όμως σώθηκε άνέλπιστα, ίσως γιατί τό φείδι είχε χυθεί τό περισσότερο δηλητήριο του στα μάτια του! Έμενε όμως τυφλός και μισανιστάθητος για 4 ημέρες. Οι ίθαγενείς περιποιήθηκαν τά μάτια του μ' ένα μύγμα δικής τους κατασκευής, κάθε ώρα δέ τόν τρυπούσανε σ' όλο τό σώμα μ' ένα μακρύ άγκάθι βουτηγμένο σ' αυτό. Έτσι, ξαναβρήκε την όρασί του και συνήλθε τελείως.

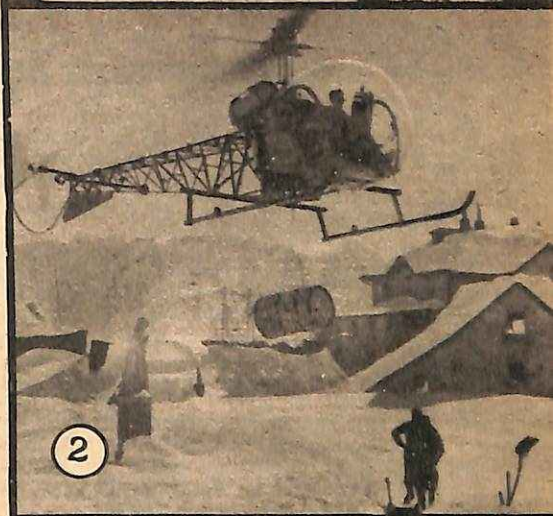
Είχε σωθ από μία ακόμα απ' τις τρομερές περιπέτειες που αντιμετώπισε στην έπική εκείνη άποστολή του.

1 Η Μύριαμ Μπρού είναι ή πρωταγωνίστρια μίας νέας έκδόσεως της «Μανόν Λεσκά» που γυρίζεται τώρα στην Ίταλία. Ο ρόλος τού Ιππότη ντε Γκριέ έχει άνατεθ στον Φράνκο Ίντερλίνγκι, που θεωρείται ο Ζεράρ Φίλιπ της Ίταλίας.

2 Τό ελδέτικό αυτό ελικόπτερο κατάφερε πρό ημερών ένα πραγματικό άθλο, μεταφέροντας μέσα σε μία μέρα στο περίφημο καταφύγιο τού Σαιν Γκοτάρ 8 τόνους τροφίμα και καύσιμα. Χάρη στον άνεφοδισμό αυτό σώθηκαν πολλά άτομα, που είχαν αποκλεισθ σε ύψος 2100 μέτρων και θά πέθαιναν από την ψύξη ή την πείνα. Τό κατόρθωμα αυτό έγινε άφορμή να καταστρωθ στην Έλβετία ένα σχέδιο για ρίψεις εφοδίων σε άποκλεισμένους άλpinistas και για τή διάσωσί τους με ελικόπτερα.

3 Ο γνωστός Γάλλος τραγουδιστής και ήθοποιός Υέ Μοντάν έλαβε κι' αυτός πρό ημερών, όπας ο Τίνο Ρόσι κι' ο Λουίς Μαρσιανό, ένα δίσκο γραμμοφώνου από καθο χρυσάρι, έπ' εύκαιρία της πωλήσεως τού κατομμυριστού δίσκου του. Στή φωτογραφία μας ο Υέ και ή σύζυγός του Σιμόν Σινιορέ κατά την τελετή της παραδόσεως τού χρυσού δίσκου, που έγινε στο Θέατρο Σάρα Μπερνάρ στο Παρίσι.

4 Στο Παρισινό σαλόνι της φωτογραφίας που άνοίξε πρό ημερών στη γαλλική πρωτεύουσα, ή φωτογραφία αυτή με την έπιγραφή «Χορεύτρια» συγκεντρώνει τις μεγαλύτερες πιθανότητες να πάρη τό πρώτο βραβείο της έκθέσεως.

Ο ΣΥΝΟΜΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Σέργιος Λεντίνσκυ κρατούσε τα μάτια του καρφωμένα στην έρημη βιλλίτσα που υψωνότανε λίγο μακρύτερα, δμορφή σαν ήσυχη έρωτική φωνή, πάνω σε μια καταπράσινη βουνοπλαγιά της πολιτείας της Μοντάνα.

Ή μάτια του είχε μια άγρια λάμψη, κι' ένα απειλητικό χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη του.

Ύστερ' από λίγο, το ώραίο εκείνο σπιτάκι θα γκρεμιζότανε. Και βάθαζε κάτω απ' τα έρείπια του το μυστικό έπισημονικό έργαστήριό που είχε εγκατασταθ' εκεί, μαζί με το δημιουργό και διευθυντή του και με τους βοηθούς του.

Στο έργαστήριό εκείνο είχαν κατασκευασθ' και φυλάγονταν μεγάλες ποσότητες μιάς νέας και ισχυροτάτης έκρηκτικής ύλης, για λογαριασμό της 'Αμερικανικής Κυβερνήσεως που χρηματοδοτούσε τα πειράματα. Κι' ο Λεντίνσκυ, μέλος μιάς τρομοκρατικής οργανώσεως, είχε διαταχθ' ν' ανατινάξη τη βίλλα.

Όλα ήταν έτοιμα πιά, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται απόλυτα η έπιτυχία. Είχε τοποθετηθ' κρυφά στα θεμέλια του σπιτιού μια ποσότης δυναμιτίδης. Το μικρό φυτίλι που ξεκινούσε από κεί, ήταν κρυμμένο ανάμεσα στα ψηλά χόρτα.

Τώρα ο συνομότης, ο άνθρωπος εκείνος με το ταπεινό και φιλήσυχο παρουσιαστικό, κρατούσε στα χέρια του μια καταχθόνια δύναμη. Μπορούσε, με μια απλουστάτη κίνηση, με το άναμα ενός σπύρτου, να προκαλέσει μια τρομακτική καταστροφή!

Έρριξε μια ματιά σ' ένα μακρινό μικρό σπιτάκι, όπου ζούσαν ήσυχα κι' ανύποπτα η αγαπημένη του γυναίκα και το κοριτσάκι τους, η Τατιάνα.

Τού φάνηκε πώς έβλεπε από μακριά τα λατρευτά του εκείνα πλάσματα: τη γυναίκα του απασχολημένη με το νοικοκυριό της, την κόρη του σκυμένη πάνω στα βιβλία της. Ένοιωσε κάτι σαν λαχτάρα και μετάνοια μαζί. Μά υπέρισχυαν τ' όμιος του κι' η πειθαρχία του στη διαταγή που είχε πάρει.

Διευδύνθηκε αποφασιστικά πρὸς μια μικρή σπηλιά. Μπήκε μέσα, άναψε ένα σπύρτο κι' έβαλε φωτιά στὸ φυτίλι...

Ύστερα ξαναβγήκε απ' τη σπηλιά και πήρε το δρόμο τού σπιτιού του.

Ή γυναίκα του τον περίμενε στην εξώπορτα.

— Πού είν' η Τατιάνα; τὸν ρώτησε. Έφυγε, για νάρθη να σέ βρῇ.

— Δεν την είδα καθόλου, απάντησε ο Λεντίνσκυ.

Κι' άρχισε να φωνάζει μ' άνησυχία:

— Τατιάνα!... Τατιάνα!...

Στην άρχή, δεν πήρε καμμία απάντηση. Σε λίγο όμως, δυο περαστικοί άγνωστοι σταμάτησαν και τὸν ρώτησαν:

— Μήπως ζητάτε ένα κοριτσάκι, ξανθό, με ροζ φορεματάκι;

— Ναί, ακριβώς! Τὸ είδατε;

— Μπήκε σ' εκείνη τὴ μοναχική βίλλα. Κι' άκούσαμε ένα γέρο κύριο, πὸ φαίνεται πὸς μένει εκεί, να τὸ λέει Τατιάνα...

Ο Λεντίνσκυ έγινε κατάχλωμος κι' άκούμπησε στὸν τοίχο για να μὴ πέσει.

Ή γυναίκα του τὸν συγκράτησε.

— Μά τί έπαθες; τὸυ εἶπε στοργικά. Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχῇς... Έξομε τώρα πὸς βρίσκεται ἡ μικρή μας... Ο δόκτωρ Μάρτιου, πὸς μένει στη βίλλα, την αγαπάει πολύ. Αὐτὸς θά τὴ φωνάξει...

Ο συνομότης κύτταξε τὴ μοναχική βίλλα σάν χαμένος.

— Σὰς ευχαριστῶ, κύριοι, για τὴν πληροφορία πὸς μὸς δώσατε, τραυλίζοντας. Μπορείτε τώρα να εξακολουθήσετε τὸ δρόμο σας. Εγὼ πηγαίνω να πάρω τὴν κόρη μου... Δεν ξέρω, ίσως νάναι μια τρέλλα μου... μά φοβάμαι πὸς ἡ μικρή μου κινδυνεύει!...

Φανόταν καθαρά πὸς έπιθυμούσε να μείνει μόνος, για να μπορέσει να τρέξει εκεί πὸς ἦξερε πὸς είχε κρύψει τὸ μοιραίο φυτίλι, πὸς ζύγωνε ὁλοένα στη δυναμιτίδα!...

Μά οἱ δυὸ άγνωστοὶ δεν φαίνονταν διαθεθειμένοι να φύγουνε. Κύτταζαν με συμπάθεια τὸ Λεντίνσκυ και τὸυ λέγανε καθησυχαστικά:

— Τατιάνα... αγάπη μου, παιδί μου... είμαι ἐδῶ... Εδῶ, γιὰ να σε σώσω!...

— Τί φοβάσαστε;... Δεν υπάρχει, δεν μπορεί να υπάρξει κίνδυνος για τὴ μικρή σας.

— Πού τὸ ξέρετε, σεις; φώναξε με έξαψη ο Λεντίνσκυ. Πηγαίνετε στη δουλειά σας, ξεφορτωθήτε με!

Ή γυναίκα του τὸν κύτταξε, σαστισμένη απ' τὴν ανεξήγητη ἐκείνη συμπεριφορά του.

— Μά, Σέργιγε... ψιθύρισε.

— Σῶπα και σύ! Στὸ διάβολο! οὐρλιάσε εκείνος.

Έτρεμε ὁλόκληρος, έσφιγγε τὶς γροθιές του, δάγκωνε τὰ δάχτυλά του.

Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τὰ μάτια του απ' τὴ μικρή βίλλα. Έμοιαζε σάν ὑπνωτισμένος. Ή καρδιά του καιγόταν, σάν απ' τὴν ἴδια φωτιά τὸυ φυτιλιού, πούτρεχε για να προκαλέσει τὴν καταστροφή!...

Τινάχτηκε ξαφνικά. Τὸυ εἶχε φανῇ πὸς ἡ κόρη του τὸν φώναζε μ' άπελπίσια!

Τὰ λογικά του κλονίσθηκαν. Οὐρλιάσε σάν πληγωμένο θηρίο κι' άρχισε να τρέχει, να τρέχει ὅσο γρηγορώτερα μπορούσε, για να προλάβει, να νικήσει τὸ πύρινο φιδάκι πὸς άπειλούσε να σκοτώσει τὴ λατρευτὴ του κόρη...

Όταν έφτασε εκεί πὸς εἶχε κρύψει τὸ φυτίλι, έπρεσε χάρμυ κι' άρχισε να μάχνη μ' άγωνία ανάμεσα στα ψηλά και πυκνά χόρτα, τραυλίζοντας:

— Τατιάνα... αγάπη μου, παιδί μου... εἰμ' ἐδῶ... ἐδῶ, για να σε σώσω!

Έμοιαζε σάν τρελλός... Έψαχνε, έψαχνε ὁλόγυρα, μά δεν εὔρισκε τίποτα!

— Κι' ὁμως έπρεπε να βρίσκεται κάπου ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος! φώναζε στὸ τέλος.

Ένα γέλιο τὸν έκανε ν' άνασκιρτήσει, να σηκωθῇ και να κυττάξει πίσω του.

Οἱ δυὸ άγνωστοὶ πὸς τὸυ εἶχαν μιλήσει πρὶν από λίγο, βρίσκονταν ακόμα κοντά του και τὸν κύτταζαν εἰρωνικά.

— Μὴν ψάχνετε, εἶναι περιττό, τὸυ εἶπε ὁ ένας. Κόψαμε ἐμεῖς τὸ φυτίλι και τὸ καταστρέψαμε!... Ή κόρη σας βρίσκεται πραγματικά στη βίλλα, μά δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο...

»Εἴμαστε μυστικοὶ αστυνομικοὶ, έπιφορτισμένοι με τὴ φρούρηση τὸυ δόκτωρος Μάρτιου. Σὰς εἶχαμε ὑποψιασθ' από καιρό, σὰς παρακολουθούσαμε κι' άνακαλύψαμε έγκαίρως τὴν έγκληματική σας απόπειρα...

»Οφείλουμε τώρα να σας συλλάβουμε... μολοντί εἴμαστε βέβαιοι πὸς ὁ τρόμος πὸς δοκιμάσατε, εἶν' αρκετὸς για να σας έμποδίσῃ να ξαναεπιχειρήσετε κάτι τέτοιο!

Ο Λεντίνσκυ έβγαλε ένα βολυγυτὸ και παραδόθηκε χωρίς αντίσταση στὸς αστυνομικούς.

Τὸ πρῶσπό του έλαμπε από ένα καινούργιο φῶς χαρὰς ανέκφραστης.

Ο πατέρας εἶχε νικήσει για πάντα τὸ συνομότη!

ΠΙΕΡ ΜΟΡΒΑΝ

Η κατατρεγμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δασοφύλακας Πατερνέλ εζηγεί στον άνεκριτὴ πὸς βρήκε κοντά στα έρείπια τὸῦ μοναστηρίου τὴ φῶδρα τὸυ πανωφορίου τὸυ Ρενεβίλ. Αποδεικνύεται έτσι ὅτι τὸ έγκλημα εἶχε γίνει ἐκεῖ κοντά. Φαίνεται πὸς ὁ γέρο-δασοφύλακας θέλει να πῇ και κάτι άλλο, αλλά διστάζει. Οἱ δικαστικοὶ έπηρεάζονται απ' τὴν κατακραυγὴ τὸυ πλήθους και πιστεύουν πὸς ἡ Σαρλότ σκότωσε τὸν γιατρό, για να μὴ τὴν καταγγείλῃ για τὴ δολητηρίαίσι τὸυ παιδιού της. Κάνοντας μιά έρευνα στὸ σπίτι τὸυ Ρενεβίλ, βρίσκουν ένα γράμμα πὸς εἶχε ετοιμάσει για τὸν εἰσαγγελέα. Σ' αὐτό, εκθέτει τὴ βεβαιότητά του ὅτι ὁ μικρὸς 'Ανρὺ δολητηριάσθηκε. Στὸ μεταξύ, ἡ Κλοτίλδη κι' ὁ Μαρτί νιώθουν ὀδυνηρὲς τύψεις, γιατὶ αὐτὸς εἶναι πὸς κακοποίησε ἄλλοτε τὴ Σαρλότ, πάνω σε μιά λιποθυμία της, και τὸ νόθε παιδί της ἦταν δικό του. Οἱ δυὸ δικαστικοὶ πηγαίνουν ν' άνακρίνουν τὴ Σαρλότ. Κι' ἐκείνη προσπαθεῖ να τὸς πείσει με τὴ λογική πὸς εἶναι ἀθῶα.

8ον — 'Οχι. Πίστευα πὸς ὁ άντρας μου θά μ' αγαπούσε αρκετά, ὥστε να μὸς εἶχε έμπιστοσύνη και να νάι βέβαιος για τὴν ἀθωότητά μου.

— Τὴν ἀθωότητά σας;... πρόφερε ὁ άνακριτὴς με εἰρωνεία.

— Ναί, τὴν ἀθωότητά μου! τόνισε ἡ νέα γυναίκα, άνασηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι της.

Μά ἡ άνάκρισι έπαυρε έτσι ἄλλο δρόμο από ἐκείνον πὸς ἤθελε ὁ κ. Μπαριλιέ. Φρόντισε, λοιπόν, να της δώσῃ διαφορετικὴ κατεύθυνση, λέγοντας:

— Πρὶν σας κάνω ὠρισμένες ερωτήσεις γι' αὐτὸ τὸ παιδί, θάθελα να μὸς δώσετε μιάν ἄλλη πληροφορία... Μπορείτε να μὸς πῆτε πὸς και πὸς πῆγατε, χθες τὸ βράδυ;

— Χθες, κατά τις 8, γυρίσε ὁ άντρας μου απ' τὸ εξωτερικό... Άναγκάσθηκε να τὸυ τὰ πῶ ὅλα ὅσα με κατηγοροῦνε, ὅλ' αὐτὰ πὸς φαίνονται ἀληθινὰ κι' ὁμως δεν εἶναι.

»Ύστερα πέρασε ὁ γιατρός Ρενεβίλ. 'Ο άντρας μου τὸν φώναξε μέσα. 'Ο γιατρός τὸυ εἶπε πὸς τὸ άμοιρο τὸ παιδί μου δεν πέθανε από φυσικὸ θάνατο... Ύστερα έφυγε ὁ γιατρός... κι' έπειτα έφυγε κι' ὁ άντρας μου, παίρνοντας και τὶς δυὸ κόρες μου... Ναί, μὸς τις έκλεψε... Λιποθύμησα ὕστερα. Όταν συνήλθα, σκέφθηκα τὸς ἀποτρόπαιους ὑπαινιγμούς πὸς εἶχα διακρίνει στα λόγια τὸυ γιατροῦ... τὴν κατηγορία πὸς δεν τολμούσε να διατυπώσῃ μπροστά μου...

»Βγήκα τότε κι' εγὼ, για να τρέξω πίσω του, να τὸν προφτάσω, να τὸυ πῶ πὸς δεν έπρεπε να διαδίδῃ μιά τέτοια κατηγορία... πὸς θάταν περισσότερο από λάθος... έγκλημα σχεδόν... Έτρεξα στὴν έξοχή, μέσ' στη νύχτα, πότε ψάχνοντας για τὸν γιατρό και πότε αναζητώντας τὶς κόρες μου κι' ικετεύοντας τὸν άντρα μου...

Σταμάτησε, στὴν ἀνάμνησι τὴς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας...

— Συνεχίστε! τὴς εἶπε ὁ άνακριτὴς.

— Δεν ἔχω να σας διηγηθῶ τίποτ' ἄλλο... Κάποια στιγμή, βρέθηκα τόσο κουρασμένη, τόσο εξαντλημένη, ὥστε έπεσα χάρμυ κι' έμεινα για πολλὴν ὥρα ἀναίσθητη... 'Ο Ζάν Μπαρτελέ με βρήκε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση και με πῆγε στὸ σπίτι μου... Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Ή Σαρλότ σώπασε. 'Ο άνακριτὴς σηκώθηκε κι' έκαμε μερικά βήματα μέσ' στὸ δωμάτιο. Εἶδε σε μιά γωνία μερικά ρούχα και τ' άνασκάλεψε με τὸ μπαστούνι του.

Ήταν μιά μαύρη φούστα, μιά μπλούζα, ένα ζευγάρι παπούτσια... ὅλα λερωμένα με κόκκινη λάσπη, ὅμοια μ' ἐκείνη πὸς ὤ-

για της, μά έμεναν έπιφυλακτικοί.

— Κι' αὐτοὶ πὸς με κατηγοροῦνε, λένε γιατὶ σκότωσα; τὸς ρώτησε μαλακά ἡ Σαρλότ.

— Λένε πὸς μονάχα ὁ γιατρός Ρενεβίλ μπορούσε να σας κατηγορήσῃ ὅτι δολητηριάσατε τὸ παιδί σας. Λένε πὸς τὸν δολοφονήσατε για να τὸν έμποδίσετε να μιλήσῃ.

— Πολὺ λογικὸς συλλογισμός! εἶπε ἡ νέα γυναίκα, δίχως ἴχνος εἰρωνείας.

— Τί έχετε ν' ἀπαντήσετε σ' αὐτό;

— Τίποτε.

— Άρνείσθε να ὑπερασπισθῆτε τὸν εαυτό σας;

— Τί ἄλλο θά μπορούσα να κάνω, εγὼ, παρὰ να ὀρκισθῶ πὸς εἶμαι ἀθῶα και να ζητήσω τὴ δικαιοσύνη σας;... 'Αν πᾶτε και σεις με τὸ μέρος τὸν έχθρὸν μου, εἶμαι χαμένη... 'Αν με λυπηθῆτε κι' αν διαστάσετε κάπως να πιστεύετε τα φριχτά πράγματα πὸς διαδίδονται για μένα, ίσως να με σώσετε...

»Δεν σκότωσα εγὼ τὸν γιατρό... 'Αλλοίμονο, εἶμαι τόσο ἀδύνατη, ὥστε θά με νικούσε ακόμα κι' ένα μικρὸ παιδί... Πὸς θά τὸν σκότωνα, λοιπόν; Αὐτὸ μονάχα μπορῶ να σας πῶ...

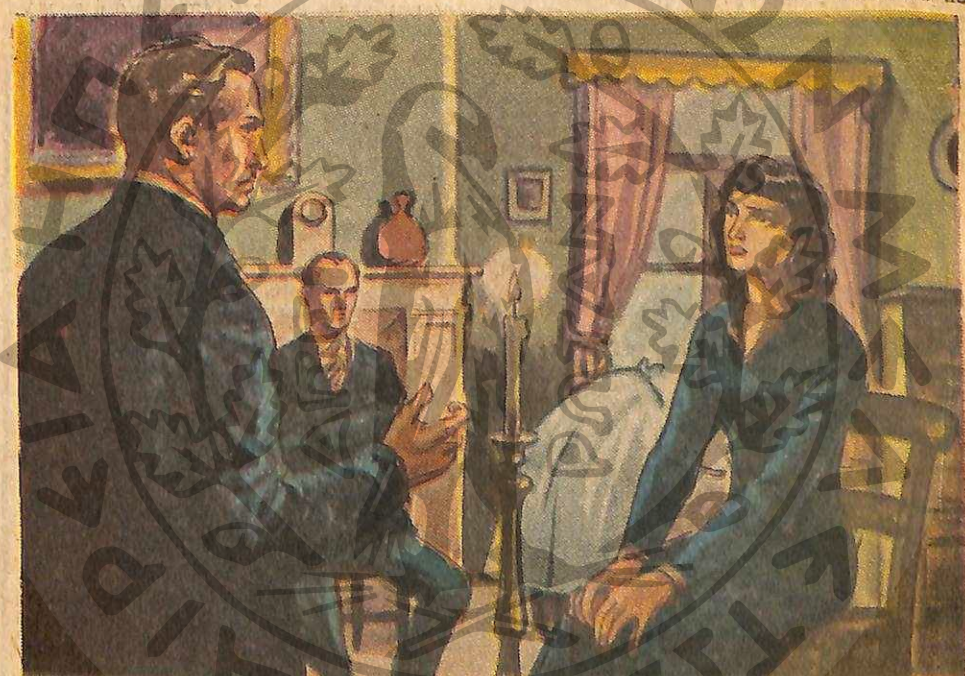
»Ο άνακριτὴς βγήκε έξω και κάλεσε μ' ένα νόημα τὸς δυὸ χωροφύλακες, πὸς ὤλαγαν έξω απ' τὸ σπίτι.

— Ψάξτε παντού, σ' ὅλες τὶς κάμαρες, τὸς διέταξε.

Τὸς συνώδεψε μάλιστα κι' ὁ ἴδιος. 'Η έρευνα αὐτὴ δεν κράτησε πολὺ. Δεν ὑπῆρχαν πολλὰ πράγματα στὸ ταπεινὸ ἐκεῖνο σπίτι. Τίποτε τὸ ὑποπτο, τίποτε τὸ μυστηριώδες.

Μέσα σ' ένα συρτάρι τὸυ μικροῦ γραφείου τὴς Σαρλότ, άνακάλυψαν κάμποσα γράμματα. 'Ο άνακριτὴς τὰ πήρε και τὸς έρριξε γρήγορες ματιές.

Ήταν ὅλο τὸ έρωτικό μυθιστόρημα τὴς κοπέλλας κι' ὕστερα τὴς νέας γυναίκας, με

— Ή κοινὴ γνώμη σας κατηγορεῖ ὅτι ολητηριάσατε τὸ παιδί σας... τὴς εἶπε ὁ κ. Μπαριλιέ.

των άρραδωνιαστικό της πρώτα και κατόπιν με τον άντρα της.

Τα γράμματα του Ζωρζ, έξ άλλου, ήσαν γεμάτα απ' τη σκέψη της Σαρλότ... Άγαπιότουσαν κι' οι δυο με πάθος.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε!... ψιθύρισε ό ανακριτής.

— Άφησε τα γράμματα στη θέση τους κι' έκλεισε το συρτάρι. Ύστερα κύτταξε τη Μπερκου.

— Έκείνη τον είχε δη να παραδιάζει το μυστικό της καρδιάς της... κι' είχε νοιώσει μία φωτιά ν' ανεβαίνει στα μάγουλά της, στο μέτωπό της. Τα μάτια της είχαν δακρύσει.

— Ο κ. Μπαριλιέ το είδε και κατάλαβε τί της συνέβαινε. Μά ένας δικαστικός πρέπει ν' αφήνει κατά μέρος την καρδιά του και να σκέφτεται μόνο με το μυαλό.

— Τό συμφέρον που είχατε να εξαφανισθώ ό δόκτωρ Ρενεβίλ, είπε, με κάνει να σας ρωτήσω για μία δεύτερη κατηγορία έναντιόν σας. Η κοινή γνώμη — που πρέπει να την λαβαίνει κανείς υπ' όψη, όταν εκδηλώνεται έτσι ομαδικά και βίαια — σας θεωρεί υπεύθυνο για το θάνατο του παιδιού σας. Σας κατηγορεί πως τó δηλητηρίασε.

— Τό ξέρω... Δεν σας είπα πως περίμενα την επίσκεψή σας; — Τί έχετε να πείτε για υπεράσπισί σας;

— Τίποτε παραπάνω απ' τó ότι είναι αίσχος να κατηγορή κανείς έτσι, δίχως αποδείξεις... ποιόν; μία μητέρα!

— Ένας σοφωρώτατος μάρτυς δεν κατηγορεί απ' ευθείας έσας, αλλά καταγγέλλει τó έγκλημα.

— Ποιός είν' ό μάρτυς αυτός; — Ό δόκτωρ Ρενεβίλ.

— Μά δεν πέθανε, λοιπόν; — Ναι. Άκούσατε όμως τί είχε γράψει, την ημέρα του θανάτου του.

Κι' ό ανακριτής διάβασε δυνατά τó γράμμα του γιατρού.

— Η Σαρλότ άκουγε, χωρίς φανερή συγκίνηση.

— Τί έχετε ν' απαντήσετε; τή ρώτησε στο τέλος ό κ. Μπαριλιέ.

— Μία λέξη μόνο: Άγνοουσα τις φράσεις αυτού του γράμματος, ήξερα όμως ήδη τή έννοιά του.

— Πώς αυτό; Έξηγήστε μας.

— Ό γιατρός είχε διατυπώσει τις ίδιες ακριβώς υποψίες και χτές τó βράδυ, έδώ, μπροστά στον άντρα μου και σ' έμένα.

Δέν μου είχε κρύψει δέ πως σκόπευε να σας είδοποίηση... Διάμαρτυρήθηκαν και χτές, όπως διαμαρτύρομαι και σήμερα...

Κανείς δεν μπορούσε να πλησιάσει τó παιδί μου... κανείς άλλος από μένα-που τó περιποιόμουν...

— Αυτό μονάχα έχετε να μάς πείτε; — Αυτό... Δεν μπορώ πιά... δεν μπορώ να κάνω τίποτε...

— Όλα με κατηγορούν... Μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ... Μ' έχουν όλοι έγκαταλείψει, οι φίλοι μου, ό άντρας μου, τα παιδιά μου...

Τί άλλο θέλετε να σας πώ; — Κι' άρχισε να κλαίει σιωπηλά. Άφησε τα δάκρυά της να κυλάνε στα μάγουλά της, σαν ρυακι άσπεριστεν, δίχως καν να τó σκουρύνει...

Τή στιγμή εκείνη, μπήκε ένας χωροφύλακας. Πλησίασε τον κ. Μπαριλιέ και τού ψιθύρισε κάτι στ' αυτί.

— Άς περάσει, είπε ό ανακριτής. Σχεδόν άμέσως, εμφανίσθηκε ένας άντρας, που περπατούσε άργα, βαριά, με τήν πλάτη σκυφτή. Ήταν ό Ζωρζ Λαμάρς, γερασμένος κατά είκοσι χρόνια μέσα σε μία νύχτα, άγνώριστος... Τα μαλλιά του είχαν άσπρίσει, στις λίγες εκείνες τρομερές ώρες...

Κρατούσε απ' τó χέρι τις δυο κόρες του, τήν Κλαίρη και τή Λουίζα.

— Όταν τις είδε ή Σαρλότ, ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της μία ούρανια χαρά και τούς άνοιξε τήν άγκαλιά της.

— Παιδιά μου! Παιδιάκια μου! φώναξε, σφίγγοντάς τα στο στήθος της.

Και τα παιδιά πάλι της άπαντούσανε, κλαίγοντας και γελώντας μαζί:

— Μαμάκα! Δεν θά σ' αφήσουμε πιά! — Η Σαρλότ στράφηκε στον άντρα της και τού είπε άπλα:

— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, για τήν καλή αυτή σκέψη σου... Σ' εύχαριστώ που μου χάρισε τέτοια μεγάλη χαρά.

Μά σταμάτησε ξαφνικά, έκπληκτη, μπροστά σ' εκείνο τó γερασμένο και μαραμένο πρόσωπο, τά άσπρα μαλλιά και τήν καμπουριά τή ράχη.

— Ό Ζωρζ, είπε μ' άπελπισία. Φτωχέ μου Ζωρζ, πόσο ύπόφερες!...

— Ναι, απάντησε εκείνος, κουνώντας τó κεφάλι του, δεν ξέρω κι' εγώ πως δεν πέθανα, αυτή τή νύχτα... ή πως δεν τρελλάθηκα!...

— Η Σαρλότ έπεσε γονατιστή μπροστά τού.

— Έξ αίτίας μου!... τραύλισε. Πόσο μ' άγαπούσε!...

Ένωσε τά χέρια της, σε μία βουδή ίκείσια. Μά ό Ζωρζ γύρισε άλλου τά μάτια του.

— Όλος ό θυμός του τής προηγούμενης νύχτας δεν ύπήρχε πιά. Είχε δώσει τή θέση του σ' ένα άπέραντο πόνο.

— Ναι, έξ αίτίας μου... πρόσθεσε ή Σαρλότ. Κι' ώστόσο είμαι άθώα...

— Μπροστά στον πόνο αυτού τού δυστυχισμένου ανθρώπου, έπεγνέ ή ανακριτής, μπροστά στήν κούνια τού νεκρού παιδιού

σας, δείξτε κάποια μεταμέλεια και μην έπιμένετε ν' άρνησθε να μιλήσετε!

— Είμαι άθώα. — Όλα σας κατηγορούν... Η προηγούμενη διαγωγή σας, που άποδεικνύεται απ' τή γέννησι αυτού τού παιδιού, ό ξεπεσμός σας, οι συνήθειες που άποκτήσατε και που τις ξέρι όλος ό κόσμος έδώ...

— Η Σαρλότ σηκώθηκε και ξαναείπε, με βίαιο τόνο, με τις γροθιές της σφιγμένες: — Είμαι άθώα! Ύπερασπιστήτε με.

— Βοηθήστε με, αν θέλετε... — Ό ανακριτής άνασκήκωσε τούς ώμους του. Ήταν φανερό γι' αυτόν ότι ή γυναίκα εκείνη έπαιζε κωμωδία. Περιωρίσθηκε, λοιπόν, να τής πη:

— Θα προσφυλακισθίτε, Σαρλότ Λαμάρς.

— Έκείνη κύτταξε τούς τρείς άντρες, που βρίσκονταν μπροστά της.

— Οι δυο απ' αυτούς, οι δικαστικοί, είχαν εκδηλωθί ως έχθροί της. Δεν μπορούσε πιά να βασίζεται σ' αυτούς. Είχαν παρασυρθί απ' τήν κοινή γνώμη και τήν έδλεπαν πιά σαν κατηγορούμενη, σαν ένοχο.

— Ό άλλος, ό Ζωρζ, ήταν τόσο αδύνατος, ώστε είχε κι' εκείνος ανάγκη από βοήθεια. Στα χάλια που βρισκότανε, δεν ήταν πιά ίκανός για καμμία προσπάθεια.

— Κανείς, λοιπόν... κανείς! ψιθύρισε ή νέα γυναίκα, σαν παραχαλισμένη.

— Οι κόρες της τήν άγκάλιαζαν με τά χεράκια τους.

— Ό χωροφύλακας ξαναμπήκε τή στιγμή εκείνη στο σπίτι και είπε:

— Ό κ. Ζάν Μπερτελέν ζητάει να σας μιλήσει, κυρία ανακριτά.

— Ποιός είν' αυτός ό κ. Μπερτελέν; άπόρησε ό ανακριτής.

— Ό χωροφύλακας τού εξήγησε, κι' εκείνος διάταξε να τόν άφίσουν να περάσει. Ό Μπερτελέν μπήκε, με ύφος άποφασιστικό, με μία έκφρασι θυμού στα μάτια του και μία βαθειά ρυτίδα στο μέτωπό του.

— Στάθηκε μπροστά στους δικαστικούς, με τά χέρια σταυρωμένα.

— Κατάλαβα τί συμβαίνει, είπε. Δεν ήταν δύσκολο, άλλωστε, άφου φωνάζουν όλοι πως ή Σαρλότ σκότωσε τó παιδί... Οι ήλιθιοι! Έλπίζω όμως πως έσεις δεν τó πιστεύατε.

— Υπήρχε στον τόνο του μία τέτοια βαθεία περιφρόνησι — κάτω απ' τήν όποια θειά κρυβόταν άσχημα μία επίσης βαθειά άγωνία — ώστε οι δυο δικαστικοί πειράχτηκαν.

— Δεν έχουμε να σας δώσουμε λογάριασμό, είπαν. Με ποίο δικαίωμα μάς ρωτάτε;

— Δίχως να τούς άπάντησι, ό Μπερτελέν στράφηκε στη Σαρλότ.

— Τό πιστεύω λοιπόν; τής είπε.

— Ναι, Ζάν, τó πιστεύω... Ό, ύπειρασπίσω με, έσύ, Ζάν! Όλοι μ' έγκαταλείπουν!

— Ό Ζάν έδειξε τó Ζωρζ Λαμάρς, που έμενε άμίλητος, σαν αδιάφορος για ό,τι συνέβαινε.

— Κι' αυτός ακόμα; ρώτησε.

— Αυτός προπάντων... Μά δεν τόν άδικώ γι' αυτό. Κύτταξέ του!

Τήν προηγούμενη μέρα, ό Μπερτελέν είχε συναντήσει στο δρόμο τó Λαμάρς, τήν ώρα που χτυπούσε πένθιμα ή καμπάνα τού χωριού. Είχε δη τότε ένα νέο άντρα, γεμάτο ζωή. Και τώρα, ύστερ' από μερικές ώρες μόνο, τόν ξανάβρισκε γέρο!

Τόν λυπήθηκε είλικρινά... Δεν σκέφθηκε καν πως ό Ζωρζ ήταν ό άφέντης τής Σαρλότ... τής όμορφης εκείνης και χαριτωμένης γυναίκας που τήν άγατούσε από παιδί.

Δέν είδε πιά, παρά τó άξιοθρήνητο εκείνο κουρέλι τής ζωής.

— Ό δυστυχισμένος!... ψιθύρισε.

— Ύστερα στράφηκε πάλι στον ανακριτή, που τόν κύτταζε άυστηρά, με ζαρωμένα φρύδια, περιμένοντας ένα καινούργιο ξεσπασμά του.

— Με συγχωρήτε, κύριε! τού είπε ταπεινά. Μά, βλέπετε, αυτά που συμβαίνουν έδώ, είναι τόσο φοβερά, ώστε δικαιολογούμαι που έχασα τήν ψυχραιμία μου και έχασα για μία στιγμή τόν άφειλόμένο σεβασμό στους έκπαιστώπους τής έννοιάς τής Δικαιοσύνης...

— Ήρθα έδώ για να σας δώσω μία πληροφωρία...

— Ήρετε πως ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα είναι άρρωστη, παθαίνει κρίσεις, άνεξήγητες για τούς γιατρούς, που τήν άφίνουν άναίσθητη... Σήμερα τó πρωί, τά σημερώματα, τή βρήκα σ' αυτή τήν κατάσταση, στή ρίζα ενός δέντρου, κοντά στο μοναστήρι τού Ρελαι. Έγώ τήν περιποιήθηκα και τήν πήγα σπίτι της...

— Θα λάβω υπ' όψη μου τήν πληροφωρία σας, είπε ψυχρά ό ανακριτής. Αυτό μόνον έχετε να μου πείτε;

— Ίσως νάχω σε λίγο και κάτι άλλο... — Γιατί όχι τώρα άμέσως;

— Δεν έφτασε ακόμη ή στιγμή.

Μία λάμψη πέρασε απ' τά μάτια τής Σαρλότ. Ένωισε να ξαναγεννιέται στή ζωή.

— Ζάν, είναι δυνατό... φώναξε. Μ' άφινει, λοιπόν, μια έλπίδα;...

— Όχι, όχι, Σαρλότ, δεν ξέρω τίποτε ακόμα... Ωστόσο, ήθελα να σας πώ κάτι. Τόν πρώτο καιρό που άρχισαν να κυκλοφορούν οι διαδόσεις εις βάρος σας, σας υπερασπίσθηκε με θέρημ. Έλεγα πως ήσαστε άρρωστη, πως σας παρεξηγούσαν...

— Όταν ήρθε στον κόσμο εκείνο τó παιδί, πήγα να τρελλαθώ... Κόντεψα να μ' έσας πιστεύω πιά κι' εγώ... Μά μου είπατε: «Είμαι άθώα. Πρέπει να μου έχετε έμπιστοσύνη, ό,τι κι' αν συμβή». Και, πραγματικά, ή έμπιστοσύνη μου σε σας, άποκαταστάθηκε...

— Κάτω τώρα τó πάν για να σας σώσω, Σαρλότ! — Εύχαριστώ, Ζάν, εύχαριστώ, καλέ μου φίλε! Μά — αλλοίμονο! — τί μπορείτε να κάνετε;

— Η Μπερκου πλησίασε τόν άντρα της, που έμενε με τó κεφάλι σκυφτό, σαν να μην έδλεπε και να μην άκουγε τίποτε. Τού πιασε τó χέρι και τού είπε:

— Μία λέξη, Ζωρζ... — Άκουσε τί είπε ό Ζάν Μπερτελέν; — Ναι.

— Καί σύ, Ζωρζ, έσύ... Δεν βρίσκεis να μου πής ούτε ένα καλό λόγο, έτσι από οίκο, σαν έλεημοσύνη, πριν να φύγω;

— Ό άνθρωπος αυτός δεν σ' αγαπάει, πρόσφερε μ' υπόκωφη φωνή ό Λαμάρς. Γι' αυτό δεν τόν νοιάζει...

— Η Σαρλότ άναστέναξε βαθειά και κύταξε διαδοχικά τούς δυο άντρες, τó Ζάν και τó σύζυγό της.

Τήν είχαν αγαπήσει κι' οι δυο φλογερά. Κι' εκείνος τόν όποιο είχε διαλέξει άλλοτε, τήν έγκατέλειπε σήμερα. Ένω στεκόταν δίπλα της ό άλλος, εκείνος που τόν είχε περιφρονήσει.

«Ποιός απ' τούς δυο μ' αγαπήσε καλύτερα, βαθύτερα; άναρωτήθηκε. Ποιός απ' τούς δυο άξιζε περισσότερο τήν αγάπη μου?»

— Όλα τά παιδικά και τά πρώτα νεανικά χρόνια της, ξαναγύριζαν στο νού της... Θυμήθηκε τόν πόνο τού Ζάν, όταν — μη ξέροντας τó βαθύ έρωτά του, που θα γεμίε ολοκληρη τή ζωή του — τού είχε αναγγείλει τó γάμο της...

— Ένας άλλος είχε περάσει, κι' είχε διαλέξει αυτόν... Ό νεφερμένος πέρασε, σαν άνεμοστρόβιλος, που παρασύρει τó κάθε τι... και πήρε μαζί του τή Σαρλότ... Κι' ό Ζάν κόντεψε τότε να πεθάνη...

— Όλες αυτές οι άναμνήσεις είχαν ξυπνήσει στή μνήμη της, απ' τά λόγια εκείνα τού συζύγου της:

«Ό άνθρωπος αυτός δεν σ' αγαπάει. Γι' αυτό δεν τόν νοιάζει...»

— Έχασε για μία στιγμή πως ύπήρχαν κι' άλλοι εκεί, που τήν άκούγαν.

— Μ' αγαπήσε, Ζωρζ, μ' αγαπήσε πριν σε γνωρίσω! είπε. Μ' αγαπήσε και μ' αγαπάει ακόμα, μ' όλη τή δύναμι τής ψυχής του!

— Οι δικαστικοί, που παρακολουθούσαν τή σκηνή εκείνη, άντλήλασαν χαμηλόφωνα μερικές λέξεις:

— Ή είναι ένα πλάσμα ξεδιάντροπο, ή ή πιό άξιοθαύμαστη γυναίκα!...

— Ό Ζωρζ είχε άκουσει τή όμολογία εκείνη τής Σαρλότ. Τήν είχε άκουσει, μέσα στον ήλιγγο τού μυαλού του, μέσ' στο γκρέμισμα τής ζωής του...

Μία σκέψη πέρασε άμέσως απ' τó νού του, κι' εκδηλώθηκε με τή ματιά του, που καρφώθηκε με φρίκη στήν κούνια τού νόθου

παιδιού.

Χύμηξε ύστερα πάνω στο Ζάν, που δεν περίμενε καθόλου τήν επίθεσί του. Και τόν άρπαξε απ' τó λαιμό, ούρλιάζοντας:

— Ά, έσύ είσαι, λοιπόν, άθλιε, έσύ!... — Ό Ζάν συνήλθε απ' τήν πρώτη του έκπληξι και, με μία ήρεμη κι' άκατανίκητη δύναμι, άπαλλάχθηκε απ' τά χέρια που τόν σφίγγανε.

— Άλλάζει μία ματιά πονεμένου οίκτου με τή Σαρλότ.

— Όχι, δεν είμ' εγώ, απάντησε. Σας όρκίζομαι δέ σ' αυτό τόν έρωτα που σας ώμολόγησε τόσο ευγενικά ή Σαρλότ, πως αν ήξερα τόν άλλο, τόν ένοχο, θα τόν είχα σκοτώσει!

— Όα τόν είχα τιμωρήσει εγώ, αντί για σας που λείπατε...

— Έβαλε τó Ζωρζ Λαμάρς να καθήσει σε μία πολυθρόνα. Ό δυστυχισμένος άνθρωπος, έτρεμε σύγκορμος. Είχε γουρλώσει τά μάτια του κι' έσφίγγε με τά χέρια του τó μέτωπό του, σαν ναθελε να συγκρατήσει τά λογικά του, που φεύγανε...

— Δεν ένωίσα ποτέ έναντιόν σας μίσος ή έχθρα, πρόσθεσε σιγανά ό Ζάν Μπερτελέν. Ζήλευα μονάχα άλλοτε τή μεγάλη ευτυχία σας... Σήμερα σας λυπάμαι...

— Ναι, σας λυπάμαι άπερίγραπτα!

— Ό Ζωρζ δεν άκουσε, σίγουρα, ή δεν κατάλαβε, γιατί δεν απάντησε τίποτε...

— Θα σας παραδώσω στους χωροφύλακες, είπε ό ανακριτής στη Σαρλότ.

— Είναι φοιχτό!... διαμαρτυρήθηκε μ' άπελπισία ό Μπερτελέν. Κύριοί μου, σας τ' όρκίζομαι, κάνετε μία τεραστία άδικία!

— Η Σαρλότ πλησίασε τόν άντρα της.

— Άντίο, Ζωρζ, τού είπε. Ίσως δεν θα σ' ξαναδώ ποτέ, φίλε μου...

— Εκείνος φάνηκε πως συνήλθε κάπως, και τής απάντησε:

— Σαρλότ, σε ίκετεύω, πές κάτι, ύπερασπίσω τόν εαυτό σου!...

— Δεν μπορώ να πώ τίποτε. Δεν ξέρω τίποτε... Συνέδρασαν γύρω μου πράγματα μυστηριώδη, παράξενα, που δεν μπόρεσα ποτέ να τά εξηγήσω...

— Όποιος βρή τή λύσι αυτού τού προβλήματος, θα με σώσει...

— Ό Ζωρζ έσκυψε τó κεφάλι του και έξσπασε σε λυγμούς, κρύβοντας τó πρόσωπό του στα χέρια της.

— Η Σαρλότ τόν κύτταξε για πολύ, κι' ύστερα στράφηκε στο Μπερτελέν.

— Ναι, αυτός θα με σώσει!... ξαναείπε.

Κι' οι λέξεις της αυτές, σήμαιναν: «Θ' αγαπήσω εκείνον από σας, που θα με λυτρώσει απ' αυτό τó αίσχος... Γιατί σήμερα ή καρδιά μου είν' έλευθερη. Δεν έχω πιά καμμία άγάπη».

— Ό Ζάν μάντεψε και ψιθύρισε: — Έγώ θα σας σώσω, Σαρλότ, σας τ' όρκίζομαι!

Τόν εύχαρίστησε με μία ματιά εύγνωμοσύνης και τού άδωσε τó χέρι της.

— Εκείνος τ' άρπαξε, τó φίλησε με πάθος, τó βρεξε με τά δάκρυά του.

— Ύστερα, ή Σαρλότ άγγιξε άνάλαφρα με τά χείλη της τ' άσπρα μαλλιά τού άντρός της.

— Τα δυο παιδιά, παρ' όλη τή μικρή ηλικία τους, είχαν καταλάβει πως θάφευγε ή μητέρα τους, πως θα τήν χάνανε και πάλι. Και κλαίγανε με χοντρά δάκρυα.

— Η καρδιά τής μητέρας σπαράχτηκε σ' αυτό τó θέαμα. Όλο τó ύπεροχο θάρρος της διαλύθηκε, χάθηκε, μπροστά στήν έπελπισία των παιδιών της. Σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα.

— Ό, μικρά μου! Κορούλες μου! ψιθύρισε.

Τους άνοιξε τήν άγκαλιά της, κι' εκείνες τρέσανε να σφικτούν στο στήθος της, άγκαλιάζοντας τó λαιμό της, γεμίζοντας τήν φιλιά, άνάμεσα σ' άναφυλλήτα τους.

— Έμεναν έτσι για πολύ κι' οι τρείς. Η Σαρλότ έλεγε στα κοριτσάκια, σιγανά και γλυκά:

— Θέλουμε να με παραστήσουνε για κακούργα... για κακή γυναίκα, που θα σας μάθουν άργότερα να τήν περιφρονήτε, να τήν αντιπαθήτε... Μά εγώ βέλω να κρατήσετε μέσ' στις καρδούλες σας τήν ιερή άνάμνησι τής μητέρας σας... μία άνάμνησι ευλαδική, που θα φέρνει δάκρυα στα μάτια σας, αλλά δεν θα σας κάνει να κοκκινίζετε... Μ' άκούτε, αγαπημένες μου μικρούλες;

— Ναι, μαμά... Μίλα μας ακόμα, μαμάκα! είπε ή Κλαίρη.

— Και φιλήσε μας... Έχεις τóσον καιρό να μάς φιλήσής!

— Μην ξεχάστε ποτέ τή μητέρα σας, άγγελούδια μου... Άς μ' ήσδυση ποτέ ή άνάμνησι τής απ' τήν καρδιά σας, όσο θα μεγαλώνετε...

— Είχα στήσει σε σας όλα μου τά όνειρα, όλες μου τίς φιλοδοξίες... Θέλω ακόμα νάσαστε τρυφερές με τόν πατέρα σας. Σας αγαπάει πολύ κι' αυτός... κα-

ΣΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΔΕΡΑ

Η Μαρία Πία κόρη τού βασιλέως τής Ιταλίας Ουμβέρτου και ό σύζυγός της Άλέξανδρος τής Γιουγκοσλαβίας, πέρασαν ως γνωστόν τόν μήνα τού μέλιτος στη Μαδέρα. Με τήν ευκαιρία αυτή δημοσιεύθηκαν στον παγκόσμιο τύπο πολλές φωτογραφίες τού γραφικού νησιού. Η άνωτέρω μάς παρουσιάζει ένα πρωτότυπο μεταφορικό μέσον. Πρόκειται όπως βλέπετε για ένα κάρρο χωρίς ρόδες, που τó σέρνουν ρόδια και που γλιστρά σαν έλκυθρο πάνω στα καλντερίμια!...

ΚΑΠΕΛΛΟ — ΥΠΟ ΣΤΕΓΟ

Τό καλοκαιρινό αυτό καπέλλο είναι ένα νέο μοντέλο τού Ιταλικού οίκου μόδας Κλεμέντε Καρτόνι. Ό κ. Καρτόνι όμως, που θεωρείται ένας από τούς πιό κολληπούς δημιουργούς μόδας τής Ρώμης, δεν μάς έξηγει πως θα μπορούσαν να συγκρατηθούν στο κεφάλι τούς τó καπέλλο αυτό εκείνες που θα τó άγοράσουν, σε περιπτώσι που θα φύσηξε κανένα κάπως δυνατό άέρεμα!...

λύτερα από μένα... γιατί εγώ δεν σκεπτό-
μουνα παρά την τωρινή σας άνεση, ενώ αύ-
ριο είχε μπροστά του το μέλλον σας... Μ'
άκουτε, με καταλαβαίνετε, μικρούλες μου;
— Ναι, μαμάκα!... απάντησαν κι' οι
δυο αδελφές μαζί, κλαίγοντας.
— Κάθε βράδυ, όταν θα σας παίρνη στα
γόνατά του, να του λέτε ότι σας συνέβη,
τις χαρές σας και τις λύπες σας — όπως
κάνατε και με μένα. Ζητάτε του να σας
βοηθή, να σας φυλάει, να σας οδηγεί και
να σας αγαπάει πάντα... να σας αγαπάει
και για τους δυο μας!

Σκούπισε τα μάτια της. Την πνίγανε οι
λυγμοί.

— Μην κλαίς, μητερούλα... Μην κλαίς...
— Γιατί κλαίς, μαμάκα, αφού σ' αγα-
πάμε;

Τις άγκάλιασε, τις φίλησε. Ύστερα ση-
κώθηκε, ήρεμη, και πρόφερε με σοβαρή φω-
νή, που έκανε βαθειά εντύπωση σ' όσους
την άκουγαν:

— Είμαι άθώα, παιδιά μου... Δεν ξέ-
ρω τί σας επιφυλάσσει το μέλλον. Ίσως
τ' όνομά μου να βραβίω στη ζωή σας...
Μά βέβαια να πήτε τώρα μαζί μου στην προ-
σευχή που θα σας μάθω... και να τη λέ-
τε κάθε βράδυ, πριν κοιμηθείτε...

Τις πήρε απ' το χέρι και τις πήγε δί-
πλα στην κούνια του νεκρού παιδιού, μπρο-
στά σ' ένα Έσταυρωμένο.

— Γονατίστε, μικρούλες μου, τους είπε.
— Εκείνες υπάκουσαν. Και, δίχως να τους
τό πη ή μητέρα τους, ένωσαν τα χεράκια
του και σήκωσαν προς το Χριστό τα ύγρα
ματάκια τους — τα γαλανά και τα κα-
στανά...

Μια παράξενη σκηνή συνέβη τότε μέσα
σ' εκείνο το δωμάτιο.

Ο χωροφύλακας, κατασυγκινημένος, είχε
βγεί στη βεράντα, για να κρύψει δυο δάκρυα
που είχαν ανέβει στα μάτια του. Οι δυο
δικαστικοί δεν μιλούσαν, δεν σκέπτονταν
τίποτε, συνεπαρμένοι κι' αυτοί απ' την ά-
πλη και βαθειά εκείνη απελπισία.

Ο Ζωρζ Λαμάρ, σκυφτός στο κάθισμά
του, κύτταζε το πάτωμα, επίμονα, σαν ναχε
χάσει τα λογικά του.

Ο Ζαν είχε γονατίσει, όπως και τα κο-
ριτσάκια.

Μόνον η μητέρα έμενε όρθια. Κανείς δεν
θα πίστευε πως ήταν αυτή η κατηγορουμέ-
νη για δυο στυγερά εγκλήματα...

— Προσευχήθηκε, παιδιά μου, είπε. Να
έπαναλαμβάνετε ότι σας λέω.

— Ένωσε τα χέρια της κι' άρχισε την προ-
σευχή της:

— Θεέ μου, φύλαγε τα παιδιά, που δεν
έχουν πια μητέρα...

Κι' οι κοπελλίτσες επανέλαβαν, σιγανά,
ψιθυριστά:

— Θεέ μου, φύλαγε τα παιδιά, που δεν
έχουν πια μητέρα...

Κι' η Σαρλότ συνέχισε, προσπαθώντας
να έντυπωθή βαθειά στη μνήμη τους κάθε
φράσι:

— Κάμε να φανερωθώ αργότερα ή άθωο-
της της φτωχής μητέρας τους... Συχώρεσε
όσους της έκαναν κακό, όπως τους συχώ-
ρεσε κι' αυτή σήμερα, κι' όπως θα τους
συχωρήσει την ημέρα του θανάτου της...
Είς το όνομα του Πατρός και του Υιού και
του Αγίου Πνεύματος. Αμήν...

Και τα παιδιά επανέλαβαν, σκύδοντας
το κεφάλι και κάνοντας το σταυρό τους:

— Είς το όνομα του Πατρός και του Υιού
και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν...

Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Ύστερα, η
Σαρλότ πρόσθεσε:

— Αντίο, παιδιά μου... Θα φύγετε
απ' αυτό το σπίτι... Δεν θα θέλω πια ο
πατέρας σας να μέινετε εδώ. Δώστε μου
την τελευταία χαρά να σας δω να παίρνε-
τε μαζί σας ότι σας ευχαριστεί, ότι σας
διασκέδαζε...

— Όταν θάμαι μακριά σας
θέλω να σας φέρνω μπρος στα μάτια μου
να παίζετε με τα παιχνίδια σας, να γελά-
τε, να χαίρεσθε...

Οι δυο αδελφές κατάλαβαν. Η Κλαίρη
πήγε να πάρει τις κοκίλες της, το τσέρ-
κι της, ένα μηχανικό αλογάκι, τα βιβλία
και τα τετράδιά της.

Χαρές και πόνοι, όλα είναι περαστικά
στο παιδί!

Πριν φύγει, η μητέρα ήθελε να τις δει λι-
γότερο θλιμμένες...

— Ο Μπερτεν έσκυψε στον άνακριτή και
του ψιθύρισε:

— Θα μπορούσε ποτέ να γεννηθί μια
τέτοια σκέψη σε μια γυναίκα που δεν θα
ήταν αλήθινα μητέρα, μ' όλο το μεγαλείο
της μητρότητας;...

Η Μπεκρού βοηθούσε τα παιδιά να ψά-
ζουμε.

Μετά την Κλαίρη, ήρθε η σειρά της
Λουίζας.

Ύστερα, η μητέρα τις έσπρωξε στην
αγκαλιά του Ζωρζ.

— Φύγε μαζί τους, του είπε. Δεν θέλω
να με δουν να φεύγω...

Τόν τράβηξε προς την πόρτα. Φίλησε
παράφορα τα παιδιά της στα μάτια, στο
μέτωπο, στα μαλλιά, λέγοντάς τους:

— Αντίο... αντίο... Θα σας ξαναδω
ίσως... Ύποσχεθήτε μου πως δεν θα
κλαίτε!

— Έμεινε στην πόρτα, όσο τις έδλεπε.
— Όταν χάθηκαν πια απ' τα μάτια της, στρά-
φηκε στον άνακριτή και του είπε:

— Τώρα είμαι στη διάθεσί σας. Τίπο-
τα δεν με κρατάει πια... Κάνετε ό,τι θέ-
λετε τη Μπεκρού!...

1.

Ο κ. Μπαριλιέ πέρασε την υπόλοιπη
μέρα μαζεύοντας πληροφορίες, συνεχίζον-
τας την έρευνά του, εξετάζοντας τους χω-
ρικούς.

Ανέκρινε λεπτομερώς τη γρηά-Κατερί-
να. Αυτή θάγε παρατηρήσει πολλά πράγ-
ματα, αφού ήταν στην υπηρεσία της Σαρ-
λότ. Μά, όσο κι' αν τη ρώτησε ο άνακρι-
τής, τούδωσε άόριστες απαντήσεις. Η κα-
τάθεσίς της ήταν μάλλον ευνούικη για την
κυρία της.

— Δεν μπορώ να πω τίποτε... δεν ξέ-
ρω τίποτε... είπε. Κι' όμως κύταξα, κρυ-
φάκουγα στις πόρτες... αλλά δεν είδα
ποτέ την κυρία μ' έναν άνδρα... ή να πι-
νι, να μεθάει.

— Πώς, λοιπόν, την έδλεπε μεθυσμένη
όλος ο κόσμος;

— Δεν ξέρω... Ίσως νάκρυβε κάπου
το πιστό της... Πρέπει να σας πω τώρα
πως απ' την κουζίνα μου δεν έδλεπα τί γι-
νότανε... Έρχόμουνά το πρωί, συγγύριζα
λίγο το σπίτι, άναβα φωτιά, μαγειρεύα
για το μεσημέρι κι' έφευγα... Η κυρία έ-
φτιανε μονάχη της το βραδυνό φαγητό,
γιατί περνούσε με λιγοστά πράγματα...

— Τις μέρες που έκανε κακό καιρό, ανέ-
βαινε στην κάμαρα των παιδιών της κι' έ-
μενε μαζί τους. Αν ο καιρός ήταν καλός,
περνούσε τις ώρες της στη βεράντα... Τό
ίδιο γινότανε κάθε μέρα... Συγγύριζα εγώ
την κάμαρα των παιδιών... Στη δική της
δωμά δεν ήθελε να μπαίνω... ούτε και τα
παιδιά πηγαίνουν ποτέ εκεί... Πρωτο-
μνήκα όταν είχε άρρωστήσει το μωρό κι' έ-
κεινη περιπλανιόταν έξω, στους δρόμους,
σαν τρελλή... Την ημέρα κείνη, λοιπόν,
λίγο έλειψε να πνιγώ... Δεν μπορούσα ν'
ανάσάνω, εκεί μέσα... Μόλις πρόλαβα ν'
ανοίξω το παράθυρο... Πιστεύω, μάλιστα,
πως, αν δεν τύχαινε να μω έγκαιρως, θα
τά τινάζε το μωρό... Η αλήθεια είναι
πως δεν έζησε και πολύ, ύστερα...

— Ο άνακριτής κρατούσε σημειώσεις.

— Έγραφε τα λόγια της γρηάς υπηρέ-
τριας, χωρίς να τους δώσει καμιά σημα-
σία... Κι' όμως, τ' απλά εκείνα λόγια,
κλείνανε όλο το μυστήριο της ύποθεσης,
τη λύση του προβλήματος που άναζητού-
σε — και που θα έφευγε απ' όλους, δι-
σε — καστιά, γιατρούς, δικηγόρους, έμπειρογνώ-
μονες:

— «Την ημέρα κείνη, λίγο έλειψε να πνι-
γώ... Δεν μπορούσα ν' ανασάνω, εκεί μέ-
σα... Μόλις πρόλαβα ν' ανοίξω το παρά-
θυρο...»

Ο κ. Μπαριλιέ διάταξε να γίνη νεκρο-
ψία του νεκρού παιδιού.

Η Ιατροδικαστική έκθεσι θα είχε, λοι-
πόν, βασική σημασία στην υπόθεσι εκείνη.

Γιατί, αν μιλούσε για φυσικό θάνατο, η
Σαρλότ θα έθεωρείτο άθωα για το εγκλή-
μα έκεינו.

Δεν θάμενε πια, παρά η κατηγορία για
το φόνο του Ρενεβίλ.

Μά τα δυο αυτά εγκλήματα, σχετι-
ζονταν στενά. Κι' έτσι, η Σαρλότ θ' άθωω-
νόταν και για τα δυο μαζί.

— Αν — αντίθετα προς το γράμμα του
γιατρού Ρενεβίλ — η Ιατροδικαστική έκ-
θεσι γνωμάτευε, ότι δεν υπήρχε δηλητη-
ρίασις, γιατί τότε θα είχε δολοφονήσει η
Σαρλότ το Ρενεβίλ, έφ' όσον δεν θάχε να
φοβηθί τίποτε εκ μέρους του;

— Θα έλειπε πια το ελάττηρο του εγκλή-
ματος, κι' έτσι ο δράστης θάπρεπε ν' ά-
ναζητηθί άλλοι.

— Όταν έγινε γνωστή στον πύργο
του Φενεστρέλ, θετικά πια, η είδησι της συλ-
λήψεως της Μπεκρούς, ο κόμης ντε Τιε-
λαί είπε, σκυθρωπός:

— Μά είναι βέβαιοι για την ένοχή
της;... Άνακάλυψαν καμιά απόδειξη;...

— Βρήκανε μήπως το πορτοφόλι με τα λε-
φτά του Ρενεβίλ;

— Δεν υπόρε κανείς να του απαντήσει σ'
αυτές τις ερωτήσεις.

— Πώς να μάθουμε; Ποιός θα μου πη
την αλήθεια; ψιθύρισε τότε, με μία παρά-
ξενη συντριβή.

Συγχρόνως, μάθανε την είδησι ο Ματι
κι' η κόμησα.

Το περίμεναν κι' οι δυο τους. Ο Ματι
είχε προβλέψει αυτή τη σύλληψη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΕΙΝΑΙ έφτά χρόνια τώρα, που η Σουζάννα Έρικσεν —μία
ψηλή κι' όμορφη Γερμανίδα— γλύτωσε από τη σκλαβιά
και γύρισε στο σπίτι της. Οι Ρώσοι την είχαν άφισει έ-
λεύθερη, γιατί η ύγεια της είχε καταστραφή σε τέτοιο ση-
μείο, απ' τη σκληρή καταναγκαστική εργασία της σ' ένα άν-
θρακωρυχείο, ώστε τους ήταν πια άχρηστη.

Τα δυο εκείνα χρόνια που πέρασε εκεί κάτω, δίχως να έλπιζε
άλλη λύτρωσι απ' το θάνατο, της φαίνονταν σαν φέμμα, σαν
εφιάλτης, σήμερα που ζή εύτυχισμένη. Πραγματικά, έχει κε-
ρίσει τον τίτλο της «Μίς Γερμανίας», πληρώνεται 25 δολάρια
την ώρα ως μοντέλο του περιφημού Άμερικανού φωτογράφου
Τζών Πόουερς κι' έχει δημιουργήσει μια άνθηρή επιχείρησι, έ-
να μεγάλο οικο μόδας, στο Βερολίνο.

«Εγώ φταίω που έπεσα στα χέρια των Ρώσων! είπε σ' ένα
δημοσιογράφο που της πήρε συνέντευξι. Πιστεύω στις ύποσχέ-
σεις τους και το πλήρωσα ακριβώς».

Επειτα του διηγήθηκε λεπτομερώς τη δραματική και πολυ-
τάραχη ζωή της.

Είχε γεννηθί και μεγαλώσει σ' ένα άνετο περιβάλλον, γιατί ο
πατριός της Φρίτς Λέντς ήταν μηχανικός και διευθυντής ενός
εργοστασίου. Άρρουν μορφώθηκε στα καλύτερα σχολεία, προσε-
λήφθη στο τεχνικό προσωπικό της «Ούφα», της γνωστής γερμα-
νικής κινηματογραφικής εταιρείας.

Είχε έρωτα γι' αυτή τη δουλειά και θα σταδιοδρομούσε λαμ-
πρά, αν δεν εκλείναν τα σπουτίο της «Ούφα», το 1944, όταν η
Γερμανία πλησίαζε πια να συντριβή. Η Σουζάννα υποχρεώ-
θηκε τότε να εργασθί σ' ένα εργοστάσιο πολεμικού υλικού.

Όπως βεβαιώνει η ίδια, ήταν η πρώτη φορά που πρόσφερε
κάτι στο χιτλερικό καθεστώς. Ποτέ της δεν άνηκε στις ναζιστι-
κές οργανώσεις της νεολαίας, κι' ο πατριός της βρισκότανε συ-
πάντα σε προστρίδες με τους Ναζήδες, που δεν τους συμπαθού-
σε καθόλου.

Οι τελευταίες μέρες του πολέμου ήταν αλήθινη κόλασι για
τη Σουζάννα, όπως και για όλους τους κατοίκους του Βερολί-
νου, που βομβαρδιζόταν αλύπητα. Το Μάιο του 1945, πήγε να

μείνι με τους δικούς της στο Κούστριν, για ασφάλεια, ύστερα όμως η
προβλεψι των Ρώσων τους ανάγκασε να ζαναγυρίσουνε στο Βερολίνο.

Η Σουζάννα κατέφυγε τότε στο σπίτι μιας φίλης της, που εργαζό-
τανε στην Σουηδική πρεσβεία. «Έλλειπε πως εκεί θάταν κάπως ασφα-
λέστερη».

Μετά 6 βδομάδες, έφτασαν οι Ρώσοι. Οι στρατιώτες τους είχαν την

αδεια να κάνουν ό,τι τους άρεσε... Είναι άφάνταστο
τί είδαν τότε τα μάτια της Σουζάννας!

Στο σπίτι της φίλης της γνώρισε το νεαρό Νορδ-
γύ μηχανικό Σθέν Έρικσεν. Της φέρθηκε με μεγα-
λή καλοσύνη κι' έγιναν στενοί φίλοι. Στο μεταξύ,
είχε αποκατασταθί η τάξι κι' οι Ρώσοι αξιωματικοί
είχαν επιβάλει πειθαρχία στους στρατιώτες τους.

Μια μέρα, παρουσιάστηκαν στο σπίτι των δυο κορι-
τσιών μερικοί στρατιώτες κι' άρχισαν να ψάχνουν.
Η Σουζάννα κατέφερε τότε να ξεφύγουν κι' έτρεξε
να προσπενηθί στην «Κομμουνιστούρα». Εκεί, της
φέρθηκαν άψογα και διέταξαν άμέσως να φύγουν οι
στρατιώτες απ' το σπίτι της φίλης της.

Την άλλη μέρα, ένας Ρώσος ταγματάρχης κι' ένας
άντιουνταγμάτάρχης πήγαν να έπισκεφθουν τις δυο
κοπέλλες. Είχαν μαζί τους βότκα και τρόφιμα. Τις ά-
νάγκασαν να πιούνε, και μέθυσαν κι' αυτοί. Μαντεύ-
οντας τους σκοπούς τους, η Σουζάννα ξέφυγε από
την πίσω πόρτα και προσπαθούσε του κάκου να βρή
κάποια βοήθεια. Ύστερα κρύφτηκε έξω απ' το σπίτι.

Ζήτησε κατόπιν άσυλο από μια άλλη φίλη της. Έ-
μαθε δε πως οι δυο εκείνοι αξιωματικοί έψαχναν
βδομάδες ολοκληρές να τη βρουν...

Μια μέρα, την έπισκέφθηκε ο Σθέν και της είπα
πως οι Ρώσοι θάστελναν πίσω στις πατρίδες τους
αυτον κι' άλλους έξενους. Το ταξίδι τους θα γινό-
τανε μέσω Μόσχας. Αν ήθελε να τον παντρευθί η
Σουζάννα, θα μπορούσε να την πάρη μαζί του, στη
Μοσκόβια, ως νόμιμη γυναίκα του, και να την γλυ-
τώσθι έτσι από τους Ρώσους. Εκείνη δέχθηκε. Συμ-
φώνησαν όμως να μείνι «λευκός», ο γάμος τους, έ-
φσαν δεν ένοιωθαν ο ένας για τον άλλο τίποτε πε-
ρισσότερο από μια άγνή φιλία.

Πραγματικά, όλα έγιναν έτσι. Το ταξίδι τους ως
τη Μόσχα, με το τραίνο, μαζί μ' άλλους 150 έξενους,
κράτησε πέντε μερώνυχτα. Όταν όμως φτάσαν εκεί,
τους περιώρισαν σ' ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων πο-
λέμου, με συμπυκνωμένα και ένοπλους φρουρούς.
Τους έγγυηθηκαν πως, σε δυο βδομάδες, θάφευγαν
όλοι απ' τη Ρωσία. Κι' όμως έμειναν εκεί 5 ολό-
κληρους μήνες.

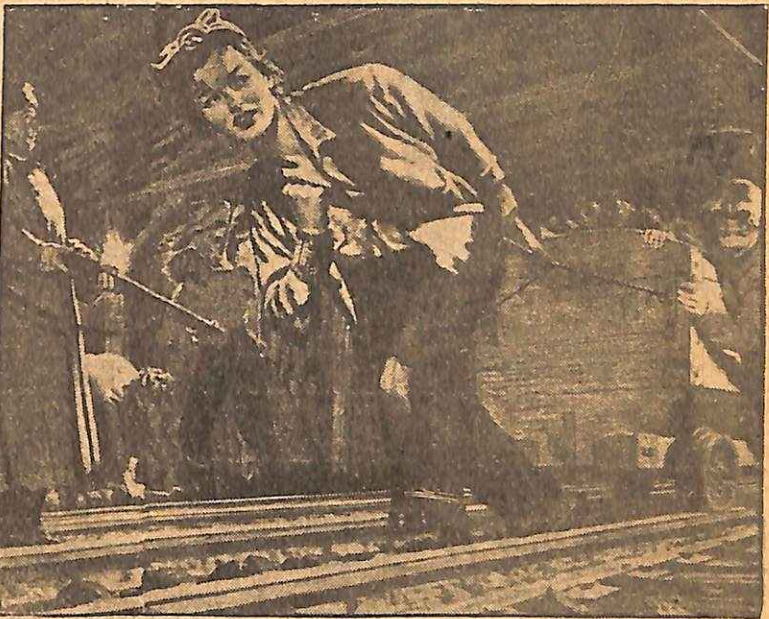
Ύστερα, οι Ρώσοι πήραν το Σθέν και τον έστει-
λαν στην πατρίδα του. Κράτησαν όμως τη Σουζάν-
να. Όταν τότε άρχισε η οδύσσειά της.

Κατά τα Χριστούγεννα, τη στείλανε σ' ένα άνθρα-
κωρυχείο, στο «Σταλινγκράντ 14», που ήταν στρα-
τόπεδο καταναγκαστικής εργασίας.

— Τώρα θα σας δείξουμε τι θα πη δουλειά! της
είπαν.

Επί 2 μήνες όμως, η Σουζάννα δεν εργάστηκε,
γιατί είχε πάθει διάρρηξιδα. Όταν γύρισε απ' το
νοσοκομείο, άπόρριπταν όλοι.

— Είσαστε ζωντανή κόμης; της είπαν.

Στο βάθος του άνθρακωρυχείου η Σουζάννα Έρικσεν τρα-
βούσε τα βαγόνεττα με το κάρβουνο...

Την έβαλαν να κουβαλάει πέτρες και ταϊμένο και να χτιζή τοί-
χους, απ' τις 6 το πρωί ως τις 7 το βράδυ. Η τροφή της ήταν ένα
μεγάλο κομμάτι μαύρο ψωμί το πρωί κι' ένα πιαστό άραχί σούπα τρεις
φορές την ημέρα. Έτρεμε απ' το κρύο, γιατί της είχαν κλέψει τα
ρούχα, όταν βρισκόταν στο νοσοκομείο.

Όταν αυτή κι' άλλες γυναίκες τόλμησαν να παραπονεθουν, τις
έστειλαν στο βάθος του άνθρακωρυχείου, όπου φορτώνανε το κάρ-
βουνο σε βαγόνια και τα σπρώχνανε, σαν ζώα. Το κρύο έφτανε συ-
χνά τους 40ο υπό το μηδέν. Οι δυστυχισμένες λιποθυμούσαν, απ'
την πείνα και την αγωνία...

Οι Ρώσοι φέρνονταν άσπρητότατα. Άλλά δεν ένοχλούσαν ποτέ
τις γυναίκες.

Τέλος, τσάκισε η ύγεια της Σουζάννας και την έστειλαν σ' ένα νο-
σοκομείο. Εκεί την περιποιήθηκε ένας γέρος... κτηνίατρος, που την
συμπάθησε και κατάφερε να την άπολύσουν και να τη στείλουν πίσω
στο σπίτι της, ως άχρηστη.

Στο Βερολίνο, η Σουζάννα έμεινε σχεδόν ένα χρόνο στο κρεβάτι,
για να συνέλθι.

Ύστερα πήγε να έπισκεφθί μια φίλη της, στο Μόναχο.
Εκεί λοιπόν, τη σταμάτησε στο δρόμο η διευθύντρια
ένος μεγάλου γυναικείου περιοδικού και της πρότει-
νε να ποζάρη για μια διαφημιστική φωτογραφία κά-
ποιου καπελαδίσκου.

Ετοι άρχισε η καινούργια καριέρα της.

Η φωτογραφία της δημοσιεύθηκε σε πολλά περιο-
δικά. Έγινε το πιο περιζήτητο μοντέλο της Γερ-
μανίας. Έπειτα, το 1950, έλαβε μέρος στα καλλι-
στικά κι' εξέλεξε «Μίς Γερμανία».

Το 1952, πήγε στην Άμερική, ως άντιπροσώπος
της χώρας της σε μια διεθνή έκθεσι μόδας. Στο γυ-
ρισμό, δανείσθηκε χρήματα κι' άνοίξε έναν οικο μό-
δας αποκλειστικά για πολύ νέα κορίτσια. Η πρω-
τότυπη αυτή ιδέα της σφύριξε μεγάλη επιτυχία.
Σήμερα, η επιχείρησι της αξίζει 1½ εκατομμύρια
μάρκα.

Συγχρόνως, ποζάρει κάθε τόσο ως μοντέλο του
φωτογράφου Τζών Πόουερς, για εκθέσεις μόδας.

Είναι στην οδία άτυπώτης, γιατί ο άνομιστικός
σύζυγός της δεν έχει καμιά αξία πάνω της.

Όταν σκέπτεται, δε τις φοβερές ημέρες που πέ-
ρασε, στην κόλασι του άνθρακωρυχείου, νομίζει πως
ήταν ένας εφιάλτης!...

© ©

Μισούλης, ο «πεισματάρης»

Ο φίλος του Άντρεά Μισούλη, Βασίλης Μπου-
ντούρης, θέλησε σε μια συναναστροφή να στενοχωρήσθι
το Μισούλη, να τον κάνει να βγί από τη σιωπή του
και να μιλήσθι για τους θριάμβους του. Άρχισε λοι-
πόν ν' απαριθμεί μπροστά στο φίλο του όλες τις τολ-
μές, όλα τα παραβόλα έργα της πολεμικής του
νιότητος.

Ο Μισούλης στενοχωριόταν και σπτοφύριζε σαν
άπανο σε άναμμένα κάρβουνα. Μά ο Μπουντούρης έ-
ξακολουθούσε τη δαλιεία του.

Στο τέλος μάλαστα του είπε:

— Δεν είσαι σύ που έκαμες τοτό;

— Και διηγήσθι ένα περιστατικό.

— Ναι, άπαντούσε στενοχωρημένος ο Μισούλης.

— Δεν είσαι σύ που έκαμες αυτό;

— Ναι, ξανάλεγε ο Μισούλης.

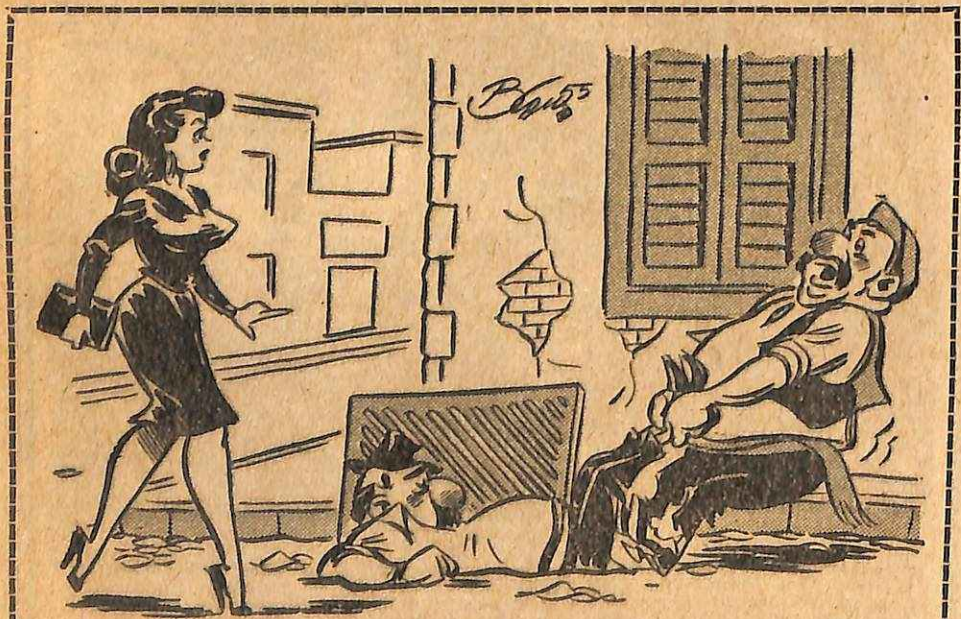
Στο τέλος ο Μπουντούρης του λέει:

— Δεν είσαι σύ, που με τις τρέλλες σου ανάγκω-
νες το μακαρίτη τον πατέρα σου να γίνη μια ώρα
άρχιερα καλόγερος και να πάη σ' ένα μοναστήρι
της Συμης;

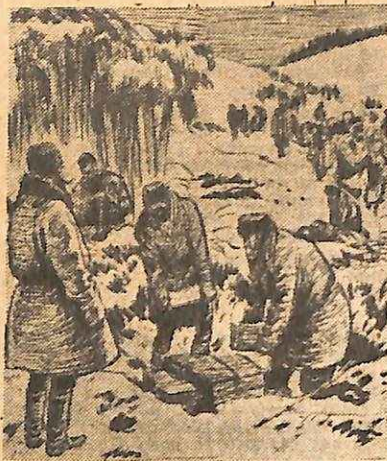
Τότε πια έκασαν όλοι στα γέλια. Κι' ο Μισούλης
χαμογελώντας, για να γλυτώσθι από τα νύχια του
φοβερού άντιπαλού του, άναγκάστηκε να φωνάξθι:

— Ναι, μαρε Βασίλη, όλα τάκανα! Ήμουν από
μικρός πεισματάρης και δεν έκατα παρά τα καρπί-
τσια μου!...

Η Σουζάννα Έρικσεν κατά την
έκλογή της ως «Μίς Γερμανία
1950».

— Βοή καλώς τη Μαριγούλα! Έλα να συνοδεύσουμε το μπαμπά σου μέχρι
το σπίτι σας!... (Του Αρχέλαου)

Θάψανε το χρυσάφι στη σκληρή γη, 280 χιλιόμετρα μακριά από τη λιμνή Βαϊκάλη.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ στη «λευκή κόλαση»

Το καραβάνι των τραγικών φυγάδων

Στά τέλη της φετινής άνοιξης, πρόκειται ν' αρχίσει το καταπληκτικότερο «κυνήγι θησαυρού» που άναφέρεται στην ιστορία. Θα διαρκέσει δε πιθανότατα ολόκληρο το καλοκαίρι — έπιτός αν καταλήξει ενωρίτερα σ' έπιτυχία ή προεπάθεια αυτή να βρεθούν 500 τόννοι χρυσού θαμμένοι κάπου στη Σιβηρία.

Πρόκειται για την πρώτη σοβαρή και οργανωμένη ενέργεια για την ανεύρεση αυτού του θησαυρού, που άπόμεινε άπό τη μεγάλη και τραγική υπόκωψη των στρατιωτικών δυνάμεων και του άμαχου πληθυσμού άπό τη Ρωσία, τον Ιανουάριο του 1920.

Η άσύλληπτη αυτή τραγωδία στοίχισε τη ζωή σε περισσότερους άπό 1 έκατόμυριο Ρώσους, άντρες και γυναίκες.

Η υπόκωψη άρχισε άπ' την πόλη Όμσκ της Σιβηρίας, στις 13 Νοεμβρίου 1919, και τελείωσε μετά τρείς μήνες, 5.000 χιλιόμετρα μακριά άπό κεί. Άποτελούσε δε ένα μακάβριο έπίλογο τής μολοσεικικής έπαναστάσεως του 1917.

Ο ναύαρχος Αλέξανδρος Βασίλιεβιτς Κολτσάκ είχε συγκεντρώσει στο Όμσκ τ' άπολείμματα του στρατού των Λευκομένων, με την έλπίδα ν' άναγκάσει τους μολοσειτικούς πού προχωρούσαν όλοένα Έξ άλλου, το καλοκαίρι του 1919, μαζεύονταν σ' αυτή την πόλη έκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες, ζητώντας καταφύγιο άπό τον «έρυθρό» χειμαρρό.

Τον Οκτώβριο όμως, οι έχθροί τους είχαν πλησιάσει πιά τις πόλεις του Όμσκ. Ο στρατηγός Σαχάρωφ αποφάσισε τότε νά εγκαταλείψουν όλοι την καταδικασμένη πόλη και νά τραβήκουν πρός τα μαντζουριανά σύνορα, πού άπείχαν περί τ' 5.000 χιλιόμετρα.

Ο στρατός του Κολτσάκ είχε 500.000 άνδρες. Τον άκολουθούσαν δε 750.000 πρόσφυγες, άντρες, γυναίκες και παιδιά.

Στην άρχή, χρησιμοποιήθηκαν για την όμαδική αυτή υπόκωψη δυό θωρακισμένα τρέινα, πού μετέφεραν έπίσης και 500 τόννους χρυσάφι.

Άπό τις πρώτες μέρες, σημειώθηκε μεγάλη έλλειψη τροφίμων, φαρμάκων και υγειονομικού υλικού. Οι γέτοι και τ' α παιδιά, πού είχαν λιγώτερη άντοχή, άρχισαν νά πέφτουν στο δρόμο, για νά μ' ή ξανασηκωθούν πιά...

Ενώ συνεχίζονταν ή μαρτυρική αυτή πορεία στη «λευκή κόλαση», έφτασε ό χειμώνας, ό φοβερός χειμώνας της Σιβηρίας! Το θερμόμετρο έπεσε κάθε νύχτα στους 40 — 45 βαθμούς υπό το μηδέν!

Πρώτα τ' ένα τρέινο κ' ύστερα τ' άλλο, στομάτισαν γιατί τους τελείωσε ή καύσιμη ύλη. Το χρυσάφι φορτώθηκε τότε σ' έ μούλάρια, και κατόπιν σ' έλικθρα πού τ' άραβούσαν άλογα.

Όταν τ' ό θλιβερό καραβάνι των παγωμένων φυγάδων έφτασε στην πόλη Νοβονικολάγιεφσκ, δέν βρήκε κανένα κατάλυμα για νά περάσει τη νύχτα. Κοιμήθηκε λοιπόν στους δρόμους.

Τη νύχτα εκείνη, το κρύο πέρασε κάθε όριο: Έφτασε τους 54 βαθμούς υπό το μηδέν!

Ός τ' ό πρωί, 250 χιλιάδες άπ' τους φυγάδες είχαν πεθάνει άπ' την παγωνιά!

Στά τέλη του Ιανουαρίου, τ' άλογα πού τραβούσαν τ' έλικθρα δέν χρυσάφι, ήσαν πιά τόσο εξασθενημένα, ώστε δέν μπορούσαν νά πάρουν τ' ά πόνια τους... Οι άρχηγοί του καραβανιού αποφάσισαν τότε νά κρύψουν το θησαυρό. Και πραγματικά, τόν θάψανε στη σκληρή γη, κάπου στην έρημια, 280 χιλιόμετρα μακριά άπ' τη λιμνή Βαϊκάλη. Κάθε ίχνος σβύστηκε την έπομένη νύχτα, άπό μια χιονοθύελλα πού άφισε ζωντανές μόνο 250.000 ψυχές, άπ' τους 1.250.000 φυγάδες πού άποτελούσαν άρχικά τ' ό καραβάνι.

Στις 22 Φεβρουαρίου 1920, όσοι είχαν άπομείνει έτάσανε στις όχθες της μεγάλης λίμνης Βαϊκάλης. Δέν έμνε πιά παρά νά τη δαβούνε, για νά βρεθούν σ' ασφάλεια, στο μαντζουριανό έδαφος.

Η έπιφάνειά της σκεπαζόταν άπό ένα στρώμα πάγου, πάχους 2 μέτρων περίπου. Οι άδυνάτοι και πεινασμένοι εκείνοι άνθρωποι ξεκίνησαν για την τελευταία φάση της μαρτυρικής πορείας τους. Τη νύχτα όμως, ξέσπασε μια χιονοθύελλα, χειρότερη άπό κάθε προηγούμενη. Και τους βρήκε έντελός όπρσστάτευστος πάνω στην παγωμένη λίμνη...

Η θερμοκρασία έπεσε στους 55 βαθμούς. Και, αυτή τη φορά, δέν έμεινε κανείς ζωντανός!

Τ' ά ημερώματα, διακρίνονταν μόν' άχιλιάδες άσπροι όγκοι, σκορπισμένοι σ' έ μιά άπέραντη έκταση...

Όταν πέρασε ό χειμώνας κ' ή λυωσε ό πάγος, τ' ά πτώματα βούλιαξαν στη λίμνη, πού έγινε ό αιώγιος τάφος τους...

Κάθε προσπάθεια για νά βρεθ' ή τ' ά χιμένο χρυσάφι, είχε άποτύχει ως τώρα. Έφέτος όμως την άνοιξη, θ' ά δοκιμάσουν την τύχη τους δυό Άμερικανοί, έμφωδιασμένοι με τέλεια μηχανήματα πού άποκαλύπτουν την ύπαρξη μετάλλων μέσα στη γη.

Πιστεύουν ότι τ' ό χρυσάφι είναι θαμμένο σ' έ μιά ώρισημένη περιοχή, πού την έχουν έπισημάνει. Το κυριώτερο όμως έμπόδιο τής εργασίας τους θ' είναι ό πάγος, πού σκεπάζει πολλά άπ' αυτά τ' ά μέρη, άκόμα και τ' ά καλοκαίρι.

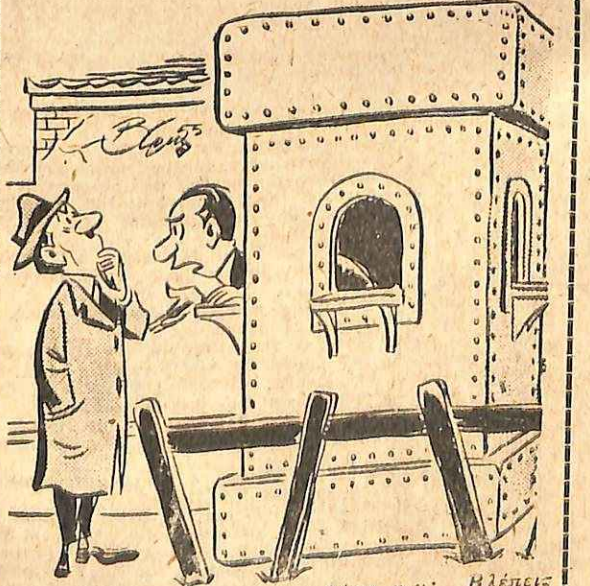
Δέν είναι έπίσημος γνωστό ποιές συμφωνίες έχουν κάμει με τις ρωσικές άρχες. Λέγεται όμως ότι θ' ά πάρουνε για μερίδιό τους τ' ένα τρίτον του θησαυρού — άν, βέβαια, κατορθώσουν να τόν βρουνε.

— Γυναίκα, βλέπεις, ή νά κάνω άνεφοδιασμό;

— Ένας καταστηματούχος με χριστιανικές αρετές!...

— Τι νά κάνω, κύρ Νικολάκη μ' ή; Βλέπεις εδώ κοντά υπάρχει μιά σχολή σωφέρ!... (του Β. Χριστοδούλου)

Το μαρτύριο ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Δεσμώτη του πεπρωμένου: Θέλω νά σας ευχαριστήσω για την έμπιστοσύνη πού μου δείχνετε. Άλλά φοβούμαι πώς θ' ά σας δυσαρεστήσω, λέγοντας σας ότι ή έλλοιότητά κ' ή εγωσύνη πού δείχνετε στο αισθηματικό σας ζήτημα, ξεπερνούν τ' όρια άκόμη και τής... φαντασίας. Δυό φράσεις πού έγραψε ή άρραβωνιαστική σας στο περιώριο ένος περιόδικου δέν είναι καθόλου λόγος για νά σας βάλουν σ' ό υποψίες για την έντιμότητά και την πιστιή της προς σας. Μιά τέτοια άμφιβολία θ' ά μπορούσατε μόν' ά να έχετε, αν ή κοπέλλα ήσαν υπόπτου ήθικης ποιότητας, προσποιημένη στις έκδηλώσεις της, άνελικρινής κ' έπιπόλαιος τύπος. Άλλά τέτοια βέβαια πράγμα δέν φαίνεται νά συμβαίνει, γιατί ούτε θ' ά την έκτιμούσατε, ούτε θ' ά την αγαπούσατε κ' ούτε θ' ά την άρραβωνιάζατε. Το γεγονός μάλιστα ότι ή κοπέλλα εξέπληξε με τ' ό κόπο των φωτογραφιών, πού μεταχειρισθήκατε, φανερώνει πόσο είναι άδωα. Όλοι οι φόβοι κ' όλες οι άνησυχίες σας είναι, άπλουστάτα, άποτέλεσμα τής έλλοιότητάς σας, πού σας κάνει ν' άμφιβάλλετε, νά υποπτεύεσθε άκόμα και τόν... ίσκιό σας και, φυσικά, νά βασανίζεστε. Και αυτό άκριβώς είναι πού πρέπει νά σας κάνη τώρα νά προσέξετε και νά προσπαθήσετε με την ψυχραιμία και τη λογική νά περιορίσετε τ' ό λάθος τόν πάθος αυτό της ζήλειας, πού μόνο κακό μπορεί νά φέρη. Άν, παρ' όλ' αυτά, έξακολουθήτε νά φαντάζεστε πώς έχετε δικήν στις όπνιές σας, τότε δέν μένει άλλο παρά νά παρακολουθήσετε την άρραβωνιαστική σας, με τρόπο πολιτισμένο, ώστε νά μ' ήν ο' άς αντίληφθ' ή και προσέληθε. Όπότε θ' ά καταφέρει νά διαπιστώσει την αλήθεια και εύχομαι, όπως και τ' έλπίζω, ότι στο τέλος θ' ά βγ' ήτ' έλασμένος κ' έτσι πιά θ' ά ησυχάσετε όριστικά άπό τ' ό μαρτύριό σας αυτό...

Παράνομο αίσθημα: Πρέπει νά σας τονίσω ότι ή άποκαλύψη πού μου κάνετε στο γράμμα σας είναι άπό τις πιο άπογοητευτικές, άπό κείνες πού μπορούν νά προκαλέσουν άληθινές οικονομικές συνέπειες. Αυτό τ' ό παράνομο αισθηματικό σας πρός την μητέρα σας, πού τώρα μόλις τη γνωρίσατε, και πού φαίνεται ότι κ' ή έκείνη τ' ό συμμερίζεται αισθηματικά, πρέπει μιά για πάντα και δίχως τόν παραμικρό δισταγμό νά τ' ό ξεριζώσετε άπό την καρδιά σας, νά πνίξετε κάθε ιδέα γι' αυτήν. Γιατί άν άρεθήτε, μάλιστα κ' οι δυό σας, νά παρασυρ' ήτε στον καθήφορο, θ' ά γίνετε άπλουστάτα κ' οι δυό δυστυχισμένοι, κάνοντας δυστυχισμένο κ' έναν τρίτον, τόν πατέρα σας, τόν άνθρωπο πού

σας άνέθρεψε και σας δημιούργησε. Καταλαβαίνω τ' ό τρικυμία ψυχής έχει ξεσηκωθεί μέσα σας ως τώρα! Άλλά γι' αυτό άκριβώς πρέπει νά έπιστρατεύσετε όλη σας τη λογική, όλο σας τ' ό άνδρικό φιλότιμο, όλη τη δυναμικότητά σας και νά έπιβληθήτε στην καρδιά σας. Ό καλύτερος δ' ό τρόπος είναι νά σιωπήσετε και νά φύγετε μακριά άπό την έστία τής φωτιάς, πού άρχισε νά φουντώνη στο σπίτι σας. Καθώς έχετε όλες τις οικονομικές δυνατότητες, όπως συμπεραίνω άπό τ' ό γράμμα σας, δέν είναι διόλου δύσκολο νά ξαναγορίσετε στην Έλβετία, νά ζήσετε εκεί και ν' άσκήσετε τ' ό έπαγγελματά σας. Φροντίστε μάλιστα νά συνδεθήτε εκεί πέρα και με κάποια καλή κοπέλλα, άξια νά την παντρευ' ήτε κ' έτσι, με την εύθυνη τότε τ' ό γάμου, ν' άποκλείσετε τ' ό ένδεχόμενο κάθε παράνομης περιπέτειας. Έλπίζω νά έκτιμήσετε την συμβουλή μου, άφου μου τη ζήτησα, και νά την εφαρμόσετε όριστικά!

Άμφιβολή άγάπη Α. Χ.: Δράμα: Άφου τόσο ώραία θέτετε τ' ά ερωτήματα και τις άπορίες σας σχετικά με τ' ό αισθηματικό ζήτημα, νομίζω ότι ή λογική πού ή έρεμιά θ' ά σας βοηθήσουν μόνες νά βρ' ήτε και άπάντησι και λύσι σ' αυτά τ' ά άήσυχ' ερωτήματα πού έχουν κυριεύσει τη σκέψη και την καρδιά σας. Έγώ, πώς είναι δυνατόν νά γνωρίζω και νά σας βεβαιώσω, μάλιστα, αν ό άνθρωπος πού αγαπάτε είναι ελκρινής και έχει καλό σκοπό; Το μόνο πού μπορώ νά υποθέσω, σύμφωνα με τ' ό περιστατικό πού μου περιγράφετε, είναι ότι μάλλον ελκρινής φαίνεται, άφου και τώρα πού λείπει μακριά άπό σας έξακολουθεί νά διατηρή τόν αισθηματικό σας δεσμό με την άλλην λογαριασμένη. Άν δέν είχε βαθύτερο ενδιαφέρον για σας, θ' ά έπαυε νά δίνει σημεία ζωής, άπο μακρινών άπο τό κοντά σας, και μάλιστα όταν είναι τόσο ώραιος, ώστε νά μ' ήν τ' ό λείπουν οι... εύκαιρίες, νά γοητεύση μιάν άλλην κοπέλλα και νά δημιουργήση νέον δεσμό. Τώρα, γιατί τις σχέσεις του μαζί σας δέν τις έπισημοποιεί με άραβώνα, αυτό, δέν μπορώ νά τ' ό εξηγήσω. Δέν άποκλείεται και ή δικαιολογία πού σας προβάλλει νά είναι ελκρινής και νά θεωρή πραγματικά όποχρώσει τ' ό ήθικη ν' άποκατάσταση πρώτα τις άδελφές του. Άλλά ίσως — πιθανώτερο αυτό — νά αντίλαμβανεται τ' ό μέγεθος των ευθύνων και των οικονομικών όποχρεώσεων ένος γάμου, και γι' αυτό δέν τολμά άκόμα νά τόν άποφασίση. Βλέπετε, άλλο είναι ένα φλέρτ, ένα είδύλλιο κ' άλλο ό γάμος, πού κρίνει την τύχη δυό ανθρώπων για ολόκληρη τη ζωή τους!...

Αίσιοδοξοι, Λόρδια: Μου γράφετε ότι είσθε συνδεδεμένοι με μιά λαμπρή κοπέλλα άνωτέρας κοινωνικής θέσεως και γι' αυτό δέν τολμάτε νά τη ζητήσετε σ' έγάμο, έπειδή φοβάστε πώς οι δικοί της δέν θ' ά σας τ' ό δώσουν. Και ρωτάτε έμένα νά σας υποδείξω τρόπο για νά ρυθμίσετε τ' ό ζήτημα αυτό. Δυστυχώς, δέν έχω, και δέν υπάρχει, φοβούμαι, κανέναν τρόπο νά πραγματοποιήθ' ό εύσεχης πόθος και τ' όν δυό σας, ν' άποκατασταθ' ήτε, έφόσον σας χωρίζη ή σημαντική αυτή κοινωνική διαφορά, θέλω νά π' ό κοινωνικές προκαταλήψεις. Μιά δυνατότης θ' ήταν, ίσως, άποτέλεσματική: Άν ή ίδια ή άγαπημένη σας μπορούσε νά πείσει και νά έπιβληθ' ήτ' όντες γονείς της, έξηγώντας τους ότι συμφέρον και εύτυχία της είναι ό γάμος της

με τόν άνθρωπο πού αγαπάει, έ-σας δηλαδή. Τότε υπάρχει πιθανότητα νά καμφθούν οι δικοί της και παραστέποντας τ' ά έμπόδια κοινωνικά και οικονομικά, νά σας τ' ό δώσουν γυναικά. Άλλοιως άμφιβάλλω αν ό εύσεχης σας πόθος και τ' ό ώραιό όνειρο τής νεότητός σας μπορεί νά πραγματοποιήθ'...

Ερωτά και ή θ' ήικη Σ. Μ.: Χωρίς δισταγμό, έχω νά σας πω ότι ό νεαρός παίζει μαζί σας άγαρηκτήριο κόλπο και πάλι νά σας ξεγελάση οίκοτρά, αν σας καταφέρη και όποκλύετ' ή. Κάθε άλλο παρά άποδίδει άγάπης βαθείας και άληθινής άποτελεί τ' ό νά θυσιασ' έμιά κοπέλλα την τιμή της στον άνθρωπο με τόν όποιο συνδέεται, όπ' ό ισχυρίζεται αυτός! Ίσα-ίσα ό άνθρωπος πού αγαπάει άληθινά σέβεται την κοπέλλα. Γι' αυτό σας όπογοητεύω τόν κίνδυνο πού σας άπειλεί, ώστε νά μ' ήν παρασυρ' ήτε άπό τις τολμηρές άξιώσεις και τ' ά παραπειστικά του λόγια. Γιατί, αν καταφέρη νά σας πείσει, τότε, δέν άποκλείεται, ύστερα άπό τις παραχωρήσεις πού θ' ά τ' ό κάνει, νά σας βαρεθ' ή και νά σας έγκαταλείψη, όποτε έσείς τ' ό γίνετε και τ' ό θ' ά κάνετε; Νά τ' ό π' ήτε, λοιπόν, σθεδρά και καθαρά ότι ή θ' ά κάνη όπομνη, ώπου ν' άποφασίση νά σας παντρευ' ή, αν στενοχωριέται και «έκνευρίζεται» κοντά σας, νά σας άφήση ήσυχ' ή και νά πάη στο καλό τ' όν!...

Γερωντοπαλλήκαρο με καρδιά Δ. Α.: Νομίζω πώς δέν έχετε δικήν νά παραπονώτε για τ' ά γράμματά σας και για την μοναξιά πού σας περιμένει σ' έλίνο. Σαράντα έξη χρόνων, όπως είστε, δέν είναι καθόλου γεροντική ηλικία. Είναι ή έποχή τής δραστηριότητας ένος ανθρώπου. Και άκόμη και για άγάπη και για γάμο δέν είναι καθόλου άκατάλληλος ό καιρός αυτός. Βέβαια, δέν ένοώ ότι θ' ά μπορήτε νά ζήσετε ένα αισθηματικό είδύλλιο με μιά κοπέλλα σ' έκασι χρόνια. Άλλά μπορείτε κάλλιστα νά σκεφ' ήτε για μιά λογική και άξιοπρεπή άποκατάσταση με μιά καλή γυναίκα γύρω στα τριάντα πέντε, τριάντα ή τ' ά χρόνια, πού και ή ίδια νά έχω τ' ό ανάγκη τής στοργής και τής γαλήνης, πού έξασφαλίζει ένας ταιριαστός γάμος. Κανένα λοιπόν, λόγο δέν έχετε ν' άπελπί-

ζείτε, παρά μόν' άχι λίγη τόλμη και άποφασιστικότητα χρειάζεται για νά βρ' ήτε τη λύσι. Καθώς μάλιστα άπό την οικονομική άπομ' είσθε εν τάξει, δέν άμφιβάλλω πώς πολλές θ' ά λατάρησουν και θ' ά κολακευθ' ήν νά γίνουν σύντροφοι τής ζωής σας!...

Άλήτη με πλούσια καρδιά: Δεκαεφτώ χρόνων παλληκάρι, χωρίς μόνιμη εργασία και χωρίς πόρους οικονομικούς, δέν καταλαβαίνετε, ότι δέν μπορείτε νά σκέπτεστε για έρωτα και για άποκατάστασι; Μά τι νομίζετε πώς είναι ό γάμος; Κανένα πάρτυ ή γλεντάκι, πού μπορείτε νά τ' ό εοικονομήσετε όπως-όπως; Θέλω νά σας φαντάζωμαι για γινωστικό και φρόνιμο παιδί, και έχω την άείαν να καταλαβαίνετε πώς δέν μπορείτε νά κάνετε σκέψεις έπιπόλαιες και σ' έμένα πρός τ' ό παρόν άπραγματοποιήτα. Άν πραγματικά θέλετε κάποτε νά δημιουργήσετε οικογένεια, νά αγαπήσετε και νά άγαπηθ' ήτε, πρέπει προηγουμένως νά προκρίνετε στη ζωή και στην κοινωνία. Νά βρ' ήτε μιά σίγουρη δουλειά, νά μάθετε μιά τέχνη, νά έξασφαλίσετε μιά οικονομική βάση για τη ζωή σας. Και ύστερα νά μπορέσετε νά σκεφ' ήτε για τόν έρωτα και τ' ό γάμο!...

ΕΡΗ

Ταιριαστές Ψυχές

Η Άφροδίτη τής Μη-λο, υθιέ ένα ζήτημα, στο γράμμα της πού μου έστειλε, πολύ λεπτό. Είναι άραβωνιασμένη. Δέν άραβωνιάστηκε άπό σοφοδόν έ-ρωτα, όπως πού γράφετε, αλλά άπό γυναιμία. Οι γονείς ένος νέου, τόν όποιο έκείνη δέν ήξερε, έπεσκέ-φθησαν τους γονείς της και την ζήτησαν για τ' ό παιδί τους, πού ήξερε καλά την «Άφροδίτη τής Μη-λο». Οι γονείς της άπάντησαν ότι τ' ό λόγο έχει ή κόρη τους, ως άπ' εύθείας ενδιαφερομένη κ' έ-κείνη, άφου ρώτησε μερικά πράγματα, είπε ότι κατ' άρχην συμφωνεί, και ότι τελικά άπάντησι θ' ά δώση, όταν γνωρίση καλά τ' ό νεο αυτόν. Πραγματικά, έπειτα άπό τρείς μήνες, ή «Άφροδίτη τής Μη-λο», άφου πήρε τις πληροφορίες της για τ' ό χαρακτήρα τ' ό νέου, και τις συναναστροφές του, άπάν-

ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΜΙΣ

Χάρη στις κυήσεις, άρμονικό βάδισμα, γοητευτικό χαμόγελο, αυτά και πολλά άλλα διδάσκονται στη νέα σχολή πού άνοίγει πρ' όλ' ήου στη Νέα Υόρκη ή Μις Γκρέη Ντ'άουν και στην όποια φοιτούν σήμερα πολλές νέες, πού πρόκειται νά πάρουν μέρος στον διαγωνισμό για την εκλογή τής «Μις Νέα Υόρκη». Είσθε όλες ώριμες, λέει ή Γκρέη Ντ'άουν, έλατε όμοιες νά σας βοηθήσω νά άξιολογήσετε την όμορφιά σας, τ' ό καλλίγραμμα σώμα σας, την χαρ' ή σας. Οι μαθήτριες δέν είναι λίγες, γιατί στην Άμερική, περισσότερο παρά όποδήποτε άλλο, ό τίτλος τής «Μις» έξασφαλίζει συνήθως ένα λαμπρό μέλλον.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61 1ος ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛ. 28-407

Lady Esther USA
КРЕМА • ПОУДРА • МЕЙК-АП

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΑΝΤΙΠΑΡΩΤΙΚΟΝ
Brylcreem
ΚΡΕΜΑ - ΦΙΣΑΤΕΡ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΔΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν επί της οδού Δελ-
φών 3 (Πάροδος οδών Διδό-
του καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται κα-
θημερινῶς 11—1 καὶ 5½—7
μ. μ. Τηλ.: 612.482 καὶ
612.515

62

Δυσταχισμένη μικροῦ-
 α: Σὴν ἡλικία σας σκεπτεται
 πολὺ καλὰ καὶ φρόνιμα. Γιατὶ ἐκ-
 ὅς ἀπὸ τὰ μαθημάτων σας τίποτ'
 ἄλλο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σας ἀπα-
 ρχολλῇ τώρα, οὔτε ὁ ψευτικὸς
 ἀποκλεισμός τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄ-
 ἑτερου νεοφύτου πρέπει νὰ σας συγκι-
 νῇ. Συνεχῆς καὶ ἦταν ἕνας ἐν-
 θουσιασμός, ὁ ὁποῖος εἶπε ἐκ μέ-
 ρους του, εἶτε ἐκ μέρους σας πέ-
 ρασα, καὶ σας ἔδωσα τὴν ευκαι-
 ρία νὰ σκεφθῇτε λογικὰ. Λοιπὸν,
 τελειώσατε τὶς σπουδὰς σας, πάρε-
 τε ἅνα πτυχίον, βρῆτε δουλειά, κ'
 ὅταν γίνοντο ἅλα αὐτὰ τότε νὰ σκε-
 φθῇτε γιὰ ἕνα σπιντικό. Σπιντικό,
 ὦμις, μὲ βύσσας καλὰς, ποὺ νὰ
 σπιντικῇ ἐκεῖ ἀπάνω καὶ ἡ οἰκο-
 γένειά σας ἐξέλθῃ.

Κίτρινο. Ἐπὶ 11:15. Ἀπὸ τὴν
 συνάντησιν ποὺ ἔχετε, ὅταν ἐν-
 καταλείπετε τὸν ἕνα, νὰ βρισκῇτε
 ἄλλον, εἶναι ἐπικίνδυνον. Ἐνὰ κο-
 ριτοῦ ἔχει κάποιο σκοπὸ ἐν τῇ ζωῇ

«Απογοητευμένοι»: «Όταν
μια βία σκεφθεί ποιάς είναι ο προ-
ρισμός της και γιατί εκποίαν-
ται οι γονείς της να τη δοθεί μεγάλη
αίμα να την καμάρωσουν γυναικά,
ότε δεν πρέπει να θηουσιάζεται
όλοκα, με τον πρώτο τυχήν και
α καταπατά την αξιοπρέπεια της
αυτή μέλλου της. Σύντομος ση-
αίνει σύντομος σ' όλη μας τη
ωή, φίλος καλός στις χαρές και
τις λύπες, ο άνθρωπος τέλος σ' όν
ποια εμπιστοσύνη της ζωής μας.
αυτό συνήθως οι γονείς ζητούν
α δώσουν στα κορίτσια τους ένα
έτοιμο άνθρωπο που να έχει όλα
αυτά να είναι περσικά, έθι-
μοι, ενώ ο σύζυγος θα μείνει
άνθρωπος σε όλη μας τη ζωή.

A stylized illustration featuring a woman's face on the left, looking towards the right. She has short, wavy hair and is wearing a small earring. To her right is a large, detailed eye, which is part of a man's face, looking towards the left. The illustration is done in a simple, graphic style with bold lines and some shading.

Λανολινοῦχο Γαλάκτωμα ΚΟΛΑΞ
καὶ τὴν
Λανολινοῦχο Κρέμα ΚΟΛΑΞ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμα-
κεία καὶ Μυροπωλεία τῆς Ἑλ-
λάδος.
Γεν. (Αντ)εία Μ. Η. Φουντουκός
Κλεισθένους 15 Ἀθήναι.

ΨΥΓΕΙΑ
Ναυτίς Αιθρίας

 ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
 ΔΡΙΣΤΕΙΔΗΣ 1
 ΨΥΓΕΙΑ

τούρη (18 χρόνων), Θρακ
3, Θεσσαλονίκη, Grèce, η Δο
Αίβαζόγλου (21 χρό
Θρακένους 8, Θεσσαλονίκη,
και η Τζούλια Μόσχ
(19 χρόνων), Θρακένους 3,
σαλονίκη, Grèce, ζητούν αλ
γραφία με Έλληνες απ' όλα
κόσμο. Η Αίβα Ζαχα

Ἡ Ζίνα Ἀνδρέου (18
χρόνων), Κορκονίκια 1, Μυτιλή-
νη, Γρέσε, καὶ Ῥένα Σα-
τόλου (18 χρόνων), Ἀγίων Ἀπο-
στόλων 6, Μυτιλήνη, Γρέσε, ζητοῦν
ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνες τοῦ ἐ-
ξωτερικοῦ. Ἡ Λίνα Δούκα
(19 χρόνων), Συνδικισμός Σαρ-
δαρία 167Β, Μυτιλήνη, Γρέσε, καὶ
ἡ Λύντια Παπαγεωργίου
(19 χρόνων), Συνδικισμός Σαρ-
δαρία 169, Μυτιλήνη, Γρέσε, ἔ-
χουν ν' ἀλληλογραφήσουν μετ'
Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μετ' σκοπὸν να
μεκάνασατεῦσόν. Ἡ Μαίρη Σα-
γρέδου, Κερόλι 31, Πάτραι,
Γρέσε, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ
μετ' νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ,
στὴν ἐλληνικὴν ἡ ἀγγλικὴ γλῶσ-
σα. Ἡ Λένα Ἐσταλάδου,
Σωκράτους 6, Ἀνάστασις, Πει-
ραιεὺς, Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογρα-
φίαν μετ' νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνω
τὰς 26 χρόνων μετ' σκοπὸν τὸ γάμο.
Ἡ Μπέλα Παπαναστασίου,
Γιακοβάτοικοδου 70Β, Νεά-
πολις, Θεσσαλονικί, Γρέσε, ἡ Δέ-
σπω Μπότσαρη, Μελενίου
93, Θεσσαλονικί, Γρέσε, ἡ Τζέ-
νη Ἰωαννίδου καὶ ἡ Μιλκα
Ἀθανασίδου, Πέτρου Συνδικά
54, Θεσσαλονικί, Γρέσε, ἡ Ἄννα
Γραμπά, ἡ Αἰκατερίνη Λαγο-
γιάννη, ἡ Σοφία Τοῦρου, ἡ Μαρία
Γρίβα καὶ ἡ Αὔρα Λεβεντοπούλου,
Ἀνδία Θουρίας, Καλάμα, Γρέσε,
ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μετ'
Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Μα-
ρίνα Μιχαηλίδου, Poste
Restante, Κεντρικόν, Θεσσαλονικί,
Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' νέ-
ους τῆς Ἀλγυπτου καὶ τῆς Κύπρου.
Ἡ Γιάννη, ἡ Εὐδοκία, ἡ Εὐδοκία, ἡ

30—45 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴν ἡ ἰ-
ταλικὴ γλῶσσα. Ἡ Ἄννα Οἰ-
κονομίδου (19 χρόνων) καὶ ἡ
Μίκα Μπενεττίδου (19 χρόνων)
(ἄνω), Στεταίσιαν 3, Θησισκὸν Ἀ-
θῆναι, Γρέσε, ἐχθρὸν ν' ἀλληλο-
γραφῶσουν μετ' νέους καὶ νέες ἀπ' ὅ-
λον τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴν
γαλλικὴν ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ
Ἰφιγένεια Ψαρουδάκη
(18 χρόνων), Σαμψούντος 33,
Ἀιτωλόκηποι, Ἀθήναι, Γρέσε, ζη-
τεῖ ἀλληλογραφίαν μετ' Ἑλληνες τοῦ
ἐξωτερικοῦ, στὴν ἐλληνικὴν ἡ ἀγγ-
λικὴ γλῶσσα. Ἡ Ἑρμιόνη
Μαντὰ (23 χρόνων) ἡ Βάνα
Βασσιλειάδου (20 χρόνων), ἡ
Λίνα Χριστοπούλου (24
χρόνων) καὶ ἡ Ῥένα Ἀναστα-
σίου (19 χρόνων), Φιλοπόλεως
7, Καλάμα, Γρέσε, ζητοῦν ἀλλη-
λογραφία μετ' νέους Ἑλλήνες τοῦ
ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ἀθηνά Δια-
κουμοπούλου, Ἀνερμαν 24,
Νίκαια, Πειραιεὺς, Γρέσε, ἔχει ν'
ἀλληλογραφήσῃ μετ' νέους τοῦ ἐξω-
τερικοῦ ἀνω τὰς 25 χρόνων, στὴν
ἐλληνικὴν ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ
Ἄννη Σιμωωνίδου, Γρε-
βενὰ 11, Νίκαια, Πειραιεὺς,
Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετ' Ἑλ-
λήνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 32—
42 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴν ἡ αἰ-
κίνου (25 χρόνων), Σχολεῶν
16, Θεσσαλονικί, Γρέσε, ζητεῖ ἀλ-
ληλογραφία μετ' Ἑλληνες τοῦ ἐξω-
τερικοῦ μετ' σκοπὸν τὸ γάμο. Οἱ δύο
ἀδελφές Σόφη (17 χρόνων) καὶ
Ἄννα Παναγιωτοῦκα (21
χρόνων), Βαβίβα 34, Καστέλλα,
Πειραιεὺς, Γρέσε, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλ-
ληλογραφήσουν μετ' Ἑλλήνες τοῦ
ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Γεώργιος Νικολαΐδης (25 χρόνων), Βασ. Κωνσταντίνου 10, Ρόδος, ἔζητε ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνησκήτων ἐξωτερικῶν, ἡλικίας 18—22 χρόνων, ἡ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἡ Νέλη, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ ἑντα Οἰκονομοῦ, 56ος Ἰππιδάμ, Ρόδος, Ἑλλάς, ἀρρώστια.

φάρσων με "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ηλικίας 30—45 χρόνια, σὴν ἑλληνικῇ, ἀγγλικῇ ἢ γαλλικῇ γλῶσσᾳ. Ἡ Δόμνα Παπακωνσταντίνου, Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με' κυρίως τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Αὐστραλίας. Ἡ Χαρούλα Αντωνίου (30 χρόνια), Π. Τσαλδάζου 3, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με' Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ηλικίας 35—45 χρόνων με' σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Λυδία Ἀγραφιωτάκη (21 χρόνια) καὶ ἡ Λαυδία Καμηλιερᾶκη (19 χρόνια), Π. Νιρβάνα 8, Λάρισσα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με' Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ηλικίας 25—30 χρόνια. Οἱ δυὸ φίλες Μπέσου Ἀμπατσιδίου (16 χρόνια) καὶ Νίτσα Βενέντζια (16 χρόνια), Poste Restante, Κεντρικόν, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με' νέους τῆς Ἀλάσκας. Ἡ Κάκια Σταυροπούλου (19 χρόνια), Π. Ράλη 190Α, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με' νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ηλικίας μέχρι 30 χρόνια καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς, Γαλλίας, ἢ Αἰγυπτου. Ἡ Ἀλίκη Βασιλείου, Σουμερλή 17, Ἡράκλειον, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με' Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ηλικίας 32—45 χρόνια. Ἡ Βίκυ Βεν-

αρχηγοπούλου 31, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζήτησαν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού. Ο Παντελής Παναγιωτίδης, Poste Restante Καλλιθέα, Αθήνα, Grèce, ζήτητ αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο 16-20 χρόνων. Οι δυο φίλοι Γεώργιος Τριανταφυλλίδης και Αντώνιος Ταυμίδης, Ι. Δραγομή 10, Ξελευθερούπολις, Ανατ. Μακεδονία, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Βασίλειος Κυζηλάς και ο Χρήστος Χριστοδούλου, Καστελλόριζο, Δωδεκάνησον, Grèce, επιθυμούν αλληλογραφίαν με νέες της Αυστραλίας κάτω των 20 χρόνων. Ο Ανδρέας Καφετζής, Σάπαι, Κομοτηνή, Grèce, θέλει αλληλογραφίαν με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ένταξη στην γραμματοσύναν. Ο Λάκης Βλασσόπουλος, Ν.Σ. «Σωτηρία», 15η Κλινική, Αθήνα, Grèce, ο Ιωάννης Χαντζαράς, Αλμπέου 22, Πειραιεύς, Grèce, ο Φίλιππος Τσιτσιός, Καστελλόριζο, Δωδεκάνησον, Grèce, και ο Γεώργιος Τσορβάνης (19 χρόνων), Ιωάν. Φωκιάου 37, Σταθίον, Αθήνα, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο. Ο Χάρις Ξεραμίδης, Μενεξέ 20, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει αλληλογραφίαν με νέους και νέες του εξωτερικού. Ο Νικόλαος Εύθυμίου, Poste Restante Κεντρικόν, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού, στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα. Ο Νικόλαος Μπαμπίλης, Σύρου 25 Κυψέλη, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Νικόλαος Βλάχος, Ευστάθιος Συναδινός, Νικόλαος Γαλάνης, Σπυριδών Χειραρίος και Γεράσιμος Τζιφρώνης, 574 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917, Αριστοτέλειος Κάρρας, 885 Α.Τ.Χ., Σ.Τ.Γ. 906, Χρήστος Γιαντζάκος, 4151 Μονάς, Σ.Τ.Γ. 917, Ιωάννης Τσαμίτας, Κων/νος Μπεντζέλος, Κων/νος Τσυχκαρούλης, Ιωάννης Σπυρόπουλος, Λαέρτης Παραγκός, Γεώργιος Αλεξιάδης, Βασίλειος Γαραντζιώτης και Μιχαήλ Λαμπάνης, ΚΕΤ, Σ.ΕΟΤ, 1η Μησέως, Β.Σ.Τ. 902, Νικόλαος Μωρέτης, Σ.Σ. ΧΙ Μερχίου, Σ.Τ.Γ. 914, Οδυσσεύς Τσιλιούκας, 567 Τ.Π., Λόχος Δ' ας, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Αθανάσιος Ταρικός, 724 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904, Θωμάς Κυτίτης, Νικόλαος Μαυράκης, Δημήτριος Δαμιχλός, Ευστράτιος Φραγκίδης, Αναστάσιος Πιλές, Θωμάς Μπάκας, Χρήστος Καταγιάννης, Στέργιος Αγαπητός και Γεώργιος Καραφάτης, 568 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Χρήστος Χώρος, Θεμιστοκλής Φλώρος, Αντώνιος Κανάκης, Αγαμέμνων Αγγελάκης, Αναστάσιος Γιεντζής, Πέτρος Τζένης, Χαράλαμπος Κουρέμης, Λάκης Φραουλίδης, Ιωάννης Παπαζογλου, και Μιχαήλ Ασλανίδης, 568 Τ.Π., Λόχος Δ' ας, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Νικόλαος Μασούγκας, 991 Στρατ. Μουσική, Σ.Τ.Γ. 917, Εύαγγελος Παπαϊωάννου, 497 Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 913, Αναστάσιος Ριζόπουλος, 723 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 903, Μήνης Παπατριανταφύλου και Δημήτριος Παπαδοκαλίου, Κ.

Πούσα
SCHERK

Φρέσκια, τρυφερή και διαφανή επιδερμίδα δ' αποκτήσετε μόνον όταν τη καθαρίζετε με την Λασσιό προσώπου Scherk.

ХІОУМОР

...φταίει ἡ μοίρα τους, τότε τὴ δέχονται
αριστημένοι καὶ μὲ ἥσυχον τὴ συνείδησί
ς!... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

Η ΒΑΛΙΤΣΑ

ΕΙΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΩΡΑ ΑΚΟΜΑ
ΞΕΡΟ ΕΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΡΟΣ.
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

A cartoon illustration of a man with a large, prominent nose, wearing a cap and a jacket, pointing his finger. He has a stern expression and is looking towards the viewer. The drawing is in a simple, bold style with black outlines and some grey shading.

...ήμας με βλέπεις στο δρόμο να σπρώχνουμε από άλλο πεζοδρόμιο. Τò καλò που θέλεις — άρσενικό καθαρά!

Η μετανόηση

«² Ἄν μάθετε κάποτε πὼς πέθανα, νὰ ξέρετε πὼς με σκότωσε

—Είναι καλύτερο να μάθετε την αλήθεια... του είπε ο έφημεριος.

είχε ξαναπλημμυρίσει από αγάπη για εκείνην που δεν θα
 την ξανάβλεπε ποτέ. POLAN NTYZAPNTEN

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a dark, irregular tear or hole along the bottom edge. There is no text or other markings on the page.

75

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

MENTIOUM ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας παγκράς αποστάσεως. Μετσόδου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 π.μ. Τηλ 663-673

ΜΑΥΛΟΝ ΒΙΝΥΦΛΕΣ 100%

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΣΕΙΣ
Ειδ. θεραπεία ρυτίδων, κραταελαίων και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλευτείτε δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Μίκης 13, Τηλ. 29-548

ΠΕΡΖΙΑ Persil
Για πλύσιμο ρούχων Πρώτο σήν εύρωπη
ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνελεύσει.
Χαρ. Τρικακη 113-Τηλ. 613-610.

μ' απελπισία ή βοήθεια του Ο.Η.Ε.
Μα τί είχε συμβή λοιπόν; — Πιστεύετε πως υπάρχουν παράσιτα στη Ρωσία; ρώτησα το Διευθυντή.
— Ναι.
— Είσαστε βέβαιοι; Πρέπει τότε να δράσουμε γρήγορα, πριν κατακτηθεί ολοκληρωθεί η κοιλάδα του Μισσισιππί στα ίδια χάλια με την Ασία. Θα-ταν αρκετός γι' αυτό ένας ποντικός...
— Οί τιτάνες αδιαφορούν τελείως για την υγεία των ανθρώπων. Αμφισβόλλω πολύ αν έκανε έστω κι' ένα μπάνιο κανείς απ' τους κατοίκους της μολυσμένης περιοχής, απ' τα καναδικά σύνορα ως την Νέα Ορλεάνη, από τότε που πάψανε να καμουφλάρωνται τα πα-ράσιτα! Θα έχουν γεμίσει όλοι βρώμα, ψύλλους...
— Καλλίτερα δηλαδή να τους βομβαρδίσουμε. Θα γλυτώσουμε μια και καλή...
— Πραγματικά, είπε άναστε-νάχοντας ο Διευθυντής. Είναι ίσως η καλλίτερη λύση. Ξέρεις καλά όμως πως δεν θα την ε-φαρμόσουμε ποτέ. Θα εξακολου-θήσουμε τις προσπάθειές μας, όσο μάς μένει έστω και μια πιθανότητα επιτυχίας.
— Αργότερα, τα ξανασκέφθη-κα όλ' αυτά με την ησυχία μου. Είχαμε αναλάβει ένα και-νούργιο άγώνα δρόμου με το χρόνο.
Φαινότανε πως οι τιτάνες αδιαφορούσαν τελείως για την υγιεινή κατάσταση των σκλα-δών τους. Γι' αυτό ίσως με-τανάστευαν από πλανήτη σε πλανήτη, μολύνοντας και κατα-στρέφοντας ό,τι εύρισκαν. Σε λίγο καιρό, οι φορείς τους πέ-θαιναν, και τότε έπρεπε ν' α-ναζητήσουν καινούργιους.
Υποθέσεις, όλ' αυτά, υπο-θέσεις μονάχα... Ένα πράγμα όμως ήταν βέβαιο: ότι η πα-νούκλα θα θέριζε τον πληθυ-σμό της κόκκινης ζώης, αν δεν βρίσκαμε έγκαιρως ένα μέ-σον για να σκοτώσουμε τα πα-ράσιτα!
Πήρα μια απόφαση, που τη σκεπτόμουν ήδη από μερικών καιρό: να παρενδρώ, όπως δη-ποτε με το καλό ή με το όζο, ε-μια από τις περιφημες έ-κείνες υπνωτιστικές συνεδριά-σεις. "Αν οι υποσυνείδητες α-ναμνήσεις της Μαίρης περιεί-χαν κάποια λεπτομέρεια, που θα μπορούσε να μας χρησιμέ-ψη για ν' απαλλαγούμε απ' τα παράσιτα, είχα πιθανότητες να την ανακαλύψω εγώ εκεί που είχαν αποτύχει οι άλλοι...
Όπως δηλαδή, ήμουν αποφα-σισμένος να επιβάλω τη θέλη-σή μου, είτε άρρεσε αυτό τον Στήλτον και το Διευθυντή, εί-τε όχι. Δεν ανεχόμουν πια να μ' αφήνουν στο περιθώριο...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
"Η Μαίρη κι' εγώ μέναμε σ' ένα μικρό θέλαμο, προωρισμέ-νο κανονικά για κατοικία έ-νος αξιωματικού μονάχα. "Η-μαστε στριμωγμένοι εκεί μέσα, σαν σαρδέλλες στο κουτί τους. Μα δεν μάς ένοιαζε...
Τ' άλλο πρωί, ξύπνησα πρώ-τος. Κι' όπως συνήθως, δεβαι-ώθηκα γρήγορα πως δεν είχε κολλήσει κανένα παράσιτο πά-νω στη Μαίρη, στον ύπνο της.
"Ανοιξε κι' εκείνη τα μάτια της και μου χαμογέλασε, να-

σταγμένη.
— Ξανακοιμήσου, της σύ-στησα.
— Μπα, τώρα πιά ξύπνησα έντελως.
— Πες μου, Μαίρη, ξέρεις πόσο διαρκεί το στάδιο επώα-σεως της δουβωνικής πανώ-λους;
— Όχι. Γιατί; "Ω, τώρα μό-νο πρόσεξα πως τόνα σου μά-τι είναι σκουρότερο από τ' άλ-λο. Τι περίεργο!
Την τράνταξα δυνατά και της φώναξα, ψευδοθυμωμένος: — Θά μ' ακούσης λοιπόν, που σου μιλάω σοβαρά;... Χτες το βράδυ, έκανα ώρισμένους υπολογισμούς, στη βιβλιοθήκη του έργαστηρίου. Φαίνεται πως τα παράσιτα κατακτήσανε τη Ρωσία τρεις μήνες το λιγώτε-ρο πριν απ' τη δική μας χώ-ρα.
— Ναι, ασφαλώς.
— Αί, τόξερεις; Και γιατί δεν το είπες;
— Μά δεν με ρώτησε κα-νείς.
— Καλό κι' αυτό... "Ελα, άς σηκωθούμε τώρα γιατί πεί-νασα... Ποιά ώρα θα σε ξε-τάσουμε σήμερα; Τη συνηθι-σμένη;
— Ναι.
— Μαίρη, γιατί δεν μου μι-λάς ποτέ για ό,τι σε ρωτάνε;
— Γιατί δεν το ξέρω ούτε κι' εγώ, απάντησε με έκπληξι-ση.
— Καλά το φαντάσθηκα... Σε υπνωτίζουμε βαθεία και σου δίνουμε τη διαταγή να ξε-χάσεις κατόπιν τις ερωτήσεις τους. "Ετσι;
— Υποθέτω.
— "Ε λοιπόν, θ' αλλάξουνε τα πράγματα! Σήμερα, θαρθώ κι' εγώ μαζί σου.
— Όπως θέλεις, αγάπη μου, άρκέσθηκε ν' απαντήσει η Μαίρη.
*
Είχαν συγκεντρωθή και πά-λι, όπως συνήθως, στο γραφείο του δόκτορος Στήλτον.
Βρισκόταν εκεί ο Διευθυ-ντής, ο Στήλτον, ο συνταγμα-τάρχης Τζίμπου, ένας αντίσυν-ταγματάρχης και κάμποσοι υ-παξιωματικοί και στρατιώτες.
Δεν μπόρεσα να μην κάνω τη σκέψη πως, στο στρατό, χρειάζονταν οχτώ άνδρες κι' έ-νας δεκανέας για να βοηθήσου-νε τον παραμικρό γαλόνι να σκουπίσει τη μύτη του!...
Βλέποντάς με, ο Διευθυ-ντής ξάρωσε τα φρύδια του, άλ-λα δεν είπε τίποτα. "Ενας λο-χίας θέλησε να μ' απομακρύν-η. "Αφού καλημέρισε τη Μαίρη, μου είπε:
— "Εσείς δεν περιέχεσθε στον κατάλογο.
— "Ε, γράφτε με από σήμε-ρα, απάντησα απότομα.
Και τον έστρωξα για να πε-ράσω.
Ο συνταγματάρχης Τζίμ-που γύρισε και κύτταξε επι-τιμητικά το Διευθυντή, ενώ ό-λοι οι άλλοι διατηρούσαν την απάθειά τους.
— Μια στιγμή, κύριε συν-ταγματάρχα... είπε ο Διευθυ-ντής στο Τζίμπου.
— "Ηρθε κοντά μου και μου ψιθύρισε:
— Μου είχες υποσχεθί, μι-κρέ...
— Παίρνω πίσω την υπό-σχεσή μου, τον διέκοψα. Δεν είχατε το δικαίωμα να μου την αποσπάσετε, προκειμένου για ένα ζήτημα που άφορούσε τη γυναίκα μου.
— Δεν έχεις έσθ καμμία δουλειά εδώ, μικρέ. Δεν ξέρεις απ' αυτά τα πράγματα. Φύ-γε... για το καλό της Μαίρης!
Ποτέ ως τότε δεν μου είχα περάσει η ιδέα ν' αμφισβήτησω το δικαίωμα του Διευθυντού να παρενδριστεί σ' αυτές τις συνεδριάσεις. Σάστισα λοιπόν κι' ο ίδιος με το θάρρος μου, όταν του είπα έντονα:
— "Εσείς δεν έχετε δουλειά εδώ! Δεν είσαστε ψυχαναλύ-της, μου φαίνεται. Φύγετε λοι-πόν.
Ο Διευθυντής κύτταξε τη Μαίρη, που είχε ένα ύφος άνε-ξιχνιάστο.

ΙΡΙΣ

Ανοιξίς-Χαλοκαίρι...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ
ΕΛΑΣΤΙΚΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

• ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
• ΑΝΔΡΙΚΑ
• ΠΑΙΔΙΚΑ

ΚΑΡΘΑΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 90 - ΤΗΛ. 593.281
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ - ΕΚΘΕΣΙΣ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 24 - ΤΗΛ. 32.891

— Τι σ' έπιασε σήμερα, μι-κρέ; είπε άργά.
— Κάνουμε πειράματα πά-νω στη γυναίκα μου, απάντη-σα. Από σήμερα θα τ'α παρα-κολουθώ εγώ ο ίδιος!
— Χάσατε τα μυαλά σας, νεαρέ; επενέβη ο συνταγματάρ-χης.
— Ποιά είναι η δική σας ι-διότητα; τον ρώτησα. Είσαστε γιατρός; Ψυχολογικός;
Με άγριοκύτταξε κι' είπε ξε-ρά:
— Ξεχνάτε, φαίνεται, πως βρίσκεστε σε στρατιωτικό χώ-ρο...
— Και σεις ξεχνάτε πως η γυ-ναίκα μου κι' εγώ είμαστε πολίτες, κι' όχι φαντάροι σας. "Ελα, Μαίρη, πάμε να φύγου-με.
— Όπως θέλεις. Σάμ.
Στράφηκα στο Διευθυντή και πρόσθεσα:
— Θ' άφισα παραγγελία στο γραφείο που να μάς στέλ-νουνε την αλληλογραφία μας. "Υστερα προχώρησα προς την πόρτα, κι' η Μαίρη μ' ά-κολούθησε.
— Μια στιγμή! φώναξε ο Διευθυντής. Περίμενε λίγο. Κά-νε μου τη χαρί...
Σταμάτησα. Κι' ο Διευθυ-ντής είπε στο Τζίμπου:
— Κύριε συνταγματάρχα, έρχεσθε ένα λεπτό έξω, μαζί μου; Θάθελα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως.
Ο Τζίμπου με κύτταξε ό-πως ένας πρόεδρος στρατοδι-κείου τον κατηγορούμενο. "Ως-τόσο, άκολούθησε το Διευθυ-ντή.
Περιμέναμε όλοι υπομονετι-κά. Ο αντίσυνταγματάρχης φαί-νονταν παραμένος, ενώ οι υ-πιστάμενοι του δείχνανε αδια-φορία. "Όσο για το Στήλτον, έδειχνε τελείως ξένος σ' ό,τι γινότανε γύρω του. Πήρε κάτι χαρτιά του κι' άρχισε να τ'α μελετά ή ήσυχια.
Δέκα λεπτά αργότερα, μπή-

κε ένας λοχίας και δήλωσε στο Στήλτον:
— Ο κύριος συνταγματάρ-χης είπε πως μπορείτε ν' άρχι-σετε.
— Πολύ καλά, απάντησε ο δόκτωρ Στήλτον.
Στράφηκε σέ μένα και είπε:
— "Ας περάσουμε στο δωμά-τιο των εξετάσεων.
— Σταθείτε! διαμαρτυρήθη-κα. Τί θέλουν όλοι αυτοί εδώ; Ποιοί είναι;
Κι' έδειξε πρώτα τον αντι-συνταγματάρχη.
— Μα αυτός είναι ο δόκτωρ Χάτζελχουρστ! "Εχσε δυό χρό-νια στην "Αφροδίτη.
— Εν τάξει. "Ας μείνη. "Απ' τους άλλους όμως, παρακαλώ να κρατήσετε μόνον όσους σας χρειάζονται πραγματικά.
— Πολύ εύχαριστώ.
— Ένα σύντομο "κοσκίνισμα" απέδειξε πως δεν χρειαζόταν άλλος απ' τον αντίσυνταγμα-τάρχη. Περάσαμε λοιπόν στο διπλανό δωμάτιο, η Μαίρη, οι δυό ειδικοί κι' εγώ.
"Υπήρχε εκεί μέσα ένα ντι-δάνι τριγυρισμένο από καρέ-κλες. "Από πάνω κρεμότανε μια κινηματογραφική μηχανή τριών διαστάσεων.
"Η Μαίρη έσπλώθηκε στο ντιδάνι κι' ο δόκτωρ Στήλτον πήρε μια σύριγγα.
— Θά προσπαθήσουμε ν' άρχίσουμε απ' το σημείο που είχαμε μείνει, κυρία Νίβενς, είπε.
— Μια στιγμή! τον διέκο-ψα. "Έχετε τα φιλμ των προη-γουμένων συνεδριάσεων;
— Φυσικά.
— Θάθελα να τ'α δω πρώτα. "Ενωώ να τ'α μάθω όλα.
Δίστασε μια στιγμή, κι' ύστερα απάντησε:
— Όπως θέλετε... Θάχετε την καλωσύνη, κυρία Νίβενς να μάς περιμένετε στο γρα-φείο μου; "Εκτός αν προτιμά-τε να στείλω να σας ειδοποιή-σω λίγο αργότερα...
"Η αντίστασι που είχα φέ-

ρει ήδη στο Διευθυντή, είχε δυναμώσει μέσα μου το πνεύ-μα αντίλογίας.
— Θάπρεπε, νομίζω, να τη ρωτήσετε πρώτα - πρώτα αν θέλη ή ίδια να φύγη, παρατή-ρησα.
Ο Στήλτον φάνηκε έκπλη-κτος.
— Δεν καταλαβαίνετε... εί-πε. Θάναν πολύ δυσάρεστο, ί-σως κι' επικίνδυνο, για τη γυ-ναίκα σας να δη αυτά τα φιλμ! Δεν είμαι βέβαιος αν έχω το δικαίωμα να τ'α επιτρέψω...
— Είμαι κι' εγώ της γνώ-μης σας, συμφώνησε ο Χάτζελ-χουρστ.
— Ξεπάσατε ξαφνικά:
— "Εσείς να καθίστε στ' αγά σας! Δεν ζητήσαμε τη γνώμη σας... Τα φιλμ αυτά είναι βγαλμένα διά της βίας απ' το υποσυνείδητο της γυ-ναίκας μου. Της άνηκουνε λοι-πόν... Βαρέθηκα πια να σας βλέπω όλους να παριστάνετε τους δικτάτορες. Δεν μ' άρε-σει αυτό, ούτε στα παράσιτα, ούτε στους ανθρώπους.
"Ας αποφασίσω ή ίδια ή ενδιαφερομένη. Ρωτήστε την τί θέλει.
— Επιθυμείτε να δhte αυτά τα φιλμ, κυρία Νίβενς; ρώτη-σε ο Στήλτον.
— "Ω, ναι, πάρα πολύ! ά-πάντησε ζωηρά η Μαίρη.
Ο Στήλτον φάνηκε έκπλη-κτος.
— Θέλετε να τ'α δhte μονά-χη σας;
— Όχι. Μαζί με τον άντρα μου. Μπορείτε να μείνετε, σεις κι' ο δόκτωρ Χάτζελχουρστ, αν τ'ο θέλετε.
Πραγματικά, φέρανε μια σειρά από ταινίες, καθεμιά με την έτικέτα της, που ανέφερε διαφορετική χρονολογία και ή-λικία.
Θά χρειαζόταν πολλές ώρες για να προβληθούν όλες. Πα-ραμέρισα λοιπόν όσες άφο-ρούσαν τη ζωή της Μαίρης μετά το 1991, γιατί αυτές δεν μπορούσαν να χουν κανένα έν-διαφέρον ως προς το σημείο που μάς άπασχολούσε.
"Αρχίσαμε απ' τα πρώτα παιδικά της χρόνια. Κάθε φιλμ παρίστανε τη Μαίρη να βογ-γιά, να πνίγεται - όπως γί-νεται πάντα, όταν ξαναγκά-ζεται κανείς ν' ανεβαίνει με την υποσυνείδητη μνήμη του στα περασμένα.
Φτάσαμε στην εποχή που βρισκότανε μέσ' στο υγρό του ένυδρείου. Είχαμε κανονίσει τη μεγέθυνσι έτσι ώστε ή στε-ρεοσκοπική εικόνα να φαίνεται σχεδόν μπροστά στο χέρι μας, κι' έτσι μπορούσαμε να παρα-κολουθήσουμε τις παραμικρότε-ρες λεπτομέρειες της έκφρα-σεώς της.
Το πρόσωπό της έγινε στην άρχή σαν ένας μικρού κορι-τσιού. Βέβαια, δεν άλλαξαν τα χαρακτηριστικά της, κι' όμως ήξερα πως έβλεπα τώρα την αγαπημένη μου όπως όταν ή-ταν μικρούλα. Αυτό μ' έκανε να επιθυμήσω πολύ ν' απο-κτήσω μια κορούλα...
"Επειτα άλλαξε ή έκφρασί-της και προσαρμόσθηκε στα διάφορα πρόσωπα που ξεπρό-βαλλαν στη μνήμη της, όσο τ'α αναλούσε. "Ήταν σαν ένα θαμιάσιο νούμερο κίμνου, στο θέατρο...
"Η Μαίρη έμενε ήρεμη. Μά-

"Όπου δεν υπάρχει ρεύμα...
... υπάρχει ή μοναδική ξηρά μπαταρία

BEREC

Αγγλική ξηρά μπαταρία μεγάλης διάρκειας

ΣΤΗΛΕΣ BEREC ΔΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΦΑΚΟΥΣ, ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

ΕΡΜΗΣ

Πάντοτε κρατούν το σμήπτερο ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ:
Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ είναι ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ ότι εσφονί-ζει τ'α ΜΥΛΙΜΠΙΚΙΑ, ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ κ' άλλων ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ-ΑΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΙ ΓΙΑ τ'α τήν διατρεί ΜΑΛΑΚΗΝ, ΠΕΡΙΚΗΝ

ΚΑΙ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ είναι ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ότι μίση ώρα μετά την τοποθέτην του δέν ΒΓΑΙΝΕΙ κατόπιν από τ'α χείλη κ' δεν άφίνει ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΚΡΑΓΙΟΝ, ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΣΤΑΒΕΡΑΝ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ADELCO

ΛΕΥΚΗ ΚΑΙ ΚΑΡΟΟΥΛΑΚΗ
Προϊόντα της γαλλικής και έσπεριανής δαντιακής και σπουδαιότητας

ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ Κατάστημα Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ Πραξιτέλους 20

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Οι Έλληνίδες αθλήτριες και τα πανελλήνια ρεκόρ

Ο γυναικείος αθλητισμός έκανε σημαντικές προόδους τα τελευταία χρόνια. Οι συλλογικοί, οι σχολικοί, οι εθνικοί, οι πανελλήνιοι, οι παγκόσμιοι, οι ολυμπιακοί αγώνες, οι Α. Ν. νύκτες, οι σχολές καλλιέργειας εντατικότερα τον γυναικείον αθλητισμό και δεν είναι πια περιέργο φαινόμενο να βλέπουμε οι φίλοι της αθλητικής μας να προνοούνται στα γυμναστήρια.

Οι Έλληνίδες αθλήτριες, από τον καιρό που η πρωτόπορος του γυναικείου αθλητισμού στην Ελλάδα Δομνίτσα Λανίτου - Καδουνάκη ύψους 1,43 μ. Πήδησε 1,29 μ. Έτρεξε τα 60 μ. σε 8' 4".

Από την έπισημη σειρά κατατάξεως των αθλητριών μας από την Τεχνική Επιτροπή Γυναικείου Αθλητισμού, βάσει των επιδόσεων που πέτυχαν οι Έλληνίδες αθλήτριες κατά το 1954 έχουμε:

1) Αργυρίου Θανά, του Πανωνίου, στη σφαιροβολία 12,15 μ. βαθμοί 717.
2) Αργυρίου Θανά, του Πανωνίου στο δρόμο 80 μ. μετ' έμποδίων με 12' 5' 5" 1/2.
3) Μαυρομάτη Τ. της Ε. Α.Σ.Α. και Απόλλωνος στον ακοντισμό με 35,39 μ. βαθμοί 679.
4) Λερίου Σοφία, του Πανωνίου στη διακοβολία με 36,20 μ. βαθμοί 673.
5) Αργυρίου Θανά του Πανωνίου στο άλμα εις μήκον με 5,23 μ. βαθμοί 660.

Η Ε. Μασέρα του Πανωνίου πέτυχε το 1954 νέο ρεκόρ στο δρόμο 200 μ. με 27' 3". Νέο ρεκόρ σημείωσε τον περασμένο χρόνο και η Σαββατιανού (Α. Ο. Κηφισίας) στο 800 μ. με 2' 25" 8".

Ο Πανωνίος Γ. Σ. έχει τα γυναικεία ρεκόρ της σκυταλοδρομίας 4x50 μ. με 26' 6" και 4x100 μ. με 53' 6" από το 1935.

Νέο ρεκόρ στο άλμα εις μήκον πέτυχε η Θανά Αργυρίου το 1954 με 5,23 μ. Άλλα η πανελλήνια επίδοσή στο άλμα εις ύψος παραμένει σταθερή και ακλόνητη από το 1935 με 1,50 μ. (Δομνίτσα Λανίτου).

Στις ρίψεις σημειώθηκαν ωραίες επιδόσεις την περασμένη διετία. Τα πανελλήνια ρεκόρ κατέρριψαν στη σφαιροβολία η Θ. Αργυρίου (Πανώνιος) με 12,15 μ. το 1954. Στη διακοβολία η Λερίου

Η κορυφαία Έλληνίδα πρωταθλήτρια Φανή Αργυρίου σ' ένα επιτυχημένο άλμα σε μήκος

κος με 5,23 μ. βαθμοί 660.
6) Μασέρα Έλενη του Πανωνίου στο δρόμο 60 μ. με 8' 2" 9 βαθμοί 620.

7) Σαββατιανού Φ. του Αθλητικού Ομίλου Κηφισίας, στο δρόμο 800 μ. με 2' 25" 8 βαθμοί 624.

8) Μασέρα Έλενη του Πανωνίου, στο δρόμο 100 μ. με 12' 9 βαθμοί 620.

9) Μασέρα Έλενη του Πανωνίου στο δρόμο 200 μ. με 27' 3" 9 βαθμοί 570.

10) Σαββατιανού Φ. του Αθλητικού Ομίλου Κηφισίας και Αργυρίου Θανά του Πανωνίου στο άλμα εις ύψος με 1,45 μ. βαθμοί 560.

Εκτός των αθλητριών που πέτυχαν πανελλήνιες επιδόσεις έχουμε να προσθέσουμε και όσες διακρίθηκαν το 1954, ανεξαρτήτως από τα ρεκόρ.

Θ' αναφέρουμε λοιπόν τις εξής: Τη Βασιλική Λιανού στο δρόμο 60 μ. με 8' 4", την Κούλα Ζώγα με 8' 6", τη Δάφνη Κυριακάκη με 8' 8", την Ίωanna Ψακίη στο δρόμο 100 μ. με 13' 4", την Πόλα Τσαγκάρη με 13' 4", την Άγγελική Κλωνάρη με 13' 5".

Τη Νίνα Χαλκιάδου στα 200 μ. με 28' 4", τη Βούλα Γενκούρη με 28' 7", την Άγγελική Κλωνάρη με 28' 7", τη Νίτσα Χοροδότη στα 800 μ. με 2' 35" 5", τη Ρούσα Γαλερού με 2' 41" 6", τη Ε. Ασημακοπούλου με 2' 43" 7".

Την Άγγελική Κλωνάρη στο δρόμο 80 μ. μετ' έμποδίων με 12' 7", τη Νίνα Χαλκιάδου με 13' 1", τη Μ. Παπαζογλου στο άλμα εις μήκος με 4,97 μ., τη Ν. Χαλκιάδου με 4,95 μ., την Ι. Ψακίη με 4,88 μ.

Την Ι. Ψακίη στο άλμα εις ύψος με 1,43, τη Ζωή Λεοντίου με 1,40, την Χ. Μακρή με 1,38 μ.

Τη Μ. Κοντού στη σφαιροβολία με 10,72 μ., τη Σ. Λερίου με 10,30 και την Ε. Ασημακοπούλου με 9,95 μ.

Την Α. Βλαστούδου στον ακοντισμό με 31,41, την Χ. Μακρή με 29,71, την Ι. Σωτηροπούλου με 29,04.

Τη Φ. Αργυρίου στη διακοβολία με 35,05 μ., την Μ. Χριστοφίδου με 31,52 και την Β. Χατζησάββα με 30,81 μ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Εμπρακτικές απόψεις

Κάποιος Τζέιμς Γκόμς, ηλικίας 73 ετών, ζήτησε να πάρει άδεια οδηγού αυτοκινήτου, στην Αγγλία. Άλλα οι γιατροί που τον εξέτασαν, διατύπωσαν την υπόνοια πως δεν θα έβλεπε αρκετά καλά, ώστε να ασφαλή με ασφάλεια. Εκείνος διαμαρτυρήθηκε όμως και δήλωσε πως είχε περιφρημ, δρασ, χωρίς καν να χρειάζεται γυαλιά.

Τού ζήτησαν τότε να το αποδείξει, μπροστά στον αρμόδιο που θα του έδινε την άδεια. Και πραγματικά, ο Γκόμς πέρασε μια κλασική στη βελόνα, χωρίς να λαβεί καν καθόλου και δίχως να φορή γυαλιά. Ο «αρμόδιος» ασπίσε, δοκίμασε κι αυτός να κάνει το ίδιο... και απέτυχε!

Περαιτέρω να πούμε ότι ο Τζέιμς Γκόμς πήρε άδεια να οδηγεί αυτοκίνητο.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ιστορικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΡΗΓΑΣ - ΜΕΣΗΣ. 2) ΠΕΤΑ - ΑΣΛΕΥ - ΟΜΕΡ. 3) ΑΜ - ΜΕΣΟΛΟΓ - ΓΙ - ΝΑ. 4) ΤΑΜΑ - ΣΛΑΦ. 5) ΚΑ - ΣΑ. 6) ΑΛΟΓΑ - ΛΥΣΙΣ. 7) ΑΤ - ΨΑ - ΡΙΑΝΑ - ΚΩ. 8) ΘΥΣΙΑ - ΜΠΑΝΤ. 9) ΡΑ - ΛΕΥΤΕΡΑ - ΡΙ. 10) ΜΑΡΝΗ - ΝΑΪΑΣ. 11) ΣΒ - ΙΑ. 12) ΝΥΣΑ - ΧΑΝΙ. 13) ΤΑ - ΚΑΡΙΟΦΙΛΙ - ΑΑ. 14) ΩΡΑΙ - ΩΡΙΑ - ΟΝΟΣ. 15) ΑΙΜΩΝ - ΚΑΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΑΤΡΑ - ΜΑΝΤΩ. 2) ΡΕΜΑ - ΛΑΥ - ΡΑ - ΥΔΡΑ. 3) ΗΤ - ΜΠΟΣΑΡΗΣ - ΑΙ. 4) ΓΑΜΑ - ΑΚΙΜ. 5) ΚΑΛΑΝΗ. 6) ΣΑΣΜΑ - ΒΥΡΩΝ. 7) ΣΟ - ΤΡΟΥΑ - ΙΑ. 8) ΕΛΛΑΣ - ΜΠΟΡΑ. 9) ΕΟ - ΜΑ - ΧΕΣ - ΦΙ. 10) ΜΥΓΕΣ - ΙΚΙΑΚ (καί - ΧΙ). 11) ΑΛΑΜΑΝΑ. 12) ΕΟΪΣ - ΧΙ - ΟΣ. 13) ΗΜ - ΛΑΣΚΑΡΙΝΑ - ΝΟ. 14) ΣΕΝΑ - ΩΝΙΑ - ΝΑΟΣ. 15) ΡΑΦΙΣ - ΣΚΙΑΣ.

Μεταγγραμμιτισμός

ΛΕΡΟΣ - ΘΕΡΟΣ

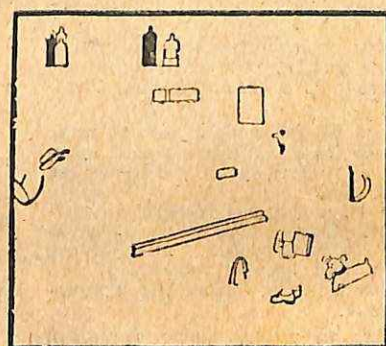
Ποιά από τις τρεις

1) Ο Λέαρ. 2) Δικηγόρος. 3) Τα παιχνίδια. 4) Στην Κασπία. 5) Ο Σω. 6) 300.000. 7) Ο Αύγουστος. 8) Η Α. μερική.

Λεξιγριφος

Αριστοτέλης (Άρης - Τό - Τέλης).

15 μικροδιαφορές

Η λύσις του υπ' αριθ. 528 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ - ΛΟΠΑΣ. 2) ΘΩ - ΜΑΝΙΚΟΣ - ΕΥΜΕΝΗ. 3) ΚΙΜΑΣ - ΣΤΡΑΣ - ΣΕΡΑΜ. 4) ΕΜΟΣ - ΩΜ - ΠΕΡ - ΡΟΚΕ. 5) ΡΟΣ - ΝΗΛ - ΩΡΟΣ - ΝΑΙ. 6) ΛΕΚΟΣ - ΝΑΔΙΡ - ΛΩ. 7) ΠΑΠΙΚΟΣ - ΠΩΣ - ΟΥΣ. 8) ΚΑΛΩΣ - ΛΕΝΙΝ - ΤΑΥΙ. 9) ΠΑΠΑΣ - ΤΑΠΗΣ - ΔΥΣΙΣ. 10) ΙΡΙΣ - ΤΑ - ΞΙΣ - ΠΑΝΙΣ. 11) ΑΜΑ - ΚΗΝ - ΑΙΡΕΣΙΣ. 12) ΝΑ - ΣΙΛΑΣ - ΣΑ - ΛΟΣ. 13) ΙΝΑ - ΜΙΓΑΣ - ΣΟΣ - ΠΥΡ. 14) ΣΙΤΥ - ΑΡΡΗΝ - ΣΑΡΩ. 15) ΤΟΛΜΩ - ΑΡΣΙΣ - ΣΕΛΑΣ. 16) ΑΛΑΝΟΙ - ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ. 17) ΣΑΣΩΝ - ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΟΚΕΡ - ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ. 1) ΕΘΙ - ΜΟΝ - ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ. 3) ΡΩΜΟΣ - ΠΑΠΙΑ - ΑΤΛΑΣ. 4) ΙΜΑΣ - ΑΛΛΑΣ - ΥΜΝΩ. 5) ΠΑΣ - ΝΕΠΩΣ - ΚΙΜ - ΟΝ. 6) ΑΝ - ΚΗΚΙΣ - ΤΗΛΙΑ. 7) ΤΙΣ - ΛΟΚ - ΤΑΝΑΓΡΑ. 8) ΟΚΤΩ - ΚΟ - ΛΑΣ - ΣΑΡΡΑ. 9) ΣΟΡΜΑ - ΣΕΠΙΑ - ΣΗΣΙΣ. 10) ΣΑΠΩΝ - ΝΗΣΙΣ - ΝΙΚΗ. 11) ΣΕΡΑΠΙΣ - ΡΑΣ - ΣΑΜ. 12) ΡΟΔΩΝ - ΠΕΛΟΥ - ΤΕ. 13) ΛΥΣ - ΣΙΣ - ΔΑΣΟΣ - ΣΕΡ. 14) ΟΜΕΡ - ΤΥΝΙΣ - ΣΕΡΙ. 15) ΠΕΡΟΝ - ΟΑ - ΣΙΣ - ΠΑΛΙΝ. 16) ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ - ΣΥΡΑΝΟ. 17) ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ - ΡΩ - ΣΗΣ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΔΜΟΥ «Φ»

Παράξενο διήγημα

Για ό' αυτά έφταιγε η Μπέτυ Άλλαν, η ξανθή δασκάλα της Καλούτας. Άν δεν με ξεμυόλιζε τα ώραια της μάτια, δεν θα μάλλονα ποτέ με το συνάδελφό μου Τόμ Ρότσερ, που την τριγύριζε... Τ' άποτελέσματα αυτού του καυγά μας ήταν να καταλήξει εκείνος στο νοσοκομείο κι εγώ να πάρω μετάθεσι για το Μπενάρες.

Μόλις έφτασα εκεί, παρουσιάστηκα στο διευθυντή της σιδηροδρομικής εταιρείας «Λιντλαν Ρέυλνροντ» που ήμου υπάλληλός της. Με κύταξε από πάνω ως κάτω και μου είπε:

— Εί'ν άδειαν η θέσι του σταδίου του σταδίου «Φ». Πρόκειται για ένα μικρό σταδίο, σε μια τοποθεσία που δεν έχει ιδιαίτερο όνομα. Έκει θ' πάτε. Πρέπει να φύγετε αύριο βράδυ τ' άργυρο.

Όταν άνταγείλα στους συναδέλφους μου που είχα τοποθετηθώ, με κυττάζανε όλοι με οίκτο.

— Δυστυχισμένε! μουμούρισε ένας απ' αυτούς. Θά είσαστε ο εικοστός τρίτος!...

Με τα πολλά, μου εξήγησαν τί σημαίνει αυτά τα λόγια. Όταν τόμαθα, όμολογώ πως άνατρίχισα...

Μέσα στους τελευταίους πρόσωπα, είχαν χαθεί εικοσίδιο πρόσωπα, όλοι δηλαδή οι διαδοχικοί σταδίαρχες του σταδίου «Φ»!

— Δεν άφισαν κανένα ίχνος τους! μου είπε κάποιος συνάδελφος. Μία φορά μονάχα, βρέθηκε το παπούτσι ενός απ' αυτούς... με το πόδι του μέσα! Κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει αυτό το μυστήριο!...

Ο σταδίας «Φ» ήταν ένα άθλιο σπιτάκι, με δυο δωμάτια. Ένα τραπέζι, δυο καρέκλες, το τηλεφώνο, μί κανάμα, ένα κρεβάτι, ένα φουρνέλο κι ένα τρυφεκι με τ' ανάλογα φυτίγια. Τίποτ' άλλο...

Όσο για την τοποθεσία, ήταν τελείως έρημη. Ναι, έπρεπε να τιμωρηθώ γιατί είχα σπάσει στο έδαφος το Ρότσερ. Μά δχι και να με στείλουν σε μία τέτοια έξορσι! Αυτό ήταν άπάνθρωπο...

Κι ύστερα, υπήρχε κι εκείνη η μυστηριώδης ιστορία, που έκανε να ποδοθέτη μ' αυτή τη θέσι!

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Είχαν χαθεί εικοσίδιο άνθρωποι!...

Με ποιόν τρόπο άραγε;... Είχαν γίνει άνακρίσεις, είχε συσταθί μία έπιτροπή, γιά να διαφωτίση το μυστήριο, αλλά δεν είχε καταλήξει σε τίποτε...

Όταν νύχτωσε, κόντευε να τρελαθώ! Ήμου μόνος, όλομνάχος, στο σπιτάκι εκείνο, με μία λάμπα κρεμασμένη απ' το ταβάνι, που σκόρπιζε ελάχιστο φώς...

Εικοσίδιο άνθρωποι είχαν χαθεί, σ' αυτή την κλάση... Μά θάχαν τρελαθί άσφαλώς, οι δυστυχισμένοι, και θάχαν φύγει, γιά να γλυτώσουν απ' το μαρτύριο της μοναξιάς! Θάχαν προτιμήσει την επικίνδυνη ζούγκλα απ' το σταδίο «Φ»!

Ξαφνικά, τα μάτια μου καρφώθηκαν, γυμνωμένα, στο παράθυρο της κίμαρας που βρισκόμουνα. Άνοιξα το στόμα μου γιά να αμυλιάσω, μά δεν μπόρεσα να βγάλω ούτε μία φωνή...

Πίσω απ' τα τζάμια του παραθύρου φασφύριζαν τα μάτια μιάς τίγρεως!...

Θυμήθηκα τα λόγια του συναδέλφου μου: «Χάθηκαν εικοσίδιο... Βρέθηκε μόνο το παπούτσι ενός απ' αυτούς, με το πόδι του μέσα!...»

Τους είχα άρπάξει όλους η τίγρις! Καθόμουνα, με την πλάτη άκρυμπίσμενη στον τοίχο. Στον ίδιο τοίχο κρεμάσαν το τουφεκι μου, που τόχα καθάρισει και γεμίσει.

Θά μπορούσα να το πάρω, δίχως να σπκωθώ, χωρίς να ξεκολλήσω τα μάτια μου απ' το παλτό μου. Άρκοις μονάχα ν' άπλώσω σιγά - σιγά το χέρι μου πρὸς τα πίσω... Νά, έτσι...

Μά πού ήταν το ντουφεκι;... Θά τόχα κρεμάσει ψηλά! Άν μπορούσα να πιάσω τον ύποκοπανο...

Πέρασαν μερικές στιγμές τρομερές, άδέχαστες. Είχα παραλύσει απ' τον τρόμο, δεν μπορούσα να σηκωθώ, να φτάσω το όπλο μου...

Ένα τρομερό μουγκρητό έσκιζε τη σιωπή της νύχτας. Η τίγρις έκανε ένα πήδημα μπροστά, έσπασε τα τζάμια με τη δύμη της και βρέθηκε μέσα στην κίμαρα!

Κι αν ακόμα ήταν άπαισθένης ο ύποκοπανος του όπλου μου, ίσως θά τον χάλαιον βάζαει τα νύχια μου! Τόση ήταν η όρμη, με την όποιαν άρπαζε κι' έσφίζε το ντουφεκι μου, την τελευταία στιγμή...

Όταν τα θυμάμαι, ακόμα και σήμερα, άνατρίχισω όλόκληρος. Ξαναβλέπω μπροστά μου, να χάσκει το στόμα του ήθριου! Νιώθω και πάλι την άπιαστή μωραδιά της άνάσας του, που μου ζέστανε το πρόσωπο...

Θά μπορούσα να ίσχυρισθώ πως χρωστάω τη σωτηρία μου στο θάρος μου και στην έτοιμότητά μου. Μά βάλεια ψέμματα, γιάτί στην πραγματικότητα το μυαλό μου είχε σταματήσει. Δεν μπορούσε πιά να λειτουργήσει, να νικήσει τον τρόμο.

Όχι... Μ' έσωσε μονάχα η Τύχη, ή η Θεία Πρόνοια... Γι' αυτό βρίσκομαι ζώντανος ακόμα.

Δεν θά μπορούσα να διηγηθώ μ' ακρίβεια ό,τι συνέβη. Θυμάμαι μόνο πως η τίγρις έσφίξε με μανία άνομιεσα στα τρομερά της δόντια την κνήμη του ντουφεκιού, που την είχα γυρίσει πρὸς το μέρος της, με μία έστικτη κίνηση.

Άκουσα να τρίζη το μέταλλο απ' το σφιγμένο... Η καρδιά μου χαροπώδους τρελά... Μά, την ίδια στιγμή, το δάχτυλό μου πίεσε μηχανικά τη σκανδάλη.

Άκουσθηκε μία ντουφεκιά, κι ύστερα ένα απαράχητο ούλοισμα. Το ήθριο δέχθηκε όλο το γούμισμα του όπλου μέσα στο στόμα του κι' έπεσε, κεραυνολημένο. Είχα σωθί!

Σε μερικές μέρες, με ένοταποθέτησαν στην πολλή μου θέσι, στην Καλούτα. Ήταν η άνατολή μου, γιάτί είχα διαφωτίσει το μυστήριο του σταδίου «Φ».

Π. ΡΙΝΕΤ

Συμβολή για την υγεία και την όμορφιά

* Για τα πρήγματα των βλεφάρων κομ- πρέσες με χαμηλή χλωρός δυ ως τρεις φορές την ή- μέρα είναι πολύ καλές. Για τα όρεα πρήγματα ώφελούν. Για τα χρόνια πρήγματα ή ώφέλεια είναι πολύ λίγη. Θά άποφύγετε να μένετε σε κλειστό χώρο, όπου υπάρχουν καπνοί πολλοί και δεν αερίζεται. Είναι βλαβερός και ο δυνατός αέρας και ο ήλιος στα πρήγματα των βλεφάρων. Άν υπάρχει καμμία αίτια γνωστή, όπως είναι το βαμνί των μαλλιών, θά άποφύγετε να τα ξαναβάψετε. Άν δεν μπόρτε να βρθε την αίτια, πού σας προκαλέσει το πρή- ζιμο, τότε ο γιατρός σας θά φροντίσει με διάφορα τέστ να βρθε τι μπορεί να σας πείραζε. Το σασούν, ή κωλάνη, τα καλλυντικά, τα άρώματα, το βερνίκι των νυχιών, το ρούχ στα μάγουλα, ή όδοντόκρεμα και πολλά άλλα μπό- ρει να προκαλέσουν πρήγματα των μαλλιών. Συχνά πρή- ζονται τα μάτια και από διάφορα καλλυντικά και άλοιφές, πού σε άλλους δεν είναι έρεθιστικές.

* Για το κοκκίνισμα της μύτης, πού γίνεται μετά το ζεστό φαγητό κι' όταν βρίσκεστε σε κλειστούς χώρους, είναι φυσικό να άποφύγετε τα ζεστά φαγητά και τα ποτά, πού διευκολύνουν την υπεραίμια του πρό- σώπου. Θά άποφύγετε να κυκλοφορήτε σε άπότομη με- ταβολή της θερμοκρασίας, στίπια πού έχουν ένα μόνο δω- μάτιο πολύ θερμοκρασία και τα άλλα είναι παγωμένα. Δεν θά βγαίνετε έξω όταν είναι πολύ κρύο, παρά με προ- φύλαξη του προσώπου με ένα θερμό σάλι και ένα μεγάλο καπέλο, όταν είναι μεγάλη ζέση. Θά άποφύγετε άνοι- χτό, αούκιντο, βάρσα ή τρεχαντήρι. Θά άλειψετε το πρόσωπό σας με μία κρέμα προτού ξεκινήσετε από το σπίτι σας, γιά να σας προφυλάξει όσο είνε δυνατό από τις μεταβολές του κλίματος.

* Για να διατηρήτε φρέσκο το πρόσωπό σας, θά πρΐπει να το καθαρίζετε καλά κάθε μέρα. Το λιπα- ρό δέρμα χρειάζεται νερό και σαπούνι. Μπορείτε να με- ταχειριστείτε και λίγο γάλα Νο 3. Φαρά. Γιατί τα λιπορά γαλακτώματα είναι βλαβερά στα λιπαρά δέρματα. Κλεί- νουν τους πόρους των συνηματογόνων αδένων και γίνον- ται εύκολα μπιμπικία και θυλακίτιδες. Το στεγνό δέ ρ- μα θά το καθαρίζετε πρὸς και βοδού, πρόσωπο και λαμύ με γαλακτώμα Νο 1. Αυτό βγαίνει καλά τις σκόνες, τα νεκρά κύτταρα της επιδερμίδος και το μακιγιάζ.

Την ημέρα θά βάλετε για λίγες ώρες μία καλή κρέμα με βιταμίνη Α, πού θά σας διατηρήσει το δέρμα μαλακό και έλαστικό. Θά σας το προφυλάξει από τού να σχίζεται εύκολα, να κοκκινίζει, να στεγνώνει πολύ, να άπολείεται και να ρυτίδων. Τα έρηα δέρματα και τα άφροδιτο- μένα χρειάζονται πολύ μεγάλη περιποίηση, γιάτί το σκι- ζουν και γερνούν εύκολα. Όσο πιο άροσερά και φρέσκα είναι στη μικρή ηλικία, τόσο το σκίζονται πριν ακόμα φθά- σουν τα 25 χρόνια. Τα λιπορά δέρματα έχουν το μπλά των μπιμπικιών, των μαύρων στίγμάτων, των σπυριών στη νεαρή ηλικία, μά είναι γονόβα και βασάνε σε όλες τις κακομεταχειρίσεις. Δεν γερνάνε εύκολα. Το λίπος τα προ- φυλάσσει από τού να σκαστούν. Το κανονικό δέ ρ- μα χρειάζεται καλό καθαρισμό με γάλα Νο 2, λίγη κρέμα την ημέρα γιά 1-2 ώρες, κρέμες το βοδού δεν πρέπει να βάψετε. Έμποδίζουν το δέρμα να αναπνέη.

* Τα ξενύχτια, ή άποκτηση ζώνη, ή όλιποσσία, ο καννός κουράζουν πολύ το δέρμα. Ο κλειστός χώρος του άφαι- ρει τη θροσία και τη ζωντανία και το κάνει ρλωμό και άτονο.

Υπνος κανονικός, ξεκούραστη ζωή χωρίς φροντίδες. Κανονική δουλειά χωρίς έπερκόπων, εύχαριστη από τη δουλειά, δίνουν στο πρόσωπο μία χαρούνη όψη. Η προφή σας πρέπει να έχει τις άπαραίτητες θερμίδες και τις βι- ταμίνες πού έχει ανάγκη ο όργανισμός γιά να τσούφει. Αυγά, κρέας, ψάρια, όσπρια, ψωμί, λάχανα ώμα, ντομά- τες, γάλα, τρυφ, έηροι, κίρποι. Ζάχαρη και φρούτα εί- ναι άπαραίτητες τροφές γιά τον άνθρωπο. Οι τροφές πρέ- πει να αλλάζουν γιά να είναι εύχάριστες και ώφέλιμες. Η ίδια τροφή κάθε μέρα δεν είναι άφελή.

* Το βάρος του ανθρώπου πρέπει να είνε κανονικό κι' άνάλογο με το ύψος του. Οι παχείς άνθρωποι κουράζουν την καρδιά τους γιάτί πρέπει να στείλη το αίμα σε με- γαλύτερη απόσταση.

Γενικά ο άνθρωπος πρέπει να προσέχη να μη παραπα- χαινη, γιάτί η όνεια του θά τσούκισει και θά γερήσει γρη- γωρότερα από τις άλλους, αν δεν πάθη τίποτε καλύτερα από το μεγάλο πάθος. Το ίδιο πρΐπει να προσέχη να μην άδυνατίσει και να πρΐξει στο γιάτρο άν δη πάσ άδυνατίσει. Ο άδύνατος όργανισμός προσβάλλεται εύκολα από τις άρρωστειες και γι' αυτό πρέπει να προσπαθήτε να είστε κανονικοί.

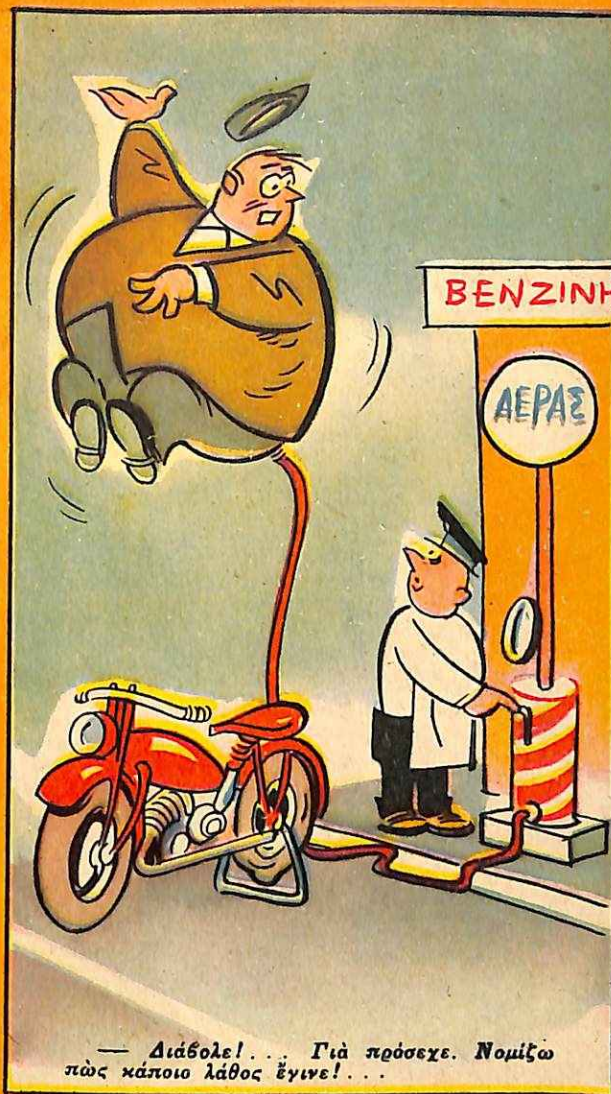
Τακτική τροφή, ύπαιθρο, καθαρός αέρας, βάλασσα, γυ- μναστική συντελούν στο να διατηρή ο άνθρωπος την υ- γείαν του.

* Τελευταία πολλοί και πολλές έχουν τρομοκρατηθί με τον κορκίνο και τρέχουν στα διάφορα ίνστιτούτα γιά να κάψουν τις διάφορες έλπες ή τούς σπύλους, πού έχουν στο δέος. Είναι πολύ επικίνδυνο να πηγαίνουν σε μη γα- τρούς γι' αυτά τα πράγματα. Πρΐτα - πρΐτα δεν είναι ανάγκη να άφαιρούνται οι σπύλοι ή οι έλπες χωρίς λόγο. Ο γιάτρος σας θά σας πει ποιοί ποεί να άφαιρεθούν και ποιοί δεν πρέπει να ένοκλήθουν. Πολλές φορές είναι πολύ επικίνδυνο να άφαιρούνται μερικοί σπύλοι.

ΑΛΑΙΑ ΠΟΥΛΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

— Μὲ συγχωρεῖτε, μέσα εἶπε ὁ ὀδοντίατρος;

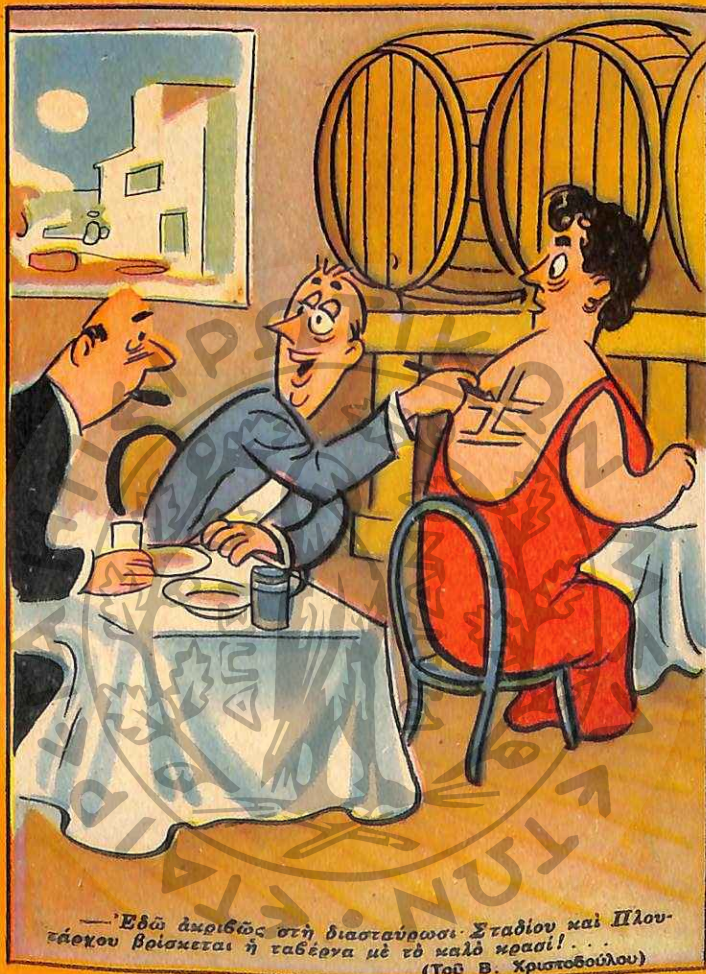

— Διάβολε!... Γιὰ πρόσεχε. Νομίζω πὼς κάποιο λάθος ἔγινε!...

— Λοιπὸν, Φωκίων, γιὰ πές μου τί καὶ τί εἶδες στὴν παρέλασι;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἐδῶ ἀκριβῶς στὴ διασταύρωση Σταδίου καὶ Πλου-
τάρχου βόισκεται ἡ ταβέρνα μὲ τὸ καλὸ κρασί!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)